

Liahóna

**Derűlátással, szeretettel
és nagyívű jövőképpel:
Gordon B. Hinckley elnök, 22**

A kérdések mélyére ásni, 14

Tan és a szövetségek: Első kézből
származó tudás az Atyáról és a Fiúról, 16

Amikor egymagadban állsz,
válaszd a hősiességet, 28

George Edward Anderson, az ismert utolsó napi szent fényképész 1907-ben örököltette meg ezt a pillanatot, mely a hétköznapit állítja szembe a közeli ligetben lezajlott örökkévaló jelentőségű eseménnyel: az első látomással. Abban a New York állambeli Palmyra városának közelében lévő szent ligetben imádkozott a 14 éves Joseph Smith, hogy megtudja, melyik egyházhoz csatlakozzon. Válaszként megjelent neki az Atyaisten és a Fiú.

Fénykép az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából

4

ÜZENETEK

- 4** **Első elnökségi üzenet:
Célozzunk középre**
Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
- 7** **Látogatótanítói üzenet:
A Segítőegylet rendeltetése**

BORÍTÓ

Címloldali fénykép: George Frey. A belső elülső borítót fényképezte: George Edward Anderson; az Egyháztörténeti Könyvtár jóvoltából.

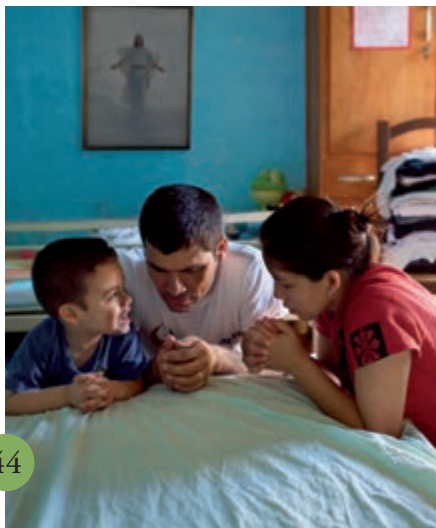
KIEMELT CIKKEK

- 16** **Az Atyára és a Fiúra vonatkozó meglátások a Tan és a szövetségekből**
Írta: Norman W. Gardner
Az elveszett, majd a visszaállítás során kinyilatkoztatott igazságoknak köszönhetően a Tan és a szövetségek segít mélyebben megértenünk az Atyát és a Fiút.
- 22** **Gordon B. Hinckley:
A derűlátás és a nagyívű jövőkép prófétája**
Írta: Andrew D. Olsen
Az egyház nagy szeretettel övezett 15. elnökeként Gordon B. Hinckley példa által vezetett, melyet csupa derűlátás, szeretet és nagyívű jövőkép jellemzett.

- 28** **Hősiesen a Szabadítóról való bizonyosságunkban**
Írta: Christoffel Golden elder
A nehéz pillanatok azok, amelyek leginkább meghatároznak minket.
- 34** **Minden keresményeddel szerezz értelmet**
Írta: Gary E. Stevenson elder
A valódi értelem a tanulmányozás és az ima összefonódásának megértéséből, a szolgálat iránti elkötelezettségből, és az Úrba vetett bizalomból származik.

ROVATOK

- 8** **2016. októberi konferenciái jegyzetfüzet**
- 10** **Amiben hiszünk: Hisszük, hogy az egyház be fogja tölteni a földet**
- 12** **Otthonaink, családjaink: Örökké veletek akarok élni!**
Írta: Leongina Adamés de Ubrí
- 14** **A Szabadító módján tanítani: Megkérdőjelezni a felteendő kérdéseinket**
Írta: Ted Barnes
- 40** **Utolsó napi szentek történetei**
- 80** **Míg újra találkozunk: Érvek az élő próféta mellett**
Írta: Hugh B. Brown elnök

44

44 A hithűség prófétai tantételei

Írta: C. Scott Grow elder

A most meghozott döntéseitek segíthetnek hithűnek maradnotok a jövőben.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát!

Tipp: Hova térdelsz le imádkozni?

58

50 A 2017. évi Közös tevékenység mottója: Jakab 1:5–6

Írta: Stephen W. Owen és Bonnie L. Oscarson

53 Poszter: Kérj

54 Az ima öt ígérete

Írta: Carlisa Cramer

Az ima nem csak a Mennyei Atyánkkal való kapcsolattartás módja. Ime még néhány, az imával járó áldás.

56 Öt kérdés saját magadhoz, amikor az imádat megválaszolatlannak érzed

Írta: Margaret Willden

Nem könnyű, ha úgy érezzük, hogy nem érkezik válasz az imáinkra, de van néhány kérdés, amelyek segíthetnek új szemszögből látni a dolgokat.

58 A Közös tevékenység mottójának dala: Istent kérd!

Írta: Nik Day

61 Sort sorra: Jakab 1:5–6

62 Celesztális pillanatok

Írta: Hollie Megan Laura Hunter

Az ilyen pillanatokban a menny hirtelen nem is tűnik olyan távolinak.

63 A mi helyünk

64 Válaszok az egyház vezetőitől: Hogyan osszuk meg az evangéliumot

Írta: M. Russell Ballard elder

65 Térjünk a lényegre!

Nehéz megbocsátani? Depresszióval küszködsz?

76

66 Egyháztörténeti olvasási táblázat: A visszaállítás

69 Egy apostol válaszol: Vajon Mennyei Atyám mindig megválaszolja az imáimat?

Írta: Dallin H. Oaks elder

70 A mi oldalunk

71 Az a könyv a polcon

Írta: Walter F. González elder

Miközben egy jó olvasnivalót kerestem, ráakadtam a Mormon könyvére, és ez megváltoztatta az életemet.

72 Mindzsun sokat ér

Írta: Kelly Hunsaker

Hogy is mehetne be Mindzsun az egyházi épületbe koszosan és elázva?

74 Ne felejts el imádkozni Erikért!

Írta: Julie Cornelius-Huang

Kira szomorú volt, amiért a bátyja nem akart többé az egyházba járni, de aztán tanult egy fontos leckét az imáról.

76 Történetek Jézusról: Jézus szeret engem

Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő: Mennyei szülők gyermekei vagyok

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Ügyvezető igazgató: Peter F. Evans

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Megan Seitz

Alkotói és szerkesztői csoport: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy K. Vellinga

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euro

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, bizsamma, bolgár, cseh, dán, észt, fidijsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2017. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahónában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

January 2017 Vol. 25 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát.

Hősiesen a Szabadítóról való bizonyágunkban, 28. oldal: Golden elder kifejté, hogyan fogunk szembesülni mindannyian

nehéz, ám meghatározó pillanatokkal az életünkben. Eljátszhattok több olyan jelenetet is, melynek során a családtagjaitoknak valamilyen nehéz döntést kell meghozniuk. Például elgyakorolhatjátok, hogyan mondanátok nemet egy olyan osztálytársatoknak, aki a ti házitok másolásával akar csalni, vagy hogyan kérnétek meg a barátotokat, hogy ne beszéljen csúnyán. Beszélgetsetek arról, hogyan készülhettek fel előre az ilyen helyzetekre azáltal,

hogyan a Szabadítóról való erős bizonyágot fejlesztetek ki.

Vajon Mennyei Atyám mindig megválaszolja az imáimat?, 69. oldal: Mikor és hogyan tapasztaltátok már meg, hogy válasz érkezett az imáitokra? Megoszthatok olyan konkrét élményeket is, melyek során az Úr megválaszolta az imáitokat – legyen szó várt vagy váratlan válaszról. Érdemes lehet arra buzdítanotok egymást, hogy jegyezzétek fel a naplótokba azokat az alkalmakat, amikor az Úr megválaszolta az imáitokat és megáldott benneteket.

INTERNETES FORRÁSOK

A *Liahóna* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon. A *Liahóna* cikkeinek hangfelvételei elérhetők angol, portugál és spanyol nyelven a liahona.lds.org oldalon. Ellátogathattok a [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) oldalra is, ahol inspiráló üzeneteket tekinthettek és oszthattok meg (elérhető angol, portugál és spanyol nyelven).

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

A Tan és a szövetségek, 16, 66

békesség, 54, 63

bizonyág, 22, 28, 44, 64

családtörténet, 41, 63

depresszió, 65

egyéni érték, 72

egyháztörténet, 10, 16, 28, 34, 66

engedelmesség, 44, 61

hit, 12, 22, 34, 44, 50, 53, 58, 61, 72, 80

ima, 34, 42, 50, 53, 54, 56, 58, 61, 71, 74

Istenség, 16

Jézus Krisztus, 4, 16, 28, 34, 70, 76

Joseph Smith, 10, 16, 28, 34, 66, 71, 80

kérdések, 14, 56, 58

második eljövétel, 10

megbocsátás, 54, 65

misszionáriusi munka, 10, 34, 63, 64, 71

Mormon könyve, 71

női mivolt, 40

önrendelkezés, 44, 74

örökkévaló családok, 12, 41, 44, 63, 79

parancsolatok, 4, 28, 76

pornográfia, 44

prioritások, 43, 44

proféták, 22, 80

Segítőegylet, 7

szentírás-tanulmányozás, 34, 43, 66, 71

Szentlélek, 42, 54, 65, 64, 74

szeretet, 4, 22, 76

szövetségek, 44

templomok, 12, 22, 45, 62, 63, 70

visszaállítás, 16, 66

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos
az Első Elnökségben

Célozzunk KÖZÉPRE

Nemrégiben egy csoport íjászt figyeltem, amint éppen a tudományukat gyakorolták. Már a látványból is világossá vált számomra, hogy idő és türelem kell az új és a nyílvesző használatának elsajátításához.

Nem hiszem, hogy íjászként kiemelkedő hírnévre tehetne szert valaki úgy, hogy az üres falra lövöldöz, majd pedig céltáblákat rajzol a nyílveszők köré. Meg kell tanulni a cél megtalálásának és a középpont eltalálásának tudományát.

Céltáblafestés

Talán egy kicsit furcsán hangzik, hogy először lövünk és azután rajzoljuk fel a céltáblát, más élethelyzetekben tanúsított viselkedésünk néha mégis pontosan ezt tükrözi.

Egyháztagokként olykor hajlamosak vagyunk olyan evangéliumi programokhoz, kérdésekhez vagy akár tanokhoz kötődni, amelyek érdekesnek, fontosnak vagy kellemesnek tűnnek számunkra. Kísértést érzünk, hogy ezek köré rajzoljuk a céltáblákat, elhithetve magunkkal, hogy éppen az evangélium közepére célzunk.

Ezt könnyű megtenni.

Minden korszakban kiváló tanácsokat és sugalmazást kaptunk Isten prófétáitól. Az egyház különböző kiadványaiból és kézikönyveiből iránymutatást és magyarázatokat is kapunk. Könnyen kiválaszthatjuk kedvenc evangéliumi témánkat, felrajzolhatjuk köré a céltábla legbelső körét, és úgy érvelhetünk, hogy immár megtaláltuk az evangélium középpontját.

A Szabadító megmagyarázza

Ez a gond nem csak a mi korunkat jellemzi. Az ősi időkben a vallási vezetők sok időt töltöttek azzal, hogy

rendszerítették és rangsorolták a parancsolatok százait, illetve azon vitatkoztak, hogy melyik a legfontosabb.

Egy nap a hittudósok egy csoportja megkísérelte a Szabadítót is bevonni a vitába. Megkérték, hogy fejtse ki az álláspontját egy olyan kérdésben, melyben csak kevesen tudtak egyetérteni.

„Mester – kérdezték tőle –, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Mindannyian ismerjük Jézus választát: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”¹

Kérlek, figyeljétek meg az utolsó mondatot: „E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

A Szabadító nem csupán a céltáblát mutatta meg nekünk, hanem beazonosította annak közepét is.

Eltalálni a célt

Egyháztagokként szövetséget kötünk arra, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét. Az is beleértendő ebbe a szövetségbe, hogy törekedni fogunk többet tanulni Istenről, szeretni Őt, növelni az Őbelé vetett hitünket, tisztelni Őt, az Ő útján járni, és eltökélten állni az Ő tanúiként.

Minél többet tudunk meg Istenről, és minél jobban érezzük a szeretetét, annál inkább felfogjuk, hogy Jézus Krisztus végtelen áldozata egy Istentől kapott ajándék. Isten szeretete pedig arra ösztönöz minket, hogy a valódi bűnbánat ösvényét kövessük, amely elvezet a megbocsátás csodájához.

Ez a folyamat képessé tesz bennünket arra, hogy nagyobb szeretettel és együttérzéssel forduljunk a körülöttünk lévők felé. Meg fogunk tanulni távolabb tekinteni a címkéknél. Ellen fogunk állni a kísértésnek, hogy másokat a bűneik, hiányosságaik, hibáik, politikai irányultságuk, vallási meggyőződésük, nemzetiségük vagy bőrszínük alapján vádoljunk, vagy ítéljünk meg.

Mindenkire, akivel csak találkozunk, Mennyei Atyánk gyermekeként – testvérünként – fogunk tekinteni.

Megértéssel és szeretettel fogunk felkarolni másokat – még azokat is, akiket esetleg nem kifejezetten könnyű szeretni. Gyászolni fogunk a gyászolókkal, és megvigasztaljuk azokat, akik vizsgáztatásra szorulnak.²

Továbbá arra is rá fogunk jönni, hogy nem szükséges a helyes evangéliumi céltábla miatt gyötrődnünk.

A két nagy parancsolat jelenti a céltáblát. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.³ Ha ezt elfogadjuk, minden más jó dolog a helyére kerül.

Ha a figyelmünk, gondolataink és erőfeszítéseink elsősorban arra összpontosulnak, hogy növeljük a Mindenható Isten iránti szeretetünket,

és hogy mások felé nyújtsuk a szívünket, akkor már tudhatjuk, hogy megtaláltuk a helyes céltáblát és a közepére célzunk – arra, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványaiává váljunk. ■

JEGYZETEK

1. Máté 22:36–40.
2. Lásd Móziás 18:9.
3. Lásd Máté 22:40.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Mielőtt megosztod ezt az üzenetet, elénekelhetitek a Szabadítónk Szeretete című himnuszt (*Himnuszok*, 63. sz.). Ezt követően érdemes lehet arra buzdítanod az általad látogatott embereket, hogy gondolkodjanak el a saját életük „céltábláin”. Elbeszélgethettek arról, hogy mivel lehet biztosítani, hogy mindig a két nagy parancsolat – a „szeresd az Urat, a te Istenedet”, illetve a „szeresd felebarátodat, mint magadat” (lásd Máté 22:37, 39) – irányítsa a cselekedeteiket. Megoszthatod azt is, hogy a saját életedet konkrétan hogyan összpontosítottad Krisztusra, és megoszthatod a bizonyosságodat arról, hogy ez miként áldott meg téged.

Egy mosoly is sokat számíthat

Uchtdorf elnök megnevezi cselekedeteink két kívánatos célját: ezek az Isten iránti szeretet és az embertársaink iránti szeretet. Néha azonban nem annyira könnyű szeretni másokat. Életed során lehetnek olyan alkalmak, amikor nehezedre esik a másokkal való érintkezés – talán valaki megbántott, esetleg nehezen teremtesz valakivel kapcsolatot vagy nehezen jössz ki vele. Az ilyen pillanatokban próbáld felidézni azt a szeretetet, melyet a barátaidtól, családtagjaidtól, Mennyei Atyádtól és Jézus Krisztustól kaptál. Emlékezz az öröme, melyet ezen alkalmakkor éreztél, és próbáld meg elképzelni, milyen lenne, ha mindenkinek lehetősége nyílna megtapasztalni az ilyen szeretetet. Emlékezz rá, hogy mindenki Isten fia vagy leánya, aki érdemes az Ő szeretetére és a te szeretetedre.

Gondolj egy konkrét személyre az életedben, akivel eddig nehezen jöttél ki. Foglald az imáidba, és kérd Mennyei Atyát,

hogy nyissa meg szívedet e személy iránt. Hamarosan úgy fogsz tekinteni rá, ahogyan Isten: az Ő egyik gyermekeként, aki szeretetet érdemel.

Miután imádkoztál érte, tegyél érte valami kedveset! Például meghívhatod egy Közös tevékenységre vagy egy szabadidős programra a barátaidal. Ajánld fel, hogy segítsz egy nehezebb házi feladat elkészítésében. Vagy csak annyit mondj, hogy „szia”, és mosolyogj rá. A kis dolgok nagy változásokat eredményezhetnek – mindkettőtök életében!

GYERMEKEKNEK

A kellős közepébe!

Uchtdorf elnök szerint az evangélium olyan, mint a céllövészet. Mindig a legfontosabb dolgokat kell megcéloznunk. A két legfontosabb parancsolat, hogy szeressük Istent, és szeressünk másokat. Ha erre a két dologra összpontosítunk, mindig el tudjuk találni a céltábla közepét!

Rajzoljatok nyílvevesszőt azokba a céltáblákba, melyek segítenek kimutatni az Isten és az emberek iránti szeretetünket. Húzzátok át azokat a céltáblákat, amelyek nem számítanak jó cselekedetnek.

MEGOSZTOM
A JÁTÉKAIMAT

ÉDESSÉGET
LOPOK

ISTENTISZTELETRE
JÁROK

KICSÚFOLOK
VALAKIT

IMÁDKOZOM

MEGÖLELEK VALAKIT

VESEKSZEM A
TESTVÉREMMEEL

A Segítőegylet rendeltetése

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy sugalmazás által megtudd, mit kell megosztanod!

A Segítőegylet rendeltetése, hogy „felkészítse a nőket az örök élet áldásaira”, mondja Linda K. Burton, a Segítőegylet általános elnöke.¹ Mi a hit, a család és a segítségnyújtás révén veszünk részt a munka ránk eső, „létfontosságú részében”².

A Segítőegylet „fizikai és lelki munka – magyarázza Carole M. Stephens, a Segítőegylet általános elnökségének első tanácsosa. – Ez az, amit a nők a Szabadító napjaiban tettek, és mi is ezt folytatjuk tovább”³.

Amikor a kútnál lévő számai-ri asszonyra tekintünk, aki a vizeskorsóját hátrahagyva szaladt elmondani a többieknek, hogy Jézus egy próféta (lásd János 4:6–42), vagy Fébére, aki örömmel szolgált másokat egész életében (lásd Rómabeliek 16:1–2),

akkor olyan nők példáit látjuk a Szabadító napjaiból, akik tevékenyen részt vettek a Krisztushoz jövetelben. Ő az, aki megnyitja előttünk az utat az örök élethez (lásd János 3:16).

Amikor azon úttörő nőtestvéreinkre tekintünk, akik 1842-ben összegyűltek az illinois-i Nauvooban, Sarah Kimball otthonában, hogy megalakítsák a saját szervezetüket, akkor Isten ama tervét látjuk, hogy életre hívja a Segítőegyletet, összehangolva azt a papsággal. Miután Eliza R. Snow megírta a szervezet alkotmányát, Joseph Smith próféta áttekintette azt. Tudatában volt annak, hogy az egyház szervezete nem teljes a nők szervezete nélkül. Elmondta, hogy az Úr elfogadta a felajánlásukat, de valami jobbat tartogat számukra.

Kijelentette: „megszervezem az asszonyokat a papság alatt, a papság mintáját követve”⁴.

„A Segítőegylet nem csupán egy újabb női csoport volt, amely megpróbált jót tenni a világban. Más volt. »Valami jobb«, mert [papsági felhatalmazás] által lett megszervezve. Létrejött szükséges lépést jelentett Isten munkájának kibontakozásában a földön.”⁵

További szentírások és részletek

Tan és a szövetségek 25:2–3, 10; 88:73; reliefsociety.lds.org

JEGYZETEK

1. Linda K. Burton, in Sarah Jane Weaver, “Relief Society Celebrates Birthday and More March 17,” *Church News*, Mar. 13, 2015, news.lds.org.
2. Linda K. Burton, in Weaver, “Relief Society Celebrates Birthday.”
3. Carole M. Stephens, in Weaver, “Relief Society Celebrates Birthday.”
4. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 12.
5. *Leányaim a királyságomban*, 16.

Hit,
család,
segítségnyújtás

Gondold át

Hogyan segít a Segítőegylet a nőknek betölteni a Mennyei Atya által számukra adott isteni szerepet, és hogyan vezeti őket az örök élet felé?

2016. OKTÓBERI KONFERENCIAI JEGYZETFÜZET

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, ... akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (T&Sz 1:38).

A következő oldalak (és az eljövendő számokban található konferenciai jegyzetfüzetek) használata segíteni fog az élő próféták, apostolok és más egyházi vezetők legfrissebb tanításainak tanulmányozásában és alkalmazásában, miközben visszapillantasz a 2016. októberi általános konferenciára.

KIEMELT TAN

A bűnbánat Isten ajándéka számunkra

„**A**z egyik kifejezés, amelyet gyakran hallunk manapság, az, hogy Isten szeretete »feltétel nélküli«. Bár bizonyos értelmezésben ez igaz, a *feltétel nélküli* jelző sehol sem jelenik meg a szentírásokban. [...]

Isten mindig szeret bennünket, de nem tud megszabadítani minket a bűneinkben. Emlékezzetek Amulek szavaira, melyeket Zézromnak mondott arról, hogy a Szabadító nem menti meg népét a bűneikben, csak a bűneiktől, mégpedig azért, mert bűnökként tisztátalanok vagyunk, és »semmi tisztátalan dolog nem örökölheti a mennyek királyságát« [Alma 11:37] vagy lakozhat Isten színe előtt. [...]

A Mormon könyvből megtudjuk, hogy Krisztus szenvedésének – az Ő szeretete végső megnyilvánulásának – célja az volt, »hogy irgalmas bensőt teremtsen, mely legyőzi az igazságosságot, és lehetővé teszi az emberek számára, hogy bűnbánathoz vezető hitük lehessen« [Alma 34:15]. [...]

A bűnbánat tehát az Ő ajándéka számunkra, melyért igen drága árat fizetett.”

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: „Megmaradtok az én szeretetemben”. *Liahóna*, 2016. nov. 48.

PRÓFÉTAI ÍGÉRET

A SZABADÍTÁS TERVE

„A [szabadítás tervének] nélkülözhetetlen része a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus. Az Ő engesztelő áldozata nélkül minden veszve lenne. Azonban nem elég csupán hinni Őbenne és a küldetésében. Munkálkodnunk, tanulunk, kutatnunk, imádkoznunk, fejlődünk kell, és bünbánatot kell tartanunk. Ismernünk kell Isten törvényeit és azok szerint kell élnünk. Részesülnünk kell szabadító szertartásaiban. Csak ezt téve tehetünk szert igaz, örök boldogságra.

Abban az áldásban van részünk, hogy *rendelkezünk* az igazsággal. Azzal lettünk megbízva, hogy *megosszuk* az igazságot. *Éljünk* hát az igazság szerint, hogy kiérdemeljük mindazt, amit az Atya nekünk szán. Ő nem tesz semmit, ami ne a mi javunkat szolgálja. Azt mondta nekünk: »...ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét« [Mózes 1:39].

Lelkem mélyéről, alázatosan biznyságot teszek a nagyszerű ajándékról, mely Atyánk ránk vonatkozó terve. Ez a békeséghez és a boldogsághoz vezető egyetlen tökéletes ösvény, itt és az eljövendő világban is.”

Thomas S. Monson elnök: A boldogsághoz vezető tökéletes ösvény. *Liahóna*, 2016. nov. 80–81.

Krisztus végtelen engesztelése

„**[A]** Szabadítónak, a Gyógyítómesternek hatalmában áll megváltoztatni a szívünket és tartós enyhülést nyújtani a saját bűnünk által előidézett bánattól. [...]

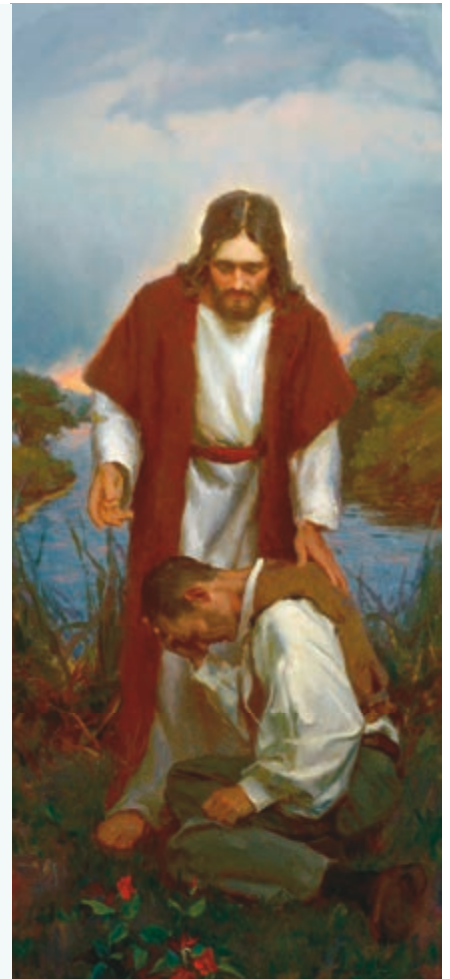
[V]igaszt és erőt adhat nekünk, amikor mások hamislelkű tettei miatt tapasztalunk fájdalmat. [...]

[V]igaszt nyújthat és fenntarthat minket, amikor a halandóság olyan fájdalmas valóságait kell megtapasztalnunk, mint valamilyen katasztrófa, mentális vagy egyéb betegség, krónikus fájdalom vagy halál. [...]

A Szabadító [ezt mondja]:

»...ha énhozzám jöttök, örök életetek lesz. Íme, ki van nyújtva felétek irgalmas karom, és aki jön, azt befogadom« [3 Nefi 9:14].”

Carole M. Stephens, első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében: A Gyógyítómester. *Liahóna*, 2016. nov. 10–12.

ERŐ A VÁLTOZÁSHOZ. KÉSZÍTETTE MICHAEL T. MALIM

„Minden, ami Krisztus vagy az Ő tana ellen van, meg fogja rontani az örömlenket.”

Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke: Öröm és lelki túlélés. *Liahóna*, 2016. nov. 84.

Jöjj, kövesd Őt!

Több beszélő is arra buzdított bennünket, hogy fejlesszünk ki krisztusi tulajdonságokat, és emlékezzünk a Szabadítóra a sabbatnapi hódolatunk során. Használjátok a *Liahóna* 2016. novemberi számát vagy látogassatok el a conference.lds.org oldalra, és olvassátok el, amit mondtak.

- Hogyan gyakorolhatok keresztényi szeretetet és szolgálatot? – Lásd Robert D. Hales: „Jer, kövess engem” keresztényi szeretetet és szolgálatot gyakorolva. 22.
- Hogyan tudok jobb házitanítóná válni? – Lásd Jeffrey R. Holland: Az egyház küldöttjei. 61.
- Hogyan alakíthatok ki őszinte és szívből jövő hódolatot a sabbat napján? – Lásd Dean M. Davies: A hódolat áldásai. 93.
- Hogyan tehetem jelentőségtelesebbé az úrvacsoravételt? – Lásd Peter F. Meurs: Az úrvacsora segíthet szentté válnunk. 85.

Az általános konferenciai beszédek elolvashatók, megtekinthetők, illetve meghallgathatók a conference.lds.org oldalon.

HISZÜK, HOGY AZ EGYHÁZ BE FOGJA TÖLTENI A FÖLDET

A mikor 1830-ban, New York állam egyik kisvárosában megszervezték, az egyháznak csak hat tagja volt. Azóta az egyház tagsága több mint 15,5 millióra duzzadt, valamint a világ 150-nél is több országában rendelkezik egyházközségekkel és gyülekezetekkel. Ez a növekedés annak az ószövetségi próféciónak a beteljesítése, mely szerint az egyház addig gördül majd előre, míg az egész földet be nem tölti (lásd Dániel 2:31–45). Ebben úgy írják le az egyházat – Isten királyságát a földön –, mint a hegyből kéz érintése nélkül kivágott követ (lásd Dániel 2:45), kinyilvánítva ezzel, hogy a munka nem emberi, hanem isteni.

Miközben azonban az egyház hatása betölti a földet, tagjainak száma viszonylag csekély marad. Nefi előre látta ezt, és ekképpen írt napjainkról: „láttam Isten Barányának az egyházát, és kevés tagja volt” az őket körülvevő gonoszság miatt (1 Nefi 14:12). Ahogy közeledik Jézus Krisztus második eljövételének ideje, a világ egyre gonoszbábbá fog válni, és „egyre kevésbé lesz népszerű dolog utolsó napi szentnek lenni.”¹

Nefi azonban azt is előre látta, „hogyan a Barány egyháza, akik Isten szentjei voltak, szintén ott voltak az egész föld színén” (1 Nefi 14:12). Szerte a világon található egyházközségek és gyülekezetek, az általános konferenciát több mint 90 nyelvre tolmácsolják, és 418 misszióban közel 75 000 teljes idejű misszionárius osztja meg az evangéliumot. Az evangélium világszerte történő terjesztésének eszköze a közösségi média is, illetve az olyan weboldalak, mint a mormon.org és az LDS.org.

Ezek jelentős és kiterjedt erőfeszítések, gyakran mégis csendben zajlanak. „Az Úr eme munkája bizony nagyszerű és csodálatos, előrehaladását azonban az emberiség politikai, kulturális és tudományos vezéralakjai közül sokan szinte észre sem veszik. Szívenként, családonként halad előre, csendben és tovakodás nélkül, szent üzenetével mindenhol megáldva az embereket.”²

Az oly régen megjövendölt kő valóban egyre csak gördül előre, és amikor megtesszük a részünket, akkor az evangélium továbbra is terjedni fog, és betölti az egész földet (lásd Dániel 2:31–45). ■

Ha többet szeretnétek tudni az egyház jövőjéről, olvassátok el a következőket: Tan és a szövetségek 65; Gordon B. Hinckley: A hegyből kivágott kő (2007. okt. általános konferencia); L. Whitney Clayton: El fog jönni az idő (2011. okt. általános konferencia).

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Álljatok igazi millenárisokként! *Liahóna*, 2016. okt. 50.
2. L. Whitney Clayton: El fog jönni az idő. *Liahóna*, 2011. nov. 13.

AZ EGYHÁZ JÖVŐJE

„Ma este csupán egy maroknyi papságot láttok itt, de ez az

egyház be fogja tölteni Észak- és Dél-Amerikát – be fogja tölteni az egész világot.”

Joseph Smith próféta (1805–1844) kijelentése egy 1834-es papsági gyűlésen, idézi *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 142–143.

Mit tehetünk azért, hogy segítsünk az evangéliumnak előregördülni?

A parancsolatok betartása és a bizonyosságunk megerősítése alapot biztosítanak számunkra, mely által segíthetünk az evangélium terjesztésében.

Elhívásaink betöltése segít megerősíteni az egyházat helyi szinten.

Ha tanítjuk családunknak az evangéliumot, ez erőt ad nekik ahhoz, hogy hithűen éljenek egy olyan világban, mely mást tanít nekik.

Azzal is segíthetünk terjeszteni az evangéliumot, ha egyszerűen csak beszélünk róla az embereknek.

A templomban elvégezhetjük a szertartásokat azokért, akik anélkül hunytak el, hogy hallották volna az evangéliumot az életük során.

ÖRÖKKÉ VELETEK AKAROK ÉLNI!

Írta: Leongina Adamés de Ubrí

Egy hatéves gyermek hite segített ismét megtalálni a saját hitemet.

22 évesen az életem váratlan fordulatot vett: elhunyt az édesanyám. Neki és az édesapámnak nagy hitük volt, és engem is az evangélium szerint neveltek. Édesanyám halálát követően édesapám elköltözött az Amerikai Egyesült Államokba. Mivel egyke vagyok, kezdtem nagyon magányosnak érezni magam, ahogy telmult az idő. Az édesanyám nem volt velem itt a földön, édesapám pedig messze lakott; évente csak három hétre találkoztunk.

Ilyen érzéseim voltak, ahogy elkezdtem egyre inkább a főiskolai és a munkahelyi „barátaimban” menedéket találni. Apránként elkezdtem hamis boldogságot találni az időleges, fizikai dolgokban. Nem jártam már az egyházba, és fokozatosan teljesen inaktívvá váltam. Később hozzámertem egy csodálatos fiatalemberhez, aki – bár nagyon jó elveket vallott – nem ismerte az evangéliumot. Három gyermekünk született: Leah, Isaac és Ismael.

Egyszer édesapám meglátogatott bennünket októberben, hogy lássa az újszülöttet. A látogatása alatt Leah megkérdezte a nagyapjától, hogy

miért nem hozza soha magával a nagymamát. Édesapám ekkor elmagyarázta neki, hogy Nagymama egy különleges helyen van, Mennyei Atya közelében. Amint édesapám távozott, Leah erőteljesen így szólt hozzám: „Anyá, találkozni akarok Nagyival! Tudom, hogy a mennyben van, de azt akarom, hogy egy nap mi is ott legyünk együtt: Nagyi, Nagyapa, Apa, Isaac, Ismael és te. Örökké veletek akarok élni! Azt akarom, hogy ugyanaz a család legyünk ott fent, akik itt lent, hogy játszhashunk Nagyival.”

Nem tudtam, mit mondjak. Megsimogattam gyönyörű, ártatlan arcát, majd átmentem a hálósobámba. Térdre estem és addig zokogtam, amíg nem maradtak könnyeim. Arra kértem Mennyei Atyámat, hogy bocsásson meg. Tudtam, hogy elhagytam azt az ösvényt, amely ahhoz vezetne, hogy örökkévaló családként élhessünk együtt. Kudarcot vallottam azon feladatomban, hogy a helyes ösvényen vezessem őket, és elmulasztottam beszélni a férjemmel az evangéliumról.

A MENNYBEN IS KÖTVE

„A Szabadító a halandó szolgálata során a következőket mondta legidősebb apostolának, Péternek, a családok összepecsételéséről: »Bizony mondom néktek: A mit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.« (Máté 16:19).

Csakis a celesztialis királyságban élhetünk örökre családokban. Ott családként Mennyei Atyánk és a Szabadító jelenlétében lehetünk.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Családunk együtt élhet örökre. *Liahóna*, 2015. jún. 4.

Amikor fel tudtam állni, megkerestem az egyik egyházi vezető elérhetőségét, ő pedig összehozott engem az egyházközségünk misszionáriusaival. Másnap este eljöttek és tanították a férjemet. Attól az estétől fogva az életünk örökre megváltozott. Most már az egész családnak jár istentiszteletre minden vasárnap. Olyan elhívásom van, amelyben segíthetek a kevésbé tevékeny nőtestvéreknek. Arra is készülünk, hogy elmenjünk a templomba.

Isten Lelke olykor azokon keresztül mutat irányt számunkra, akiktől a legkevésbé várnánk. Ezúttal a hatéves lányomon keresztül. Már tudom, hogy ha összepecsételnek minket a templomban, örökké a családommal élhetek. ■

A szerző a Dominikai Köztársaságban, Santo Domingóban él.

MEGKÉRDŐJELEZNI A FELTEENDŐ KÉRDÉSEINKET

Írta: Ted Barnes

Az egyház Papsági és Családi Osztálya

Képzeljétek el, hogy ebédnél ültök néhány barátotokkal, és egy közösen látott filmről beszélgettek. Az egyik barátotok felteszi a kérdést: „Ki tudja megmondani nekem, hogy melyik volt a legfontosabb jelenet a filmben?”

Egy kicsit összezavarodtok a kérdéstől, majd egy pillanatnyi gondolkodás után felvetitek, hogy valószínűleg az utolsó jelenet volt a legfontosabb. „Ez jó meglátás – mondja a barátotok –, de nem pontosan erre gondoltam.

Még valaki? Hallgassunk meg valakit, aki még nem szólt hozzá.”

Barátok közt nem beszélgetnétek így, valamiért mégis gyakran hallani a vasárnapi órákon. Ahelyett, hogy természetesen és fesztelenül beszélgetnénk az evangéliumi igazságokról, tanítókként néha olyan dolgokat mondunk, amelyek más körülmények között furcsán hangoznának, és akár agyon is csapnának egy beszélgetést. Reméljük, hogy az osztály tagjai barátok közt érzik majd magukat, és bátran megosztják a tanult tantételekkel kapcsolatos gondolataikat. Az ilyenfajta megnyilvánulás meghívhatja a Lelket, és mindenki

számára gazdagíthatja az élményt.

Hogyan biztosíthatjuk, hogy a kérdéseink természetesebb és jelentőségesebb beszélgetéshez vezessenek? Íme néhány javaslat és ellenjavallat, melyet sok tanító talált már hasznosnak: Ne tegyél fel olyan kérdéseket, amelyekre nyilvánvaló a válasz! Tegyél fel olyan kérdéseket, amelyekre több lehetséges válasz is adható! Ne tegyél fel olyan kérdéseket, amelyek túl személyesek!

Az is hasznos lehet, ha az órán feltenni szándékozott kérdések összeállítására előtt feltesszük magunknak a kérdést: *Egyáltalán miért is tesztek fel kérdéseket?*

Miért tesztek fel kérdéseket?

A kérdéseink mögötti valós indok rengeteget számít. Például azért

Az egyik legfontosabb kérdés az lehet, amelyet a tanítók maguknak tesznek fel az óra előtt.

teszünk-e fel egy adott kérdést, mert mondani akarunk valamit, de inkább az osztály egyik tagjával mondatnánk ki? Mivel – nagyon helyesen – nem akarjuk, hogy végig mi beszéljünk, ezért ha ki akarunk emelni egy bizonyos mondanivalót, akkor néha felteszünk egy olyan kérdést, amelyről tudjuk, hogy a kívánt választ fogja kiváltani. Ez a gondolatmenet olyan kérdéseket eredményez, amelyek valójában rejtett állítások: „Hogyan segíthet a pornográfia elkerülése tisztán tartani a gondolataitokat?” vagy „Fontos-e mindennap imádkozni?”

Vannak helyzetek, amikor tökéletesen helyénvaló olyan kérdéseket feltenni, amelyek célja egy bizonyos válasz előhozása. Ezek arra szolgálhatnak, hogy kiemeljenek egy adott üzenetet, vagy segítsék a tanítót abban, hogy továbblépjen a leckében. Az ilyen kérdések azonban valószínűleg nem fognak tartalmas beszélgetéseket eredményezni.

Ha viszont azért teszünk fel kérdéseket, mert valóban tudni akarjuk, hogy mi zajlik az osztályunk tagjainak gondolataiban, szívében és életében, akkor ez az általunk feltett kérdéseken is látszani fog.

Sok olyan kérdés van, mely az osztály tagjait őszinte, lelki tanulást elősegítő beszélgetésre készítheti: „Mi tűnik fel nektek, amikor ezt a verset olvassátok?” „Mely élmények

tanították meg nektek, hogy bizatok az Úr ígéreteiben?” De ilyen lehet majdnem az összes olyan kérdés, amely úgy kezdődik, hogy „Mit gondoltok...?”

Gondoljátok át a következő példákat:

- A Lélek ezt kérdezte Nefitől: „Mit kívánsz?” (1 Nefi 11:10).
- A Szabadító megkérdezte a tanítványait: „Ti pedig kinek mondotok engem?” (Máté 16:15).
- Márthának pedig ezt mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet: ...Hiszed-e ezt?” (János 11:25, 26).

A kérdések mindegyike arra hívott valakit, hogy ossza meg azt, ami a szívében volt. És ezt minden alkalommal erőteljes lelki élmény követte.

A kérdés a szeretet kifejezésének módja

Akár hiszitek, akár nem, a beszélgetést elősegítő kérdések feltevése magától jön szinte mindenkinek – még azoknak is, akik nem tartják magukat jó tanítónak. Spontán módon megtesszük minden alkalommal, amikor jelentőségteljes beszélgetést folytatunk a barátainkkal vagy a családtagjainkkal – vagy egyszerűen, amikor az ebéd mellett beszélgetünk egy jó filmről. Amikor azonban a padokban várakozva figyelő tanulók

előtt állunk, hirtelen elfelejtünk mindent, ami magától jön.

Éppen ezért a jó kérdések feltevésének egyik titka az lehet, ha feltesszük magunkban a kérdést: „Hogyan kérdezném meg ugyanezt, ha nem az osztályteremben lennék – ha a barátaimmal otthon ülnék és az evangéliumról beszélgetnénk? Hogyan kérném meg őket arra, hogy beszéljenek a gondolataikról és érzéseikről?” A tanítás nem *pontosan* ugyanolyan, mint egy kötetlen baráti beszélgetés, de valami közös bennük: mindkettőt az őszinte érdeklődésnek és a valódi szeretetnek kell motiválnia.

Úgyhogy ne aggódjatok, ha nem vagytok még járatosak abban, hogy jól megfogalmazott kérdéseket tegyetek fel. Ha csak annyit tudtok tenni, hogy szeréteket azokat, akiket tanítotok, a Lélek irányt fog mutatni nektek, és egyre jobban és jobban fogjátok tudni, hogy mit mondjatok. Pál szerint a szeretet soha nem vall kudarcot (lásd 1 Korinthusbeliek 13:8), és ez az olyan egyszerű helyzetekben is igaz, mint amikor egy tanító kérdést tesz fel az osztályának. ■

A kérdések hat típusáról A *Szabadító módján tanítani* (2016) kézikönyv 31–32. oldalán, a *Tegyél fel sugalmazott kérdéseket!* című szakaszban olvashattok, melyet a **tanítani.lds.org** oldalon is elérhettek.

Az Atyára és a Fiúra

VONATKOZÓ MEGLÁTÁSOK A
TAN ÉS A SZÖVETSÉGEKBŐL

*A kinyilatkoztatások e könyve elveszett
igazságokat hoz napvilágra az Istenségről,
valamint arról, hogyan élhetünk ismét a
Szabadítóval és Mennyei Atyával.*

Írta: Norman W. Gardner

Ifjúsági és felsőfokú hitoktatás

Az evangélium visszaállítása sokkal bővebb tudást adott a világnak az Istenségről és az Ő céljaikról. E tudás birtokában az Őbeljük vetett hitünk gyarapszik, és növekszik ama vágyunk is, hogy betartsuk a parancsolataikat.

Konkrétan, a Tan és a szövetségek Jézus Krisztusról segít többet megtudnunk, mert erőteljes igazságokat tanít „az ő isteniségéről, fenségéről, tökéletességéről, szeretetéről, megváltó hatalmáról” (Tan és a szövetségek, Bevezetés). A mai kinyilatkoztatások e könyve tartalmazza az Úr azon felhívását is, hogy „tanulj tőlem, és hallgass a szavaimra” (T&Sz 19:23). A segítségével mélyebben megérthetjük Őt, a Hozzá fűződő kapcsolatunkat, a megváltásunkért véghezvitt tetteit, valamint azt, mit vár tőlünk.

A Tan és a szövetségekben Jézus Krisztus hangját hallhatjuk

A Tan és a szövetségek nem ősi szentírás, hanem olyan kinyilatkoztatásokat tartalmaz, melyek Joseph Smithnek és az ő utódainak adattak a mai világunkban. Jézus Krisztus isteni hangját hallhatjuk szólani az Atya képviselőjében.¹ Az Úr Jézus Krisztus egyes szám első személyben szóló hangja gyakrabban lett lejegyezve a Tan és a szövetségekben, mint az Újszövetségben, a Mormon könyvében és a Nagyértékű gyöngyben együttesen.²

T&Sz 18:33–35 „...én, Jézus Krisztus, a ti Uratok és a ti Istenetek, mondtam ezt. Ezek a szavak nem emberektől... valók, hanem éntőlem; ...az én hangom az, amely mondja őket nektek...”

Joseph Smith számos kinyilatkoztatást kapott a Szabadítótól.

AZ ÚR... JOSEPH SMITH KINYILATKOZTATÁST KAP. KÉSZÍTETTE: DANIEL A. LEWIS

AZ ÚR MEGJELENIK A KIRTLAND TEMPLOMBAN. KÉSZÍTETTE: DEL PARSON

Joseph Smith és Oliver Cowdery látták Jézus Krisztust a Kirtland templomban.

A Tan és a szövetségek olyan emberek beszámolóit tartalmazza, akik látták Istent

Az 1820-as első látomás eredményeképpen a fiatal Joseph Smith első kézből szerzett tudomást az Atya és a Fiú létezéséről. A Tan és a szövetségek további alkalmakat is feljegyez, amikor a Próféta és mások látomásban látták az Atyát és a Fiút, vagy azok megjelentek nekik. Ezek a beszámolók mai tanúságként szolgálnak számunkra, hogy Ők élnek, és hogy Ők irányították az evangélium visszaállításának munkáját.

T&Sz 76:19–23 Az Atya és a Fiú látomásban jelenik meg 1832 februárjában.

T&Sz 137:1–3 Az Atya és a Fiú látomásban jelenik meg 1836 januárjában.

T&Sz 110:2–4 Jézus Krisztus, a nagy Jehova megjelenik 1836 áprilisában.

A Tan és a szövetségek segít többet megtudnunk az Atyaistenről

Joseph Smith próféta ezt tanította: „Amikor megértjük Isten jellemét, és tudjuk, hogyan térhetünk Őhozá, Ő elkezd megnyitni előttünk a mennyeket... Amikor felkészültünk arra, hogy Hozzá térjünk, akkor Ő is kész arra, hogy hozzánk jöjjön.”³ A Tan és a szövetségek azáltal segít közelebb kerülnünk Mennyei Atyához, hogy tanít az Ő természetéről, jellemvonásairól és céljairól.

T&Sz 20:12, 17–18 Az Atyaisten végtelen és meg nem változtatható.

T&Sz 76:20, 23 Az Atya és a Fiú két különálló és megkülönböztethető lény.

T&Sz 93:3–5 Az Atya és a Fiú egyek.

T&Sz 130:22. Az Atyának és a Fiúnak is tapintható, húsból és csontból való teste van.

T&Sz 138:3–4 Mennyei Atya szereti a gyermekeit, ezért elküldte a Fiát, hogy megszabadítsa az emberiséget.

Miközben halálra kövezték, István látta az Atyát és a Fiút.

RÉSZLET JOSEPH BRICKEY MÓZES LÁTIA JEHOVÁT CÍMŰ FESTMÉNYEBŐL

Jehova (Jézus Krisztus) szemtől szemben beszélt Mózesrel.

A Tan és a szövetségek segít többet megtudnunk Jézus Krisztusról

Mennyei Atya összes lélekgyermeké közül Jézus Krisztus volt az Elsőszülött. A halandóság előtti életben Jézus minden tudásra és hatalomra szert tett, és a világok Alkotójaként az Atyát képviselte. Isteni hatalma által az Úr Jézus Krisztus a világosság és az élet forrása minden teremtménye számára. A Tan és a szövetségek többet is tisztáz ama szerepei közül, melyeket az Atya tervében betöltött.

T&Sz 93:21 Isten összes lélekgyermeké közül Jézus Krisztus volt az Elsőszülött.

T&Sz 38:1–3 Jézus minden tudásra és hatalomra szert tett a világ létrehozását megelőzően.

T&Sz 76:24 A világok Alkotójaként Jézus Krisztus az Atyát képviselte.

T&Sz 88:6–13 Jézus Krisztus a világosság és az élet forrása minden teremtménye számára.

T&Sz 45:11; 136:21, 22 Jézus Krisztus volt az Őszövetség nagy Jehovája.

T&Sz 43:34 Jézus Krisztus a világ Szabadítója.

T&Sz 18:11–13; 20:21–25 Jézus Krisztus szenvedett, keresztre feszítették, meghalt, majd feltámadt.

T&Sz 29:10–12 Jézus Krisztus megígérte, hogy hatalommal és dicsőségben fog visszatérni a földre.

Újkori kinyilatkoztatások által tudhatjuk, mit kell tennünk ahhoz, hogy hasonlóbbá váljunk az Atyához és a Fiúhoz.

A Tan és a szövetségek segít megtudnunk, mit vár tőlünk az Atya és a Fiú

A Tan és a szövetségek minden más szentíráskötetnél világosabbá teszi, hogy mit jelent az örök élet: visszatérni az Atyához és a Fiúhoz, velük élni, megkapni mindazt, amivel az Atya rendelkezik, és Hozzájuk hasonlóvá válni. Az is kiderül belőle, hogyan teszi mindezt lehetővé Jézus Krisztus az engesztelése révén, és hogy mit kell tennünk az Ő általa megállapított követelmények teljesítéséért. Megtudjuk továbbá a Tan és a szövetségekből, hogy mit jelent követni Jézus Krisztus példáját – hiszen, hozzánk hasonlóan, eleinte Jézus Krisztus sem rendelkezett a teljességgel, hanem kegyelemről kegyelemre nyerte el az összes hatalmat és dicsőséget.

T&Sz 1:32; 19:16–19; 58:42–43; 95:1–2 A Szabadító megbocsátást kínál azoknak, akik bűnbánatot tartanak.

T&Sz 20:37, 41, 72–74; lásd még **33:11** Az Istenség arra hívja mindazokat, akik hisznek, hogy részesüljenek a keresztségben és fogadják be a Szentlelket.

T&Sz 84:19–21 A melkisédeki papság szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.

T&Sz 93:12–14, 16–17 Jézus Krisztus kegyelemről kegyelemre nyerte el a teljességet.

T&Sz 20:30–31 A Szabadító kegyelmében részesülnek azok, akik szeretik és szolgálják Őt.

T&Sz 35:2; 50:40–43 Egyek lehetünk az Atyával és a Fiúval.

T&Sz 93:19–20 Kaphatunk az Atya dicsőségéből és teljességéből.

A Tan és a szövetségek követendő mintát nyújt a lelki tudás megszerzéséhez

Azon túl, hogy tanít és bizonyoságot tesz az Atyáról és a Fiúról, a Tan és a szövetségek követendő mintát is nyújt az Istenség összes tagjáról való lelki tudás megszerzéséhez a Szentlélek segítségével: tanulmányozzuk az Úr ígését, kérjük ennek megértését Mennyei Atyától, és a parancsolatainak való engedelmesség által gyakoroljunk hitet Jézus Krisztusban.

A világosság és az igazság ígérete vonatkozik azokra, akik az Úr szavai szerint élnek. Fontos, hogy részleteiben is megismerjük az Istenség természetét és tagjainak céljait. Ez a tudás a lelki megértés szorgalmas kereséséhez és az igazságról vallott meggyőződéshez vezethet. E tudás megerősíti számunkra, hogy Mennyei Atya és Jézus Krisztus személyesen ismernek minket, hogy szeretnek minket, és hogy örök élettel szeretnének megáldani bennünket.

T&Sz 6:5; 76:5–10, 114–118 Mennyei Atya azt szeretné, hogy kérjünk tudást, és Ő ígéretet tesz arra, hogy megosztja azt velünk.

T&Sz 84:43–48 Amikor szorgalommal megszívleljük a szavait, az Atya tanít bennünket.

T&Sz 88:118 Törekedjünk a tanulmányozás és a hit általi tanulásra is.

A tanulmányozás és az ima megnyithatják a lelki tudás ajtaját.

RÉSZELT SAM LAWLOR JOSEPH SMITH PREDIKÁL CIMŰ FESTMÉNYEBŐL

Joseph Smith kinyilatkoztatta az Atya és a Fiú jellemét és céljait.

Összefoglalás

A Tan és a szövetségek azáltal segít közelebb kerülnünk Mennyei Atyához és az Ő Egyszülött Fiához, Jézus Krisztushoz, hogy kinyilvánítja az Ő jellemüket és céljaikat. Joseph Smith próféta e szavakkal foglalta össze, hogy miért bízhatunk Istenben, és miért támaszkodhatunk Őrá: „Istenünk céljai nagyszerűek, szeretete felfoghatatlan, bölcsessége végtelen, hatalma pedig korlátlan; ezért a szenteknek okuk van az örövendezésre és a boldogságra, tudván, hogy »ez az Isten a mi Istenünk mindörökké« (Zsoltárok 48:15).”⁴ ■

JEGYZETEK

1. Joseph Fielding Smith elnök (1876–1972) így magyarázta: „A bukás óta minden kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül adatott, aki az Őszövetség Jehovája. Az összes szentírásban, amelyekben Istent említik és amikor csak megjelent, az Jehova volt. [...] Az Atya soha nem lépett kapcsolatba az emberrel közvetlenül és személyesen a bukás óta, és soha nem jelent meg, hacsak nem azért, hogy bemutassa Fiát és tanúságot tegyen Róla” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:27).
2. Lásd Gordon B. Hollbrook, “The Voice of Jesus Christ in the Doctrine and Covenants,” *Ensign*, Sept. 2013, 40, 45 (note 2).
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 43.
4. Vö. *Tanítások: Joseph Smith*, 41.

GORDON B. HINCKLEY
**A DERŰLÁTÁS
ÉS JÖVŐKÉP
PRÓFÉTÁJA**

*Amikor az idej papsági és
segítőegyleti gyűléseken*

Az egyház elnökeinek tanításai:

Gordon B. Hinckley

című könyvet tanulmányozzátok,

egy határtalan derűlátással,

szereettel és előrelátással

rendelkező prófétától fogtok

tanulni.

Gordon B. Hinckley 1910. június 23-án született Bryant Stringham Hinckley és Ada Bitner Hinckley gyermekeként. 1937. április 29-én vette feleségül Marjorie Payt a Salt Lake templomban, és öt gyermekük született. 1995. március 12. és 2008. január 27. között az egyház 15. elnökeként szolgált.

Írta: Andrew D. Olsen

Egyházi Kiadási Szolgáltatások Osztálya

„**M**inden tavasszal el kell ültessek néhány fát – jegyezte fel naplójába a 82 éves Gordon B. Hinckley. – Azt hiszem, hogy már legalább 50 éve így csinálom. [...] Van valami csodálatos a fában. Olyan kicsinek indul, és évszokról évszakra növekszik. Árnyékot nyújt a forró nyári nap ellen. Élvezetes gyümölcsöt hoz. Elvégzi a fotoszintézis figyelemre méltó folyamatát. [...] A fa a Mindenható egyik leginkább figyelemre méltó alkotása.”¹

Hinckley elnök 90 fölött sem hagyta abba a faültetést. Sok tekintetben az apostolként, majd pedig az egyház elnökeként végzett szolgálattétele is tükrözte az ültetés iránti szeretetét. Amikor ültetett, az a derűlátás kifejezése volt, mely tulajdonsága a tanításait és a másokkal való érintkezéseit is áthatotta. Táplált minden egyes fát, ahogyan minden egyes embert is. És messze előre tekintett a jövőbe, látva azt, amivé a fák fejlődni fognak – ahogyan látta minden egyes emberben is a

bennük rejlő örökkévaló lehetőséget, valamint Isten munkájának pompás jövőjét.

„Minden okunk megvan rá, hogy derűlátók legyünk”

„Derűlátó vagyok!” – jelentette ki gyakran Hinckley elnök. „[Az a kérésem], hogy ne kutassunk többé viharok után, hanem élvezzük még teljesebben a napsütést.”² Derű-

látása sokkal mélyebb volt egyfajta bizakodó látásmódnál, bár azt is gyakorolta. Derűlátásának legfőbb forrása – az a forrás, melynek révén a derűlátásból erő vált – az Istenbe vetett hite volt és az a bizonyossága, mellyel Istennek a gyermekei szabadításáért és boldogságáért készített tervéről rendelkezett.

Hinckley elnök derűlátásának egyik megnyilvánulása az abba vetett szilárd hite volt, hogy

„minden rendben lesz”³. Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagja szerint ez a mondat „talán Hinckley elnök legtöbbet ismételt kijelentése a családtagjainak, barátainak és ismerőseinek. »Folyamatosan próbálkozzatok! – mondja. – Higgyetek! Legyetek boldogok! Ne csüggedjete el! Minden rendben lesz.«”⁴

Ez az üzenet azonban nem csak másoknak szólt. „Ezt minden reggel elmondom magamnak – közölte egyszer Hinckley elnök az összegyűlt egyháztagokkal. – Ha minden tőletek telhetőt megtesztek, akkor minden

Gordon B. Hinckley

meg fog oldódni. Bízatok Istenben, és haladjatok előre, a jövőbe vetett hittel és bizalommal! Az Úr nem fog cserbenhagyni bennünket.”⁵

Hinckley elnök derűlátása támaszul szolgált számára a megpróbáltatások, az alkalmatlanságérzet és a nyomasztó leterheltség során. Ő pedig akkor is kitartott ama meggyőződése mellett, hogy „minden rendben lesz”, amikor kudarcokban és csalódásokban, szívfájdalomban és magányban volt része.

Derűlátása nem jelentette azt, hogy Hinckley elnök lebecsülte volna a gondokat. Ezt így magyarázta: „...elég sokat láttam ebből a világból. [...] Jártam olyan helyeken, ahol háború dúl, és gyűlölet izzik az emberek szívében. Láttam azt az elképesztő nyomort, amely számos országot elborít. [...] Nyugtalanul figyeltem és figyelem társaldalmunk széthulló erkölceit.

És mégis derűlátó vagyok. Egyszerű és komoly hitem van abban, hogy a helyes diadalmaskodik és az igazság érvényesülni fog.”⁶

Az illinois-i Nauvoóban, a *New York Times* egyik újságírójának adott interjújában Hinckley elnök – miután egyetértett azzal, hogy számos tragédia és gond van – az általa annyira szeretett egyháztörténethez fordult, hogy a derűlátásról tanítson:

„Minden okunk megvan rá, hogy derűlátók legyünk... [N]ézzétek meg Nauvoot! Nézzétek meg, mit építettek itt hét év alatt, majd pedig távoztak. De mit tettek? Vajon lefeküdtek meghalni? Nem! Nekiláttak a munkának! Félig átszelték ezt a földrészt, és feltörték a sivatag talaját, és kivirágoztatták, mint egy rózsát. Az egyház ezekről az alapokról nőtt egy nagy, világméretű szervezetté, mely több mint 140 országban van jobbító hatással az emberek életére. Borúlátásból vagy cinizmusból semmit nem tudtok – semmit nem fogtok – építeni. Szemlélődjünk derűlátón, dolgozzunk hittel, és a dolgok megtörténnek.”⁷

Hinckley elnök derűlátása a humorérzékére is hatással volt: vidám, kedélyes szellemessége rokonszenvet ébresztett az emberekben. Egyszer egy olyan cövekelnőknél szállt

meg, aki a családjával egy házzá átalakított egykori iskolában lakott. Azon az éjszakán a tanterem volt Hinckley elnök hálószobája. A másnapi cövekkonferencia során így élceldött: „[I]gen sok alkalommal aludtam már el tantermekben – de soha nem járt hozzá ágy.”⁸

„Mindig az egyénnel kell törődnünk”

Az egyház elnökeként mondott első általános konferenciai beszédében Hinckley elnök hosszan beszélt az egyház növekedéséről. „Hatalmas, világméretű közösség formálódik belőlünk” – mondta. Aztán egy éles váltással azt az alapvető tantételt emelte ki, miszerint „mindig az egyénnel kell törődnünk, róla kell gondoskodnunk.

[Sz]ámokat mondunk, de minden erőfeszítésünket az egyén fejlődésének kell szentelnünk.”⁹

Amikor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja volt, Hinckley elnök a világ legtávolabbi helyeire – köztük háborús övezetekbe – is elutazott, ha az egyéneknek nyújtott szolgálattételről volt szó. Egyetlen csoport sem volt túl messze vagy túl kicsi ahhoz, hogy rájuk

figyeljen. Az egyház elnökeként ugyanígy folytatta, több mint másfél millió kilométert utazva a világ több mint 60 országába. Ilyenkor néha nagy csoportokkal találkozott, néha csupán egy maroknyi emberrel.

1996-ban a Hinckley házaspár 18 napos látogatást tett Ázsia és a Csendes-óceáni-szigetek nyolc országában. Japánból indulva, lendületes tempóban haladva emberek ezreivel találkozott, akik zsúfolásig megtöltötték mindegyik helyszínt. „Ezek igen érzelmetli élmények számomra – írta Hinckley elnök a koreai tartózkodása alatt. – Olyasmiket látok, amiről álmodni is alig mertem, amikor 1960-ban először itt jártam.”¹⁰ Ezen utazás során szentelte fel a Kínai Hongkong templomot is.

Az út utolsó betervezett állomásai a Fülöp-szigeteken voltak. Miután Manilában 35 000 ember előtt beszélt, Hinckley elnök ezt írta a naplójába: „Felálltam, és a szívenben erős érzelmekkel telve integettem nekik. Könnyes

szemmel utaztunk el onnan.” Néhány órával korábban meglátogatta azt a helyet, ahol 1961-ben felszentelési imát mondott a misszionáriusi munka Fülöp-szigeteki megkezdéséhez. „Akkor csak egyetlen helyi, Fülöp-szigeteki egyháztagot tudtunk találni – idézte fel Hinckley elnök. – Abból az egyetlen egyháztagból több mint 300 000-re növekedett az egyháztagok létszáma.”¹¹

Amikor Hinckley-ék elindultak hazafelé, arról értesültek, hogy a repülőgép Saipan szigetén is le fog szállni tankolni. Hinckley elnök arról érdeklődött, hogy szolgálnak-e misszionáriusok Saipanon, és kiderült, hogy vannak páran. Bár ekkor már egy kimerítő utazás végén járt, szeretett volna találkozni azzal a néhány misszionáriussal. „Megkérdeztem, hogy nem tudnánk-e valahogy üzeni nekik, hogy este 7 körül szállunk le Saipanon, és a reptéren megpróbálunk majd kiszállni, hogy találkozzunk velük.”

Órákkal később 10 misszionárius és mintegy 60 egyháztag üdvözölte a Hinckley házaspárt Saipanon. „Lelkesen átöleltek bennünket – jegyezte fel Hinckley elnök. – Hálások voltak, amiért láthattak minket, mi pedig hálások voltunk, amiért láthattuk őket. Csupán nagyon rövid időt tölthettünk velük, mivel a gép feltöltéséhez nem kellett sok idő. Az áldásunkat hagytuk velük, és visszamentünk a repülőre.”¹²

Hinckley elnök egyénnel való törődésének másik példája az az eset, amely a Salt Lake Cityben tartott 2002-es téli olimpia során történt. Ebben az időben szinte mindennap elnökökkel, nagykövetekkel és más magas méltóságokkal találkozott. Az egyik nap, nem sokkal azelőtt, hogy a német elnökkel volt találkozója, egy 13 éves fiatal nővel találkozott annak születésnapja alkalmából. „Aplasztikus vérszegénységben szenved, ami egy nagyon komoly betegség – jegyezte fel Hinckley elnök. – Elbűvölő látogatás volt... Elmondtam neki, hogy megemlíjük majd az imáinkban.”¹³

Hinckley elnök kiemelt szeretettel viseltetett az egyházban lévő gyermekek és a fiatalok iránt, az érzés pedig kölcsönös volt. Miután végighallgatta Hinckley elnök Brazíliában elmondott egyik beszédét, egy fiatal nő így fogalmazott: „Nagyon erősen éreztem Isten Lelkét. A beszéde végén Hinckley elnök azt mondta nekünk: »Elmehettek innen, visszatérhettek az otthonotokba és elfelejthetitek mindazt, amit ma mondtam, de azt [soha] ne felejtsetek el, hogy szeretlek benneteket.« Soha nem felejttem el ezeket a szavakat...”¹⁴

Hinckley elnöknek az egyénnel való törődésében társa volt a felesége, Marjorie, aki egyúttal hatással is volt rá ebben. Férje ezt írta róla: „Úgy tűnik, hogy minden ismerőse szereti őt, mert valóban érdeklik az emberek. Törődik a gondolataival és szükségleteikkel. Milyen szerencsés vagyok, hogy ilyen társam van!”¹⁵

Fentről az órajárással megegyező irányban: Hinckley elnök egyháztagokkal találkozik; felesége, Marjorie társaságában Hongkongban; gondolataiba merülve az általános konferencián.

Miután öt gyermekük felnőtt, a Hinckley házaspár rendszerint együtt utazott, és Hinckley nőtestvér szeretettel fordult mindenki felé világszerte. Amikor misszionáriusokkal találkozott, hazatérése után gyakran meglepetésszerűen felhívta a szüleit. Tehetsége volt a nagy létszámú hallgatósággal való kapcsolatteremtés terén is. „[Marge] tudja, hogyan mondja ki azokat a dolgokat, amelyek tetszenek az embereknek és segítenek nekik – jegyezte fel Hinckley elnök egy térségi konferenciát követően. – Mi mindannyian prédikálunk, míg ő egyszerűen csak beszélget velük.”¹⁶

A temetésén az egyik tanácsosa, Henry B. Eyring elnök összefoglalta Hinckley elnök néhány elért eredményét. Azután megjegyezte, hogy volt ezekben az eredményekben egy közös pont:

„Tettei mindig lehetőségekkel áldották meg az egyéneket. És mindig gondolt azokra, akiknek a legszűkösebbek

a lehetőségei – a mindennapi élet gondjaival és a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti élet kihívásaival küzdő hétköznapi emberekre. Többször is előfordult, hogy javasoltam valamit, mire az ujjával megütögetve a mellkasomat azt kérdezte: »Hal, gondoltál arra is, aki küszködik?«¹⁷

*Fentről az órajárással meg-
egyező irányban: Hinckley
elnök a Massachusettsi
Boston templomnál;
találkozás a sajtó képvise-
lőivel; ghánai egyháztagok
társaságában.*

Nagyívű jövőkép

Hinckley elnök derűlátásával és az egyénekre való odafigyelésével állt kapcsolatban prófétai jövőképe is. E jövőkép elsődlegesen a templomokra vonatkozott. Amint azt Hinckley elnök hangsúlyozta, a templomi szertartások jelentik „az egyház által rendelkezésre álló áldások koronájá[t]”¹⁸.

Amikor 1995-ben az egyház elnöke lett, 47 működő templom volt világszerte az egyházban. Vezetésével az egyház alig több mint öt év alatt megkétszerezte ezt a számot. A templomokra vonatkozó merész és kiterjedt jövőképének célja teljességgel az egyének egyenként való megáldása volt.

A sugalmazás a templomépítés eme új korszakát illetően akkor érkezett, amikor Hinckley elnök 1997-ben a mexikói Colonia Juárezbe látogatott, hogy megünnepeljék az egyház tulajdonában lévő egyik iskola 100 éves fennállását. Az ezt követő hosszú, poros autótúrán Hinckley elnök

folyamatosan töprengett. „Csend lett – idézte fel titkára, Don H. Staheli. – Aztán, amennyire fel tudom fogni, elkezdett érkezni a kinyilatkoztatás. Előtte is gondolkodott már kisebb templomokon, de nem úgy, ahogyan ekkor gondolkodott el rajtuk.”¹⁹

Hinckley elnök később így írta le a folyamatot: „Elkezdtem kérdezgetni magamtól, hogyan lehetne lehetőséget teremteni ezeknek az embereknek arra, hogy saját templomuk lehessen. [...] Amint ezen elmélkedtem, az a gondolat ötlött az eszembe, hogy... a templom összes elengedhetetlen összetevőjét egy viszonylag kis épületbe is beépíthetjük. [F]elvázoltam egy tervet. [...] Az egész kép nagyon világosan jött az elmémbe. Teljes szívemmel hiszem, hogy sugalmazás volt, hogy kinyilatkoztatás volt az Úrtól. Hazatértem és beszéltem róla a tanácsosaimmal, és ők jóváhagyták. Ezután a Tizenkettek elé terjesztettem, és ők jóváhagyták.”²⁰

Négy hónappal később, az általános konferencián Hinckley elnök megtette a történelmi bejelentést, miszerint az egyház elkezd kisebb templomokat építeni azokon a területeken, ahol nincs annyi egyháztag, amennyi egy nagyobbat indokolna. Így fogalmazott: „Eltökélt szándékunk, ...hogy elvigyük a templomokat az emberekhez, és megadjunk nekik minden lehetőséget azokra az igen értékes áldásokra, melyek a templomi hódolatból származnak.”²¹

A rákövetkező általános konferencián Hinckley elnök újabb történelmi bejelentést tett, miszerint a tervek alapján a 2000-es év végére 100 működő templom lesz világszerte. „[O]lyan mértékben lépünk előre, melyhez foghatót még soha nem láttunk” – jelentette ki.²² Amikor 1999 áprilisában beszámolt a templomépítések haladásáról, egy jól ismert kifejezést használt: „Ez hatalmas vállalkozás, amely sok gonddal jár együtt, de a nehézségek ellenére minden rendben lesz, és én biztos vagyok abban, hogy elérjük a célkitűzésünket.”²³

2000 októberében Hinckley elnök Massachusetts államba, Bostonba utazott, hogy felszentelje az egyház 100. templomát. Ez egyike volt annak a 21-nek, amelyeket abban az évben négy különböző földrészen felszentelt. Élete végén 124 elkészült templom volt, míg további 13 már be volt jelentve vagy építés alatt állt.

Hinckley elnököt arra készítette az általa látott jövőkép, hogy sugalmazásra törekedjen arra vonatkozóan, milyen

egyéb módokon részesülhetnének Isten gyermekei az áldásokban. Gyötrelmes volt számára az általa látott szenvedés és szegénység, ezért az egyház emberbaráti munkájának jelentős kibővítésére adott utasítást, elsősorban azok között, akik nem tagjai az egyháznak. Bevezette az Állandó Oktatási Alapot is, ezzel segítve a nyomortól sújtott országokban élő egyháztagokat. Ők így kölcsönben részesülhettek ebből az alapból, hogy kifizethessék a jobb munkához szükséges tanulmányait, ez pedig abban segítette őket, hogy kitörjenek a szegénység rabságából és önellátóvá váljanak. A 2016-os állapot szerint több mint 80 000 egyén részesült tanulási vagy képzési lehetőségben az alapból biztosított kölcsönök révén.

Hinckley elnök prófétai jövőképének további példái, úgymint A család: Kiáltvány a világhoz, valamint a Konferencia-központ épülete megtalálhatók *Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* című könyvben.

„Bizonyágom”

Néhány nappal 91. születésnapja előtt Hinckley elnök ezt jegyezte fel: „Nem szükséges továbbra is ültetnem,

mégis megteszem. Ilyen a természetem.”²⁴ Tekintet nélkül a korára – fiatal misszionáriusként éppúgy, mint 97 éves profétaként, természetének része volt az evangéliumi magvak és facséméték elültetése is az emberek szívében. 20 éven keresztül szolgált a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként. Azt követően 14 éven át szolgált tanácsosként az Első Elnökségben. Miután 84 évesen az egyház elnöke lett, 13 évnyi lendületes növekedés során vezette azt.

Hinckley elnök élethosszig tartó szolgálata a Jézus Krisztusról és a Joseph Smith prófétán keresztül visszaállított evangéliumáról való bizonyossága köré épült. A Bizonyágom címet viselő általános konferenciai beszédében a következő tanúságot tette, egy részét könnyek közt:

„...mindazon dolgok közül, melyekért ezen a reggelen hálát érzek, az egyik kiváltképpen kiemelkedik. Ez pedig az élő bizonyág Jézus Krisztusról...

Ő az én Szabadítóm és Megváltóm. Azzal, hogy életét adta fájdalomban és kimondhatatlan szenvedésben, lehajolt hozzám, hogy kiemljen engem és mindannyiunkat, Isten minden fiát és lányát a halált követő örök sötétség szakadékából. [...]

Ő az én Istenem és Királyom. Királyok Királyaként és az Urak Uraként az örökkévalótól az örökkévalóig fog uralkodni és kormányozni. Az Ő uralmának nem lesz vége. Az Ő dicsőségére nem jó éjszaka. [...]

Hálával és töretlen szeretettel bizonyágot teszek ezekről a dolgokról az Ő szent nevében.”²⁵ ■

JEGYZETEK

- Gordon B. Hinckley naplója, 1993. márc. 22.
- Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), 101.
- Az egyház elnökeinek tanításai: Gordon B. Hinckley* (2016), 71.
- Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands,” *Ensign*, June 1995, 4.
- Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 348.
- In Conference Report, Oct. 1969, 113.
- Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 412.
- Napló, 1973. nov. 4.
- Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 305.
- Napló, 1996. máj. 22.
- Napló, 1996. máj. 30.
- Napló, 1996. jún. 1.
- Napló, 2002. febr. 22.
- Idézet forrása: A próféta szólt a fiatalokhoz. *In Memoriam: Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (a *Liahóna* melléklete, 2008. márc. 15.).
- Napló, 1974. nov. 23.
- Napló, 1995. máj. 14.
- Henry B. Eyring. Idézve: *Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 206.
- Idézet: *Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 320.
- Don H. Staheli oral history transcript [elbeszélés utáni átirat] (2012), 85, Egyháztörténeti Könyvtár.
- Napló, 1999. márc. 6. Ez a bejegyzés a Mexikói Colonia Juárez templom felszentelési ülésén elmondott szavainak összefoglalója. Hinckley elnök ekkor már több mint 20 éve fontolgatta a kisebb templomokra vonatkozó elképzelést (lásd *Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 34., 315–317.)
- Vö. Gordon B. Hinckley: Néhány gondolat a templomokról, a megtértek megtartásáról és a misszionáriusi szolgálatról. *Liahóna*, 1998. jan. 55.
- Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 317–318.
- Vö. Gordon B. Hinckley: A munka halad előre. *Liahóna*, 1999. júl. 4.
- Napló, 2001. jún. 18.
- Tanítások: Gordon B. Hinckley*, 329–330.

Christoffel
Golden elder
a Hetvenektől

Hősiesen

A SZABADÍTÓRÓL VALÓ BIZONYSÁGUNKBAN

Mindegyikünknek lesznek olyan nehéz, de meghatározó pillanatai, melyek során kénytelenek leszünk cselekedni.

Ezek a pillanatok fogják meghatározni, hogy kik vagyunk és mivé váltunk.

Fiatalemberként sok évvel ezelőtt behívtak – vagy ahogy mi akkoriban mondtuk: „besoroztak” – a dél-afrikai hadseregbe. Olyan katonákkal osztottak be egy rajba, akik jó emberek voltak, de durván beszéltek és viselkedtek, ami néha előfordul a katonaságban szolgáló férfiak között.

Rájöttem, hogy ilyen hatásokkal körülvéve nem mindig könnyű az evangéliumi mércék szerint élni, de már szolgálatom elejétől kezdve örömmel álltam ki a hitelveim mellett. Világossá tettem, hogy nem fogok olyan viselkedést tanúsítani, amelyről tudom, hogy helytelen. Örömmel mondhatom, hogy a rajban lévő többi férfi – bár néhányan eleinte vonakodva – egy idő után elkezdte tisztelni a mércéimet.

Egy alkalommal a kiképzőtáborban néhányan a tábortűz körül álltunk egy gyönyörű, sötét, felhőtlen, csillagos éjjelen. A rajomból néhány srác sörözött, miközben én üdítőt kortyolgattam. Kellemesen beszélgettünk, nem volt szó helytelen témákról.

Eközben egy másik egységből átsétált néhány férfi a jókedvű csoportunkhoz. Az egyikük felém fordult, és amikor meglátta a kezemben az üdítőt, elkezdett gúnyolódni, amiért nem sörözök együtt a többiekkel. Mielőtt bármit is mondhattam volna, meglepetésemre az egyik barátom rászólt a férfira.

„Azt javasoljuk, hogy most távozzon, uram – mondta. – Nem tűrjük, hogy bárki is így beszéljen Chrisszel! Mi több, ő az egyetlen közöttünk, aki igazi keresztényként éli az életét!”

A rendreutasított férfi ezután csendben eloldalgott a sötét éjszakába. Bár abban a pillanatban kissé zavarban voltam a váratlan dicséret miatt, magamban hálás voltam, amiért úgy döntöttem, hogy Pál tanácsát követve „példa leszek a hívőknek” (lásd 1 Timótheus 4:12).

Ti is kerültök választások elé, különösen az életetek e szakaszában, amikor a lelketek egyedi módon van ráhangolva a rátok váró nagyszerű lehetőségek befogadására. A kérdés az, hogy mit szeretnétek magatokról leírni majd 5, 10 vagy 20 év múlva – vagy akár az életetek végén.

Mit jelent hősiesnek lenni?

A szent írásokban feljegyzett egyik leginkább figyelemreméltó látomásban Joseph Smith próféta leírta azoknak az állapotát, akik a celesztális királyságot fogják örökölni a feltámadásuk és megítéltetésük után. Ugyanez a szakasz a Tan és a szövetségekben (76. szakasz) kinyilatkoztatja azoknak az állapotát és körülményeit is, akik nem valók a celesztális királyságba, hanem ehelyett a teresztriális vagy a telesztális királyság felé tartanak.

A teresztriális királyságot öröklőkről azt tanítja a kinyilatkoztatás, hogy ők „a föld tiszteletreméltó emberei, akiket elvakított az emberek csalárd-sága... [Ők azok,] akik kapnak [Isten] dicsőségéből, de nem a teljességéből” (T&Sz 76:75–76). Majd a következő megdöbbenő tantételt olvassuk: „Ők azok, akik *nem hősiesek Jézus tanúbizony-ságában*; nem kapják meg tehát az Istenünk királysága feletti koronát” (T&Sz 76:79; kiemelés hozzáadva).

Gondoljatok bele egy pillanatra. Feladnánk a celesztális királyság dicsőségét, minden mélyreható és örökkévaló áldásával együtt, csak azért, mert nem vagyunk hősiesek Jézus tanúbizony-ságában a földön, ebben a rövid, halandó, próbatételi állapotunkban?

Mit jelent hősiesnek lenni Jézus tanúbizony-ságában? Az Úr egyik újkori apostola így fogalmazott:

„Azt jelenti, hogy bátrak vagyunk és merészek; hogy minden erőnket, energiánkat és képességünket felhasználjuk a világgal folytatott háborúban; hogy megharcoljuk a hit nemes harcát. [...] Az igazlelkűség ügyében való hősies-ség fő sarokköve a teljes evangélium összes törvénye iránti engedelmesség.

Jézus bizonyosságában hősiesnek lenni azt jelenti, hogy Krisztushoz jövünk és tökéletessé válunk Őbenne; hogy megtartóztatjuk magunkat minden istentelenségtől; és teljes lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel szeretjük Istent. (Lásd Moróni 10:32.)

Jézus bizonyosságában hősiesnek lenni azt jelenti, hogy megingathatatlan meggyőződéssel hiszünk Krisztusban és az Ő evangéliumában. Azt jelenti, hogy ismerjük az Úr földön végzett munkájának igaz és isteni mivoltát. [...]

Jézus bizonyosságában hősiesnek lenni azt jelenti, hogy Krisztusba vetett állhatatossággal törekszünk előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Azt jelenti, hogy mindvégig kitartunk. (Lásd 2 Nefi 31:20.) Azt jelenti, hogy a vallásunk szerint élünk, hogy azt tesszük, amit prédikálunk, és betartjuk a parancsolatokat. Ez a »tisza istentisztelet« megnyilvánulása az emberek életében; ez az árvák és özvegyek meglátogatása az ő nyomorúságukban, és az, hogy »szelő nélkül« megtartjuk magunkat a világtól (lásd Jakab 1:27).

Jézus bizonyosságában hősiesnek lenni azt jelenti, hogy megzabolázzuk szenvedélyeinket, ellenőrzés alatt tartjuk a vágyainkat, valamint felülemelkedünk a testi és gonosz dol-gokon. Azt jelenti, hogy legyőzzük a világot, ahogyan azt Ő is tette, aki a mintaképünk, és aki maga volt Atyánk összes gyerme-ke közül a leghősiesebb. Azt jelenti, hogy erkölcsileg tiszták vagyunk, hogy befizetjük a tizedünket és felajánlásainkat, hogy megtiszteljük a sabbatot, hogy a szív minden szándékával imádkozunk, és hogy minde-nünket az oltárra fektetjük, ha arra kérnek.

Jézus bizonyosságában hősiesnek lenni azt jelenti, hogy mindenben az Úr pártját fogjuk. Azt jelenti, hogy úgy szavazunk, ahogy Ő szavazna. Azt jelenti, hogy azt gondoljuk, amit Ő gondol; hogy abban hiszünk, amiben Ő hisz; hogy azt mondjuk, amit Ő mondana; és hogy azt tesszük, amit Ő tenne ugyanabban a helyzetben. Azt jelenti, hogy bennünk van Krisztus értelme, és egyek vagyunk vele, amiképpen Ő is egy az Ő Atyjával.”¹

Itt hozzá kell tennem valamit, amit a mi Szabadítónk, az Úr Jézus Krisztus az Ő földi, halandó szolgálattétele során tanított:

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.

Hősiesnek lenni azt jelenti, hogy a vallásunk szerint élünk, hogy azt tesszük, amit prédikálunk, és betartjuk a parancsolatokat.

Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atya, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt;

És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe.

A ki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám;

És a ki föl nem veszi az ő kereszjét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.

A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt” (Máté 10:34–39).

Célunk a halandóságban semmivel sem több vagy kevesebb annál, mint hogy felkészüljünk arra, hogy ismét szeretett Mennyei Atyánk társaságában élhessünk, egyenjogú örökösökként Jézus Krisztussal. Ez az örökkévaló családokban való dicsőséges lét – feleségünkkel vagy férjünkkel, valamint gyermekeinkkel és tágabb családjainkkal

együtt – mindenki számára elérhető, bár néhányan csak a halandóság fátylán túl fogják tapasztalni ezeket az áldásokat.

Ezek az áldások megkövetelik, hogy felvegyük a keresztyűnként, és a végsőig maradjunk hősiesek Urunk és Szabadítónk bizonyosságában és szolgálatában.

Készüljünk a cselekvésre!

Az út, melyet mindegyikünknek fel kell térképeznie, számtalan lehetőséggel van tele, és számos kihívással terhes. Kénytelenek vagyunk nap mint nap döntéseket hozni. Némelyek aprók, és látszólag lényegtelenek, mások viszont mélyreható és tartós következményekkel járnak.

Szembevetendő tény, hogy mindegyikünknek lesznek olyan nehéz, de meghatározó pillanatai, melyek során kénytelenek leszünk cselekedni. Ezek a pillanatok fogják meghatározni, hogy kik vagyunk és mivé váltunk. Az ilyen

pillanatok sokszor olyankor jönnek, amikor kellemetlen és népszerűtlen dolog helyesen és hősiesen cselekedni. Életem történetének lejegyzése közben rá fogtok jönni, hogy a legmeghatározóbb pillanatok, melyeket valaha is átéltek, akkor fognak érni, amikor egyedül álltok.

Felidézek egy beszámolót a nagy ellenállás közepette tanúsított magányos kiállásról. Valamikor 1838 novemberében Joseph Smith prófétát és másokat, többek között Parley P. Pratt eldert (1807–1857) is láncra verték és bebörtönözték a Missouri állambeli Richmondban.

Pratt elder a következő eseményt jegyezte fel a fogságuk idejéből:

„Eme kimerítő éjszakák egyikén alvást színlelve fekvünk, mígnem elmúlt már éjfél is, de fülünket és szívünket sértette, hogy órákon keresztül hallgattuk a Price ezredes által vezetett őreink trágár tréfáit, szörnyűséges esküdözéseit, irtózatos káromlásait és szennyes beszédét, miközben elbeszéltek egymásnak fosztogatásaik, gyilkosságaik,

rablásaik stb. cselekedeteit, melyeket még Far Westben [Missouriban] és környékén a »mormonok« között követtek el. Még azzal is kérkedtek, miképpen becstelenítettek meg erővel asszonyokat, leányokat és szüzeket, és hogyan lötték vagy loccsantották ki férfiak, nők és gyermekek agyvelejét.

Addig hallgattam, míg olyannyira felháborodtam, megütköztem, elborzadtam és elteltem a haragvó igazságosság lelkével, hogy alig tudtam türtőztetni magam, hogy fel ne álljak és meg ne feddjem az őröket; de egy szót sem szóltam Josephnek vagy bárki másnak, noha mellette feküdtem, és tudtam, hogy ébren van. Hirtelen talpra állt, és a mennydörgés hangján, avagy üvöltő oroszlánként szólalt meg, emlékezetem szerint a következő szavakat szólva:

»CSEND LEGYEN, pokol bugyrának ördögei! Jézus Krisztus nevében rendreutasítom magukat, és azt parancsolom, hogy nyughassanak; nem fogok tovább élni egy percet sem, hogy ilyen beszédet hallgassak! Hagyják abba az ilyen

beszédet, máskülönben vagy maguk, vagy én meghalunk EBBEN A PILLANATBAN!»

Aztán nem szólt többet. Rettenetes méltósággal magasodott elénk. Láncra verve és fegyvertelenül; nyugodtan, higgadtan és méltóságteljes angyalként tekintett le a meghunyászkodott örökre, akik leengedték vagy a földre ejtették fegyvereiket; akiknek remegett a lába, és akik a sarokba húzódva vagy a lábai elé kuporodva esedeztek a bocsánatáért, majd az őrségváltásig csendben maradtak.”²

A Joseph Smith próféta által tanúsított bátorság nem csak a próféták vagy az idősebb egyháztagok kiváltsága. Joseph F. Smith elnök (1838–1918) életének egyik eseménye is ezt igazolja. 1857 őszén, amikor a 19 éves Joseph visszatért a Hawaii szolgált missziójából, csatlakozott egy kaliforniai szekérsorhoz. Ez egy meglehetősen bizonytalan időszak volt a szentek számára. Johnston hadserege Utah felé masírozott, és sokan keserű érzésekkel tekintettek az egyházra.

Egy este több bandita lovagolt be a szekérsor táborába, és átkozódva azzal fenyegettek, hogy minden mormonnak ellátják a baját, akit megtalálnak. A szekérsorból a legtöbben elbújtak a bozótban, de Joseph azt kérdezte magában: „Fussak el ezek elől az alakok elől? Miért kellene félnem tőlük?”

Azzal odament az egyik betolakodóhoz, aki pisztollyal a kezében faggatta: „Mormon vagy?”

Joseph így válaszolt: „De még mennyire! Mégpedig a velőmig, kívül-belül, teljes szívemből.”

Erre a bandita megragadta a kezét, és azt mondta: „Hát te, te ———, a legrokonszenvesebb ember vagy, akivel valaha is találkoztam! Kezet rá, fiatal barátom. Öröm egy olyan férfit látnom, aki kiáll a meggyőződése mellett.”³

Most élitek át életetek néhány legjelentősebb pillanatát! Most írjátok, és még írni fogjátok pillanatról pillanatra és napról napra a személyes történeteket. Lesznek olyan időszakok, amikor cselekednetek kell, míg

más alkalmakkor bölcsen hallgatni fogtok. Bővelkedni fogtok a lehetőségekben, döntéseket kell majd hoznotok, és szembe kell majd néznetek kihívásokkal!

Mindig emlékezzetek rá, hogy soha nem vagytok egyedül Mennyei Atyánk nagyszerű boldogságtervében! Ebben az életben sokan, és a halandóság fátylán túl még többen emelnek szót az ügyetekben az Úr előtt, még a mai napon is. Nagy hatalmat ruháztak rátok a szertartásokon keresztül, melyeket elnyertetek, és a szövetségeken keresztül, melyeket megkötöttetek. Mindenekfelett pedig a ti szerető Mennyei Atyátok és az Ő Fia, Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Szószólónk, mindig jelen vannak, hogy segítsenek benneteket az életben. A Szabadító halandó szolgálattétele alatt egy mélyen megindító tanításban hívott minden élő lelket, köztük tehát minket is:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30).

Ünnepélyes tanúbizonyságomat teszem a mi Örökkévaló Mennyei Atyánk és az Ő Fia, az Úr Jézus Krisztus élő valóságáról. Arról is bizonyosságomat teszem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden elképzelhető módon az Úr visszaállított egyháza, és Isten királysága a földön.

Kívánom, hogy mindannyian, akik osztoznak ebben a bizonyosságban, örökre hősiessé maradjunk ebben a nagyszerű ügyben. ■

Elhangzott a Being Valiant [Hősiesnek lenni] című beszéd részeként, 2014. június 17-én az UNSZ Üzleti Főiskolán. A teljes angol nyelvű szöveg megtalálható az ldsbc.edu oldalon.

JEGYZETEK

1. Bruce R. McConkie, “Be Valiant in the Fight of Faith,” *Ensign*, Nov. 1974, 35.
2. *Autobiography of Parley Parker Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 210–11.
3. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 104.

ÁLLJ KI AZÉRT, AMIBEN HISZEL!

„Legyünk mindig bátrak és készek kiállni azért, ami-ben hiszünk, és ha ennek során egyedül kell állanunk, tegyük meg bátran, erőt merítve abból a tudásból, hogy valójában soha nem vagyunk egyedül, amikor Mennyei Atyánk oldalán állunk.”

Thomas S. Monson
elnök: Bátran állj magad! *Liahóna*, 2011.
nov. 67.

Írta: Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

MINDEN KERESMÉNYEDBŐL SZEREZZ értelmet

Akkor tesztek szert valódi értelemre, amikor rájöttök, hogy a tanulmányozás és az ima összefonódik; amikor fenntartjátok a szolgálat iránti elkötelezettségeteket, miközben tanultok és pénzt kerestek; és amikor az Úr Jézus Krisztusban bíztok és Őrá támaszkodtok.

Egyetemi hallgatóként az életem nagy része a könyvtár körül forgott. Minden alkalommal, amikor oda beléptem, a következő felirat fogadott a bejárat fölött: „[É]s minden keresményedből szerezz értelmet” (Példabeszédek 4:7).

Mindannyian tudjuk, hogy az ismétlés vezet emlékezéshez. Ezért kitörölhetetlenül az elmémbe véstem a Példabeszédek eme szentírársversét, melyet minden alkalommal elolvastam, amikor a diplomámhoz vezető négy év során beléptem a könyvtárba.

Ugyanezt az intést intézem mindegyikőtökhöz: „És minden keresményedből szerezz értelmet!” Arra is felkérlek benneteket, hogy gondolkodjatok el e szentírás jelentésén és azon, hogyan válhat javatokra. Én megtettem. Mostanra újra és újra átgondoltam, és jelentős mértékben átalakult az, ahogyan a jelentését értelmezem. Talán ti is hasznosnak találhatjátok a megfigyeléseimet.

Értelmes szív

Amikor fiatal misszionáriusként Japánban küszködtem a nyelvtanulással, e nehéz nyelv egyes szavait hamar és sokat hallottam. Ilyen

volt például az *ohajó gozaimasz* (jó reggelt) vagy a *konnicsiva* (jó napot). Egy másik ilyen volt a *vakarimaszen*, ami azt jelenti, hogy „nem értem”. Úgy tűnik, hogy ez a szó és a hozzá tartozó két széttárt kéz kedvelt válasznak számít azoknál a japánoknál, akikkel a fiatal misszionáriusok kapcsolatba lépnek és beszélgetni próbálnak.

Eleinte, amikor az „és minden keresményedből szerezz értelmet” jelentésén töprengtem, az *értelemre* leginkább olyan összefüggésben gondoltam, hogy az agyammal felfogom azt, amit a fülemmel hallok. A japánok *vakarimaszenje* járt az eszemben: értem vagy nem értem?

Amikor azonban tanulmányoztam és megvizsgáltam az *értelem* szónak a szentírásokban és az élő proféták által történő használatát, rájöttem egy mélyebb jelentéstartalomra. Figyeljétek meg ezeket a szavakat Robert D. Hales eldertől, a Tizenkét Apostol Kvórumából, amelyeket még az egyház elnöklő püspökeként mondott:

„Elsőként azzal az intelligenciával indulunk, amellyel megszületünk. Ehhez az intelligenciához tudást adunk, miközben válaszokat

Planet Nine?

silver 47 Ag 107.868	
gold 79 Au 196.967	
titanium	

BÍZZATOK AZ ÚRBAN ÉS AZ Ő SZAVÁBAN

„A hit példájának lenni annyit tesz, hogy bízunk az Úrban és az Ő szavában. Azt jelenti, hogy a hitelvek, melyeket magunkévá teszünk és ápolunk, irányítani fogják a gondolatainkat és a tetteinket. Az Úr Jézus Krisztusba és Mennyei Atyánkba vetett hitünk mindenre hatással lesz, amit csak teszünk. Korunk zűrzavarában, a lelkiismeret konfliktusában és mindennapi életünk kavalkádjában a megingathatatlan hit válik életünk horgonyává.”

Thomas S. Monson elnök:
Legyetek példa és világosság!
Liahóna, 2015. nov. 87.

Az intelligenciához tudást, tapasztalatot és bölcsességet adunk, valamint a Szentlélek imában kért segítségét. Csak ekkor teszünk szert értelemre a szívünkben.

keresünk, tanulunk és műveljük magunkat. A tudásunkhoz tapasztalatot teszünk hozzá, ami várhatóan elvezet bennünket a bölcsesség bizonyos szintjéhez. A bölcsességünkhöz hozzáadjuk a Szentlélek segítségét is a hit imái által, lelki irányítást és erőt kérve. Ekkor – és csak ekkor – teszünk szert *értelemre* a szívünkben, ami pedig arra indít bennünket, hogy tegyünk mindig jót, vállalva a következményt (lásd *Himnuszok*, 152. sz.). Az *értelmes* szív érzései adják meg nekünk a megnyugtató édes lelkületét, hogy ne csak tudjuk, de a körülményektől függetlenül meg is tegyük azt, ami helyes. Ez az *értelem* a szívünkben a tanulmányozás és az ima szoros összefonódásából fakad.”¹

Most pedig figyeljétek meg ismét: „[É]s minden keresményedből szerezz értelmet.” Ebben az összefüggésben az értelem követi az intelligenciát, a tudást, a tapasztalatot, a bölcsességet és a Szentlélek készítetéseit – ezek pedig mind ahhoz vezetnek, hogy tudjuk és tegyük azt, ami helyes.

Közületek a legtöbbször most közelednek életük döntő elágazásához vagy válaszpontjához, vagy már oda is értek. Ahogy telnek az évek, egyre függetlenebbé válnak, és egyre mélyebben jártok az életeteknek az

„és minden keresményedből” szakaszában. Mi is a ti minden keresményetek? Talán férjet vagy feleséget, saját családot, állást kerestek és találtok – hogy csak néhányat említsek.

Ahhoz, hogy bánni tudjunk e nagyon fontos „szerműveinkkel”, muszáj „értelmet” is szereznünk, amint azt a szentírás tanítja. Ez az értelem a tanulmányozás és az ima összefonódásából fakad. Más szavakkal mondván, bízunk kell az Úr Jézus Krisztusban, és támaszkodnunk kell Őrá. Alma erről beszélt, amikor egy maghoz hasonlította az *értelmemet*, igen, kezd élvezetes lenni számomra” (Alma 32:28; kiemelés hozzáadva).

Thomas S. Monson elnök gyakran idézi a Példabeszédek egyik versét, amely tovább bővíti az értelem eme jelentését: „Bizodalma legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál” (Példabeszédek 3:5).²

Amikor az Úrban bízunk és Őrá támaszkodunk, nagyobb mértékben érezzük Tőle értelem a szívünkbe.

„Felettünk van az Úr keze”

Szeretném felhozni egy erős asszony példáját, aki kulcsfontosságú szerepet játszott

a visszaállításban, aki bízott az Úrban, és aki nem a saját értelmére támaszkodott.

Nem sokkal azután, hogy az egyház megszervezésre került a New York állambeli Palmyrában, Joseph Smith édesanyja, Lucy Mack Smith a New York-i Waterlooban maradt a szentek egy nagyobb csoportjával, miközben a férje, id. Joseph Smith, és fiaik közül néhányan, köztük ifj. Joseph Smith is, előmentek az ohioi Kirtlandbe. Lucy feladata az volt, hogy ezt a csoportot elvezesse Ohióba, amikor megkapja fia, a Próféta üzenetét.

Ez az üzenet 1831 kora tavaszán érkezett. Néhány fivér segítségével Lucy megkezdte a csoport átköltöztetését a New York-i Buffalóba, hogy onnan majd hajón szeljék át az Erie-tavat Ohióig. Így mesélte: „Amikor a fivérek úgy vélték, hogy a tavasz kellőképpen megnyitotta a vizet az utazáshoz, mindannyian elkezdtünk készülni, hogy átköltözzünk Kirtlandbe. Felbéreltünk egy hajót...; és... nyolcvan lelket számláltunk.”

Azután útnak indultak az Erie-csatornán Buffalo felé, amivel kapcsolatban ezt mondta: „Ekkor összehívtam a fivéreket és a nőtestvéreket, és emlékeztettem őket, hogy az Úr parancsára keltünk útra, ahogyan Lehi atya is tette, mikor elhagyta Jeruzsálemet; és ha hűek vagyunk, mi is ugyanezen okokból várhatjuk Isten áldásait. Majd kifejeztem ama vágyamat, hogy legyenek komolyak, és folytonosan emeljék szívüket imában Istenhez, hogy felvirágoztathassunk.”

Mintegy félúton Waterloo és Buffalo között hajózhatalanná vált a csatorna. A 80 szent körülményei kényelmetlenek voltak, és szinte azonnal elkezdődött a zúgolódás. Lucynak az Úrra támaszkodva kellett egyesítenie a hitüket. Így szólt hozzájuk: „Nem, nem, nem fogtok éhezni, fivérek, sem semmi, ami ehhez hasonlatos; csupán legyetek türellemmel, és hagyjatok fel a zúgolódásokkal! Nincs kétségem afelől, hogy felettünk van az Úr keze.”

Amikor az indulásukat követő ötödik napon megérkeztek Buffalóba, az Erie-tóra nyíló kikötő be volt fagyva. Egy olyan férfi – Blake kapitány – hajójára szálltak fel, aki már régebről ismerte Lucy Smitht és a családját.

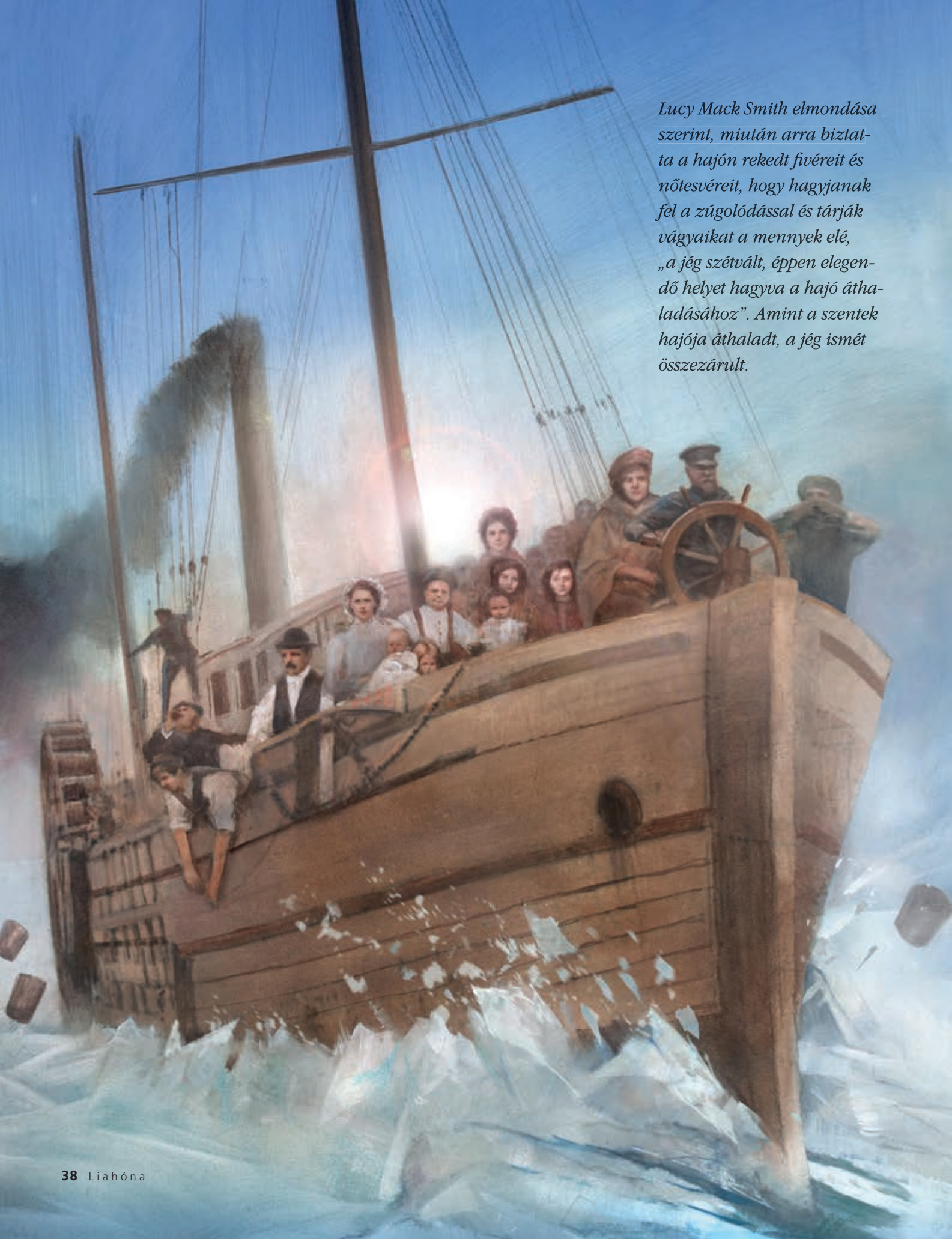
Bár a hajón a feltételek nem voltak kedvezőek ahhoz, hogy mindannyian ott várják ki, amíg elindulhatnak, Lucy beszámolt arról, hogy pár nappal később „Blake kapitány

arra kérte az utasokat, hogy maradjanak a fedélzeten, mivel azt kívánta, hogy attól az időtől fogva bármikor azonnal készen álljunk az indulásra; ugyanekkor kiküldött egy embert a jég vastagságát megmérendő, aki a visszatértekor úgy nyilatkozott, hogy a jég húsz láb [6 méter] magasságban torlódott fel, és a véleménye szerint még legkevesebb két héten át a kikötőben kell vesztegelnünk.”

Ez a hír lesújtotta a csoportot. Készleteik fogyatkoztak, és a körülmények nehezek voltak. Lucy Mack Smith feljegyezte a szentekhez ekkor intézett intését is: „Azt valljátok, hogy Istenbe helyezitek bizalmatokat. Hogyan kívánhattok hát ekképpen zúgolódni és panaszkodni? Oktalanabbak vagytok még Izráel egykori gyermekeinél is; hiszen ímhol vannak az én nőtestvéreim, akik a hintaszékükre áhítoznak, és a fivérek – kiktől szilárdságot és tetterőt vártam –, akik kijelentik, hogy ténylegesen úgy hiszik, éhen fognak halni, mielőtt az utazásuk végére érnének. És mindez miért? Hiányt szenvedett bármelyikőtök is? [...] Hol van a hitetek? Hol van a bizodalmatok Istenben? Hát nem értitek, hogy minden dolgot ő készített, és ő uralkodik saját kezének minden munkája felett? És tegyük fel, hogy az összes itt lévő szent felemelné imában a szívét Istenhez, hogy megnyílhasson előttünk az út; mily könnyű lenne számára előidézni, hogy a jég széttöredezzon, hogy egyetlen pillanat alatt úton lehessünk!”

Most pedig figyeljétek meg, kérlek, Smith anya hitét – ahogyan azt választotta, hogy az Úrban fog bízni, és ahogyan arra kérte a társaságában lévő szenteket, hogy ne a saját értelmükre támaszkodjanak:

„Most, testvéreim, ha mindannyian a mennyek elé tárjátok azon vágyatokat, hogy a jég megtörjön és mi szabaddá váljunk, akkor amilyen biztosan él az Úr, ez így is lesz.« Abban a pillanatban egy mennydörgéshez hasonló hang hallatszott. A kapitány felkiáltott: »Mindenki a helyére!« A jég szétvált, éppen elegendő helyet hagyva a hajó áthaladásához, mégpedig oly keskenyet, hogy a hajó áthaladásakor recsegve töredeztek le a keréklapátok szélei, ami a kapitány parancsszavaival, a hajósok nyers válaszaival, a jég zajával, valamint a szemlélődők kiáltásaival és zavarodottságával elegyítve valóban szörnyű jelene- tet eredményezett. Éppen csak átértünk a járaton, amikor a jég újra összezárult, és a colesville-i fivéreink Buffalóban

Lucy Mack Smith elmondása szerint, miután arra biztatta a hajón rekedt fivéreit és nőtestvéreit, hogy hagyjanak fel a zúgolódással és tárják vágyaikat a mennyek elé, „a jég szétvált, éppen elegendő helyet hagyva a hajó áthaladásához”. Amint a szentek hajója áthaladt, a jég ismét összezárult.

maradtak, nem lévén képesek követni minket.

Amint kifelé haladtunk a kikötőből, az egyik bámész-kodó fekiáltott: »Ott megy a 'mormon' társaság! Kilenc hüvelykkel mélyebbre süllyedt a hajó, mint korábban bármikor, és jegyezzék meg, el fog süllyedni – mi sem biztosabb ennél!« Mi több, oly bizonyosak voltak ebben, hogy egyenest a [lapkiadói] hivatalba mentek és közhírré tették, hogy elsüllyedtünk; így hát Fairportba érkezvén a lapokból értesültünk a saját halálunkról.”³

„A magad értelmére pedig ne támaszkodjál”

„[É]s minden keresményedből szerezz értelmet” – avagy más szavakkal: „Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elméd-ből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál” (Példabeszédek 3:5).

Magam is tanúja voltam szívfájdalomnak és személyes szerencsétlenségeknek azok életében, akik a világi „szerzésre” összpontosítottak az Úr „értelme” helyett. Úgy tűnik, hogy azok, akik a saját értelmükre vagy a „test karjára” támaszkodnak, nagyobb valószínűséggel kezdenek el aránytalan figyelemmel vagy megszállottan fordulni az anyagi gyarapodás, a tekintély, a hatalom és a pozíciók felé. Ha azonban a „szerzést” az „értelme” vonatkozó eme szentírásbeli iránymutatásnak megfelelően kezelitek, az mérsékelni fogja a fizikai, időleges vágyaitokat. Megfelelő keretet fog adni a tevékenységeiteknek a társadalom és az Úr királysága hasznos tagjaiként.

Emlékszem, amint fiatal és célokkal teli tanulóként egy tisztelt és sikeres mentort hallgattam, aki azt javasolta, hogy törekvéseink irányítására a „tanulj, keress, szolgálj” sorrendje lenne helyénvaló. Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) tanított egy mintát, mely oda vezet, hogy az Úrba helyezük bizalmunkat, és saját magunk helyett Őrá támaszkodunk. Így fogalmazott: „Mindannyiunknak négyrétű felelőssége van. Először is: felelősek vagyunk a családjunkért. Másodszor: felelősséggel tartozunk munkáltatóink felé. Harmadszor: magunkon viseljük az Úr munkájának felelősségét. [N]egyedszer: felelősséggel tartozunk önmagunknak.”

Meg kell találnunk az egyensúlyt. Hinckley elnök azt ajánlotta, hogy e négyrétű felelősségnek a családi imán, a családi esten, a családi szentírás-tanulmányozáson,

a munkaadóink iránti becsületességen és hűségen, az egyházi feladataink teljesítésén, a személyes szentírás-tanulmányozáson, a pihenésen, a kikapcsolódáson és a testedzésen keresztül tegyünk eleget.⁴

Ralph Waldo Emerson amerikai filozófus és költő ezt mondta: „Ez a kor, akárcsak az összes többi, nagyon is jó, csak tudjunk vele bánni.”⁵

Szerencsére az utolsó napi szenteknek soha nem kell túl messzire tekinteniük, ha a teendőikre kíváncsiak. A szerető Mennyei Atyáról és a boldogság nagyszerű tervéről való tudásotokkal a kormánylapátotok mély vízbe merül. Most pedig merítsétek mélyre az evezőiteket is, és húzzátok azokat erősen és egyenletesen!

Egyik általános konferenciái beszédében Monson elnök a Példabeszédekből idézett, ahogyan azt korábban is tette: „Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elméd-ből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.” Majd ezt mondta: „Ez volt életem története.”⁶ Mily nagyszerű élet is ez, amelyről példát vehetünk!

Nagy várakozással tekintek mindegyikötökre, ahogyan az Atya és a Fiú is. Azzal fejezem be, amivel elkezdtem – a Példabeszédekből vett intéssel: „És minden keresményedből szerezz értelmet!”

Szereztek valódi értelmet! Akkor tesztek erre szert, amikor rájöttök, hogy a tanulmányozás és az ima összefonódik; amikor fenntartjátok a szolgálat iránti elkötelezettségeiteket, miközben tanultok és pénzt kerestek; és amikor nem magatokra támaszkodtok, hanem az Úr Jézus Krisztusban bíztok és Őrá támaszkodtok. ■

Elhangzott a Lean Not unto Thine Own Understanding [A magad értelmére pedig ne támaszkodjál] című áhítati beszéd részeként 2015. január 14-én a Brigham Young Egyetemen. A teljes angol nyelvű szöveg megtalálható a speeches.byu.edu oldalon.

JEGYZETEK

1. Robert D. Hales, “Making Righteous Choices at the Crossroads of Life,” *Ensign*, Nov. 1988, 10; kiemelés hozzáadva.
2. Lásd például Thomas S. Monson: Zárszó. *Liahóna*, 2010. máj. 112.
3. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother, Lucy Mack Smith* (1979), lásd 195–99, 202–205; kiemelés hozzáadva.
4. Lásd Gordon B. Hinckley, “Rejoicing in the Privilege to Serve,” Worldwide Leadership Training Meeting, June 21, 2003, 22, 23.; lásd még Claudio R. M. Costa: Papsági feladatok. *Liahóna*, 2009. máj. 56.
5. Ralph Waldo Emerson: Az amerikai tudós. [A Cambridge-i Egyetemen 1837. aug. 31-én elmondott beszéd.] In: A filozófus az amerikai életben (1995). 21., ford. Beck András.
6. Thomas S. Monson: Zárszó. 112.; idézi a Példabeszédek 3:5–6-ot.

TISZTELNI A NŐKET – KORTÓL FÜGGETLENÜL

A gyülekezetemben elhívtak, hogy az ároni papságban tanítsak, és az egyik vasárnapi téma az asszonyi mivolt tisztelete volt. A lecke során megbeszéltük, hogy minden nő irányába, a csecsemőtől a felnőttig tiszteletet kell mutatni, amint azt az ároni papsági kézikönyv mondja.

Az osztály egyik tagja, Gabriel (a nevet megváltoztattuk) azt mondta, hogy számára az számít asszonynak, aki korban az édesanyja lehetne – minden más nő, aki ennél fiatalabb, őt kellene hogy tisztelje, mert ő a férfi. Az osztályban senki sem értett egyet vele, amit nehezebbre esett elhinni.

Tovább beszélgettünk a nők iránti tisztelet kimutatásának módjáról, és elmondtam nekik, hogy én például átadom a helyemet a tömegközlekedésben, amikor a midibuszra felszáll egy nő – még akkor is, ha emiatt 30–40 percet kell állva utaznom a célomig. Elmondtam nekik, hogy a

Felszállt a buszra egy idős asszony, én pedig felálltam, hogy átadjam a helyemet.

férfinak illik felállni, hogy a nő leülhessen. Gabriel továbbra is nehezen fogadta el a leckét.

Két nappal később felszálltam egy buszra és leültem elől. Már minden ülés foglalt volt, amikor felszállt egy férfi a kislányával, és a busz hátuljába sétáltak. Hamarosan egy idős asszony is beszállt, én pedig felálltam, hogy átadjam a helyemet.

Hátulról egy férfi megveregette a vállamat, a busz hátuljába mutatott, és közölte, hogy egy fiatalember szeretne beszélni velem. Hátrasétáltam, hogy megnézzem, ki lehet az. A közelben mindenki mosolygott, mert egy fiatalember nem sokkal korábban adta át a helyét a nemrég érkezett apának és a négyéves kislányának. Gabriel volt az. Az a fiatalember az osztályomból, akinek nehéz volt elfogadnia a nők tiszteletéről szóló tanítást.

Azt mondta nekem: „Figyelj, hogy átadod-e a helyedet annak az asszonynak, aki felszállt a

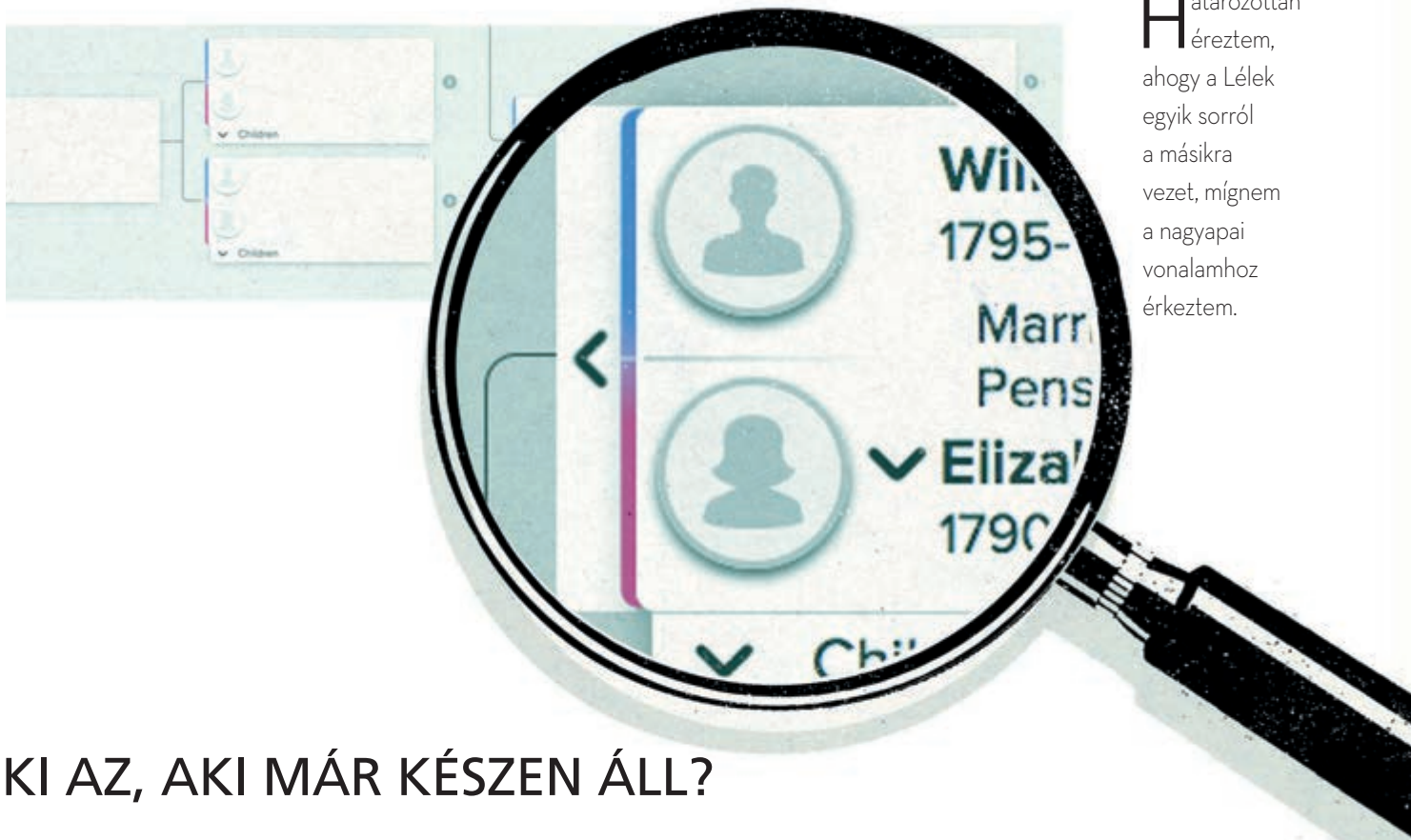
buszra. Megindított, amikor azt láttam, hogy igen. Eszembe jutott a vasárnapi leckénk, és nekem is át kellett adnom a helyemet a kislánynak és az apukájának.”

Annyira boldog voltam, amiért azt láthattam, hogy a fiatal férfijaink az egyházban tanultak szerint élnek. Gabriel addig úgy gondolta, hogy a tisztelet csak az idősebb nőknek jár, de a vasárnapi leckénk nyomán úgy döntött, hogy egy négyéves kislány felé is tisztelettel fordul.

Boldog voltam azért is, hogy én magam is az általam tanítottak szerinti életet választottam, ezzel is segítve neki megtanulni, hogy kortól függetlenül tiszteljen minden nőt. Azon tűnődtem, hogy vajon mit érzett volna, ha nem állok fel, hogy átadjam a helyemet annak az asszonynak. Eszembe jutott egy szentírás: „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket” (János 13:17). ■

Owie Osaretin Friday, Nigéria, Edo

Határozottan éreztem, ahogy a Lélek egyik sorról a másikra vezet, míg nem a nagyapai vonalamhoz érkeztem.

KI AZ, AKI MÁR KÉSZEN ÁLL?

Az egyik vasárnap, az általános konferencia utolsó ülése után nagyon határozottan késztetést éreztem, hogy jelentkezsek be a FamilySearch fiókomba, és végezzek egy kis családtörténeti munkát. Vonakodtam a családtörténetemen dolgozni, mert a korábbi próbálkozásaim soha nem jártak különösebb sikerrel. A családom eléggé tevékeny a családtörténeti munkában, és tudat alatt valahogy úgy gondoltam, hogy már nem maradt tennivaló.

Leültem és csalódottan sóhajtottam, ahogy ránéztem arra a pontra, ahol évek óta el voltam akadva. Abban reménykedtem, hogy talán most lesz az a nap, amikor találok valami adatot. Elkezdtem a szokásos keresést a népszámlálási, házassági és születési feljegyzések között, de egy óra múlva még mindig nem találtam semmit.

Akkor a Lélek, aki egész hétvégén, a konferenciai ülések során is suttozott hozzám, arra késztetett, hogy imádkozzak, és tudjam meg, hogy ki áll készen arra, hogy most elvégezzem érte a munkát.

Amint befejeztem az imámat, visszatértem a saját nevemre, és elindultam a felmenőim irányába. Határozottan éreztem, ahogy a Lélek egyik sorról a másikra vezet, míg nem a nagyapai vonalamhoz érkeztem. A következő órában a Lélek betöltötte a szobát, és végül hat olyan nevet találtam, akiket elvihetek a templomba. Amikor befejeztem a nevek templomi benyújtását, átfutottam néhányat ama feljegyzések közül, amelyekben az adatokat találtam. Könnybe lábadt a szemem és repesett a szívem az örömtől: az adatok olyan indexelési önkéntesektől

származtak, akik az idejüket áldozták az őseimet tartalmazó feljegyzések rögzítésére. Hálából magam is mások neveit indexeltem a rákövetkező órában.

Aznap két okból is a hála érzésével telt meg a bizonyosságom. Egyrészt azért, mert az általános konferencia során a Lélek rávezetett, hogy családtörténeti munkát végezzek, és hogy kiderítsem, mely neveket kutassam. Másrészt azért, mert vannak olyan egyháztagok szerte a világon, akik neveket indexelnek, hogy a hozzám hasonló emberek egyértelműen és gyorsan megtalálhassák az őseiket, és felgyorsítsák a munkájukat. Világos és erőteljes bizonyosság volt ez számomra arról, hogy Isten munkája az egész földön elterjed. ■

Leisa Wimpee, Amerikai Egyesült Államok, Nevada

A CSERKÉSZVEZETŐ IMÁJA

Cserkészvezetőként 20 fiatal férfit és két vezetőt vittem kirándulni Dél-Utahba.

Amikor ahhoz a leágazáshoz értünk, ahol a táborhely felé kellett fordulnunk, megálltam, és megvizsgáltam az előttünk elterülő sivatagot. Korábban már sokszor megtettem ezt az utat, de valamiért ezúttal semmit sem ismertem fel. Fürkészőn tekintettem jobbra és balra, valami ismerős pont után kutatva.

Akárhány bekötőútra fordultam rá, mindegyik zsákutcának bizonyult.

Kezdett besötétedni. Végül megálltam és szóltam a többieknek, hogy

maradjanak, ahol vannak. Fogtam egy zseblámpát, és közöltem velük, hogy gyalog fogom megkeresni az utat, és jelezni fogok nekik, ha megtaláltam.

Valójában viszont letérdeltem és könyörögtem Mennyei Atyához, hogy segítsen ki bennünket ebből a kínos helyzetből. Kiöntöttem Neki a szívemet: beszéltem a felkészülesemről, a srácok iránti szeretetemről, a hálámról azokért az apákért, akik velünk tartottak, és az abba vetett maradéktalan hitemről, hogy Ő gyorsan meg fogja válaszolni az imámat. Befejtem az imámat és felálltam. Arra

számítottam, hogy felállok, bevilágítok a zseblámpámmal a sötétségbe, és a fénye azonnal a helyes útra fog vetülni.

De semmi sem történt.

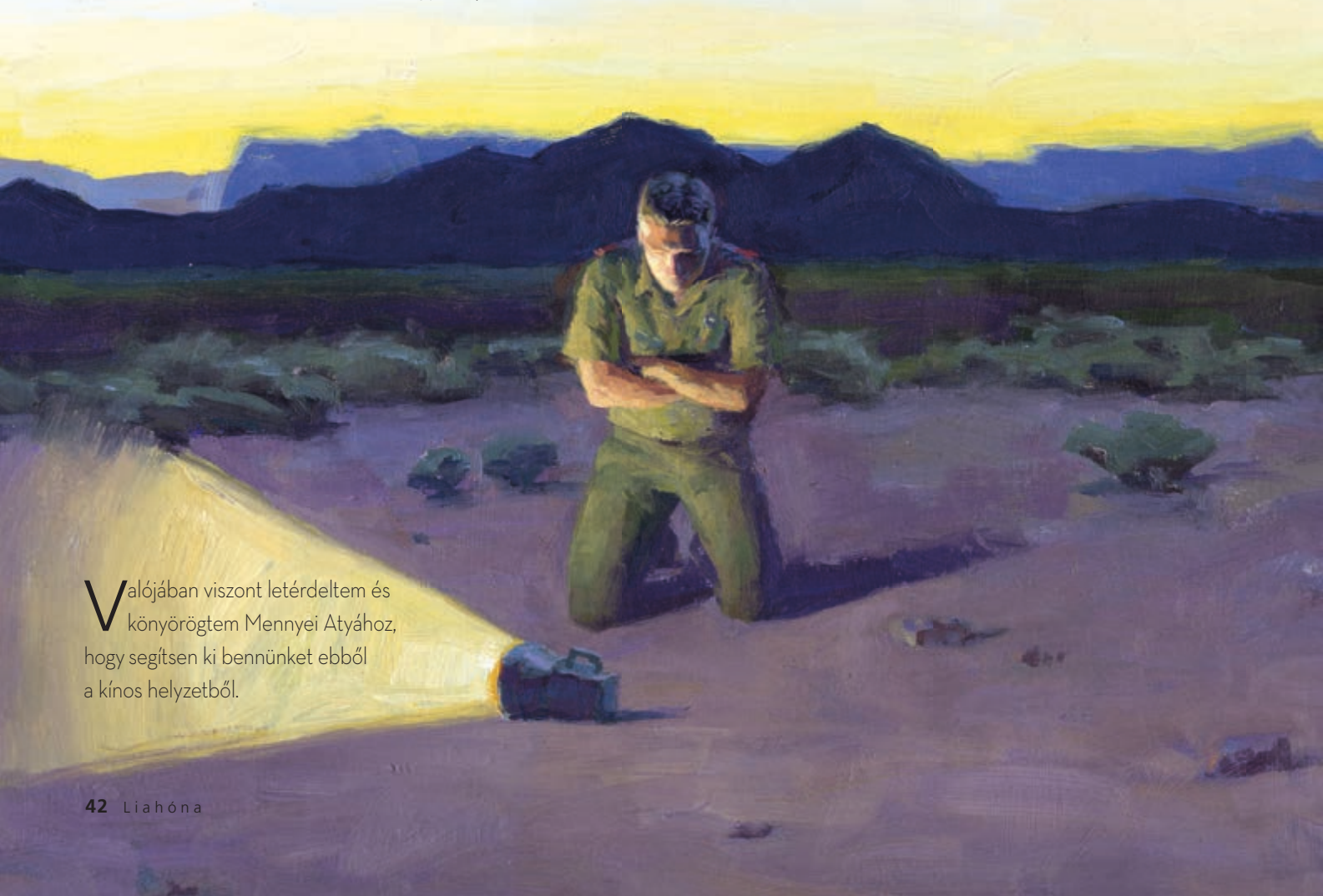
Némán pásztáztam a láthatárt, ameddig csak a lámpám fénysugara elért.

Továbbra is semmi.

Nem akartam elhinni. *Tudtam*, hogy amint felállok, látni fogom az utat. *Tudtam*, hogy az Úr nem fog cserbenhagyni, különösen amikor ennyien függnek tőlem.

Most pedig két dühös apával kellett szembenézzek, valamint két

Valójában viszont letérdeltem és könyörögtem Mennyei Atyához, hogy segítsen ki bennünket ebből a kínos helyzetből.

kisbusnyi lármás és ideges fiatal férfival, akik mind azt kérdezték: „Ott vagyunk már?”

Elnézést kértem, és megnyugtattam őket, hogy az életem során már hússzor jártam erre, tehát tudom, hogy van itt út. Csak nem látom.

Végül úgy döntöttünk, hogy elmegyünk a városig, és kiveszünk két motelszobát, szombat reggel pedig újult erővel indulunk neki.

Mivel nem rakhattunk tüzet, hogy elkészítsük a magunkkal hozott tábóri vacsorát, elmentünk a város szélén látott helyi pizzériába.

A pizza fenséges volt, a srácok vidámak, én mégis büntudatot éreztem a motel és a vacsora költségei miatt.

Miközben ettünk, azon töprengtem, hogy vajon Mennyei Atya miért nem válaszolta meg az imámat. Ekkor egy hangos dörrenést hallottam.

Felálltam, kitértam a pizzéria ajtaját, és addigi életem legnagyobb felhőszakadását láttam. Északkelet felé villámok csapkodtak – pont arra, ahol alig egy órával korábban válaszáért imádkoztam. Abban a pillanatban elárasztott a Lélek és rájöttem, hogy az Úr *megválaszolta* az imámat!

Másnap reggel kék volt az ég, és ahogy visszafelé tartottunk a földutak útvesztőjébe, egyenesen odataláltam ahhoz a leágazáshoz, amelyet az előző este annyira kerestem. Most már tudom, hogy az imákra néha nemleges a válasz, de *mindig* kapunk választ. ■

Tony Rogerson, Amerikai Egyesült Államok, Utah

Alvó állapot Újraindítás Leállítás

Kijelentkezés

Sok időt visszanyertem – olyan időt, amelyet immár a gyerekeimmel való törődésre és játszásra, az olvasásra és a tanulmányozásra fordíthattam.

A FONTOSSÁGI SORRENDEM KIIGAZÍTÁSA

Nem sokkal azután, hogy elkezdtem írni a családi blogunkat, azt vettem észre, hogy minden szabadidőmet a frissítésével töltöttem, illetve azon gondolkodom, hogyan tehetném ötletesebbé vagy tetszetősebbé. Jó sok időt töltöttem el mások blogjainak olvasgatásával is.

Néhány héten belül a blogolás fontosabbá vált számomra a napi szentírás-tanulmányozásnál és egyéb olvasásnál. Nem tudtam a tanulmányozásra összpontosítani, nem akartam annyit olvasni, és nem éreztem a Lelket az életemben. Kevésbé voltam türelmes a gyerekeimmel, és azt az időt, amelyet velük tölthettem volna, a gép előtt töltöttem.

Nem mintha a blogolás ne lett volna helyénvaló: végül is nagyszerű módja annak, hogy kapcsolatban maradjunk a rokonokkal és ismerősökkel. Mivel azonban éreztem, hogy a figyelmem kezd elfordulni az olyan dolgoktól, amelyek erős lelki alapot adhatnak nekem, tudtam, hogy valamin változtatni kell.

Azzal kezdtem, hogy beismertem magam előtt, hogy szükségtelen naponta blogolnom, és hogy mások blogját sem kell naponta megnéznem.

Eldöntöttem, hogy továbbra is a gép előtt tölthetem a szabadidőm egy részét, de csak azután, hogy végeztem a szentírás-tanulmányozással és más olvasnivalókkal. Mire befejeztem a legfontosabb dolgokat, általában nem maradt sok idő blogolni, de ez nem volt gond. Sok időt visszanyertem – olyan időt, amelyet immár a gyerekeimmel való törődésre és játszásra, az olvasásra és a tanulmányozásra fordíthattam.

Elég volt néhány nap a kiigazított fontossági sorrend mentén, és azt vettem észre, hogy ismét bőséggel érzem a Lelket az életemben.

Tudom, hogy amikor mindennap azt veszem előre a fontossági sorrendben, ami lelkileg a javamra válik, akkor napi szinten egyre jobban érzem a Lelket. Tudom, hogy ha időt különítek el a szentírások tanulmányozására, az egyházi folyóiratok és egyéb jó írások olvasására, valamint az örökkévalóság szempontjából fontos dolgokról való elmélkedésre, az segítségemre lehet abban, hogy jobb feleség, jobb anya és az Úr egyházának jobb tagja legyek. ■

Jinny Davis, Amerikai Egyesült Államok, Texas

Írta: C. Scott Grow
elder

a Hetvenektől

A HITHŰSÉG PRÓFÉTAI TANTÉTELEI

Több mint 20 évvel ezelőtt fejeztem be misszióelnöki szolgálatomat Dél-Amerikában. Az azóta eltelt 20 év során a feleségemmel, Rhondával egyaránt láttunk nagy diadalokat és szívszaggató fájdalmat a misszionáriusaink életében.

Misszionáriusaink zömének boldog templomi pecsételésben volt része, igazlelkű gyermekeket nevelnek, misszióba küldik őket, és hithűen szolgálnak egyházi segédszervezeti és papsági elhívásokban. Egyesek azonban kevésbé tevékenyek, mások megházasodtak és elváltak, megint másokat pedig kizártak az egyházból.

Mi okozta ezeket az eltéréseket az egykori misszionáriusaink életében? Néhányan közülük mit tehettek volna másképp, hogy elkerüljék a személyes tragédiát? És ti? Ti hol lesztek 20 év múlva? Milyen döntéseket és kötelezettségeket kell vállalnotok most és a jövőben, amelyek segítenek hithűnek maradnotok?

Tíz olyan tantételt javaslok, amelyek segíteni fognak nektek.

1 FOLYAMATOSAN TÁPLÁLJÁTK A BIZONYSÁGOTOKAT

A misszió Lélekkel teljes élményei a hit olyan alapját rakják le, amely az egész életetek során megáldhat benneteket. Ez a hitbéli alap csak elhanyagolás vagy bűn által válhat kisebbé.

Nemrégiben interjút tartottam egy visszatért misszionáriussal, aki kevésbé tevékeny, és elmondása szerint elvesztette a hitét. Megkérdeztem tőle,

Milyen döntéseket és kötelezettségeket kell vállalnotok most és a jövőben, amelyek segítenek hithűnek maradnotok?

hogy imádkozik-e és tanulmányozza-e a Mormon könyvét úgy, ahogy azt misszionáriusként tette. Azt felelte, hogy nem, mert elvesztette a hitét Joseph Smithben.

Késztetést éreztem, hogy megkérdezzem: „Szoktál pornográf anyagokat nézegetni?” Igennel felelt. Megmondtam neki, hogy nem csoda, ha elvesztette a bizonyosságát.

Elmagyaráztam, hogy a bizonyosság nem több és nem kevesebb, mint hogy a Szentlélek tanúságot tesz a lelkünknek az evangélium és a visszaállított egyház igaz voltáról. Amikor elmulasztjuk a szentírások tanulmányozását és az imádkozást, meggyengül a Lélek befolyása az életünkben, csökkentve a kísértéssel szembeni ellenállásunkat. Amikor bűnt követünk el és tisztátalanná válunk, teljes egészében elveszítjük a Szentlélek társaságát. A Lélek folytatódó tanúságtétele nélkül könnyen azt kezdhetjük gondolni, hogy nem rendelkezünk bizonyossággal, és talán soha nem is rendelkezünk.

A bizonyosságunkat folyamatosan táplálni kell. Ez a táplálás a személyes imából, a szentírások – különösen a Mormon könyve – napi tanulmányozásából, és az életünkön át tartó egyházi szolgálatból fakad.

2 KÖVESSÉTEK AZ ÉLŐ PRÓFÉTÁK ÉS APOSTOLOK TANÁCSAIT

Át fogok tekinteni egy olyan prófétai tanácsot, amely segíthet nektek abban, hogy boldog házasságotok, hithű családotok és sikeres életetek legyen. Amire gondolok, az A család: Kiáltvány a világhoz. Meg fogok osztani néhány fontos részt ebből a kiáltványból, amelyet az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tett közzé 1995-ben. E fivéreket prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatjuk. Ők Isten szóvivői az Ő gyermekei felé a földön.

Azon a napon, amikor megszervezésre került az egyház, Isten szólt az Ő prófétáját illetően, és ezt mondta: „Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!” Majd pedig az Úr időleges áldásokat és örökkévaló áldásokat ígér, amikor követjük a próféták tanácsait: „Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért” (T&Sz 21:5–6).

Micsoda áldás ez a nehéz időkben!

3 LEGYETEK A TEMPLOMBAN PECSÉTELVE, ÉS TARTSÁTOK MEG A SZÖVETSÉGEITEKET

A próféták, látnokok és kinyilatkoztatók kijelentik, hogy „a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében”. Majd hozzátesszik: „A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.”¹

Életetek legfontosabb döntése az, hogy „a megfelelő emberrel, a megfelelő helyen, a megfelelő felhatalmazás által [kössetek] házasságot”², azután pedig megtartsátok a templomi szövetségeiteket. Templomi pecsételéssel nincs felmagasztosulás.

Ahhoz, hogy jogosulttá váljanak a felmagasztosulásra, az szükséges, hogy a házaspárok belépjenek „az új és örök szövetség[be], és azt megpecsétel[je] számukra az ígéret Szent Lelke az által, akit felkentek”, aki a próféta. Ha megtartjuk a templomi szövetségeinket, akkor „trónokat, királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat, minden magasságot és mélységet fog[unk] örökölni... és dicsőség[et] minden dologban, ... amely dicsőség magjai[nk] teljessége és folytatása lesz örökkön örökké” (T&Sz 132:19; lásd még 7. vers).

A templomi pecsételéssel az örök áldások ígérését tartalmazza az eljövendő életben, és megnöveli a boldog házasság valószínűségét ebben az életben. Isten megszentelt fiaiként vagy leányaiként szövetségre léptetek, hogy ebben az időszakban jöttök a földre Isten királyságának felépítésére. E királyságépítésnek része a ti saját templomi házasságotok is.

4 TÁRSULJATOK ISTENNEL AZ Ő GYERMEKEINEK FÖLDREHOZATALÁBAN

A család kiáltvány leszögezi: „Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van.”

A családok ma kisebbek, mint egy nemzedékkel ezelőtt – még az UNSZ családok is. Mindig találunk okokat arra, hogy később vállaljunk gyermeket, vagy kevesebbet vállaljunk. Például: „Előbb le kell diplomáznunk”; vagy „Jobb állást kell találnunk, hogy több pénzünk legyen”; vagy „Minek tegyük unalmassá a házasságunkat azzal, hogy gyereket vállaljunk?”

Megáldattatok a Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról való bizonyossággal. Az örökkévalóság áldásait nyújthatjátok a gyermekeiteknek. Ne az járjon állandóan a fejetekben, hogy meg kell adnotok nekik minden földi dolgot. A legnagyobb ajándék, amelyet a gyermekeiteknek adhattok, a hozzáférés az Isten királyságában lévő összes lelki dologhoz.

Amikor imádságos módon tanácskoztok a házastársatokkal a gyermekvállalásról, ne feledjétek, hogy ti vagytok a nemesi születési joggal rendelkező ifjak. Kérlek, ne hagyjátok ki Istent a megbeszéléseitekből! Osszátok meg a születés e jogát Isten oly sok lélekfiával és -leányával, ahányat csak Isten kész elküldeni hozzátok. Végül is ők már jóval azelőtt az Ő gyermekei voltak, hogy a tiétekké válnának.

Haladjatok előre hittel Istenben és az Ő prófétai szavában, kifogások és habozás nélkül, és hozzátok létre a saját örökkévaló családokat.

5 NE MERÜLJETEK EL A PORNOGRÁFIÁBAN VAGY EGYÉB ERKÖLCSTELENSÉGEKBE

A kiáltvány így folytatódik: „A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják házassági fogadalmaikat.”

A teljes hűség azt jelenti, hogy fizikailag is hűségesek vagytok és érzelmileg is hűségesek vagytok a házastársatokhoz. A pornográfia és a neten folytatott viszonyok az érzelmi hűtlenség példái. Amikor egy házastárs a pornográfia felé fordul, azzal egy kiemelten bensőséges természetű szent bizalmat sért meg. Az ártatlan házastárs úgy érzi, elárulták. A házasságon belüli magabiztosság és bizalom hanyatlásnak indul. A házasságtörés aratása a pornográfia barázdáinak bevetésével kezdődik.

Megosztok néhány gondolatot egy olyan ember érzéseiről, aki részesült ugyan templomi pecsételéskben, ám a pornográfia és egy másik nővel folytatott netes viszony miatt elveszítette a családját. Így írt a fájdalomról: „Nem fogadtam meg a pátriárkai áldásomban hozzám intézett szavakat, miszerint Sátánnak csak annyi hatalma lesz az életemben, amennyit én adok neki. Bőséggel adtam neki, és ő lassan, de biztosan megragadta és felhasználta azt a hatalmat, hogy lerombolja a feleségemmel és gyermekeimmel való közös életemet. Teljes szívemből szerettem őket, most is így van és mindig is így lesz, de ez a szeretet nem volt elég ahhoz, hogy legyőzzem azt a hatalmat, melyet készségesen biztosítottam Sátánnak az életem felett, hogy lerombolja azt. Az egyház tanításai utat kínáltak [nekünk] ahhoz, hogy az időre és az örökkévalóságra egymáshoz pecsételt családként térhessünk vissza Mennyei Atyánkhoz, pusztán csak hallgatnom kellett volna rájuk és meg kellett volna fogadnom őket, de végül nem tettem.”

Micsoda tragédia!

6 TANÍTSÁTOK OTTHON AZ EVANGÉLIUMOT, ÉS ÉLJETEK ASZERINT

A nyilatkozat megtanítja, mit kell tennünk ahhoz, hogy boldog otthonunk lehessen. „Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttézés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn.”

Amikor a feleségemmel fiatal házaspár voltunk, kitartóan igyekeztünk megszilárdítani a mindennapi közös családi szentírásolvasás szokását. Mire a legidősebb gyermekünk úgy hétéves lett, végre sikerült ezt napi szokássá tennünk. Ez az olvasás lett az első dolgunk reggelente, és azóta is hűségesen folytatjuk. Miután az idősebb gyerekeknél sikerült elérni, hogy ez szokássá váljon náluk, később a fiatalabbak is lelkesen csatlakoztak. A kora reggeli ifjúsági hitoktatás miatt gyakran reggel 6 óra előtt kellett olvasnunk.

A fiatal házaspárok abban a helyzetben vannak, hogy bevezethetik a saját igazlelkű családi hagyományaikat: a napi családi szentírás-tanulmányozást, a családi imát, illetve gyermekeik felkészítését a misszióra és a templomi házasságra.

7 TARTSÁTOK TISZTELETBEN AZ APÁK ÉS AZ ANYÁK SZEREPÉT A GYERMEKNEVELÉSBEN

A kiáltvány fontos tanácsot nyújt a gyermekek felnevelését illetően is: „Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy *egyenlő partnerekként* segítsék egymást e szent feladatok ellátásában.”

Néha az egyik szülő úgy érezheti, hogy ő jobban ért a gyermekek neveléséhez és fegyelmezéséhez. Eme adományozási korszak prófétái többször is tanítottak arról, hogy a férj és a feleség társak a házasságban, és hogy a családra vonatkozó összes döntést közösen, egyetértésben kívánatos meghozni.

Az egyenlő társaknak egyenlő társaknak kell lenniük. Közösen tanácskozzatok és imádkozzatok. A Lélek vezetése által tegyetek szert arra a tudásra, hogy mi a gyermekeitek közös nevelésének leghatásosabb módja. Döntéseitek kihatással lesznek az ő örökkévaló sorsukra.

8 ERKÖLCSI ÖNRENDELKEZÉSETEKET HASZNÁLVA VÁLASSZÁTOK A SZABADÍTÓ KÖVETÉSÉT

Teljes mértékben rajtatok áll annak eldöntése, hogy hol lesztek 20 év vagy 20 évszázad múlva. Szabadon dönthettek, ám döntéseiteknek örökkévaló következményei vannak. A Szabadító engesztelésének köszönhetően az emberek megváltatnak „a bukástól, mindörökre szabadok lesznek, felismervén a jót a gonosztól; hogy *önmaguk cselekedjenek*, és ne velük cselekedjenek, kivéve a törvény büntetése által a nagy és utolsó napon, azon parancsolatok szerint, melyeket Isten adott.

Az emberek tehát... szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint; mert ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:26–27; kiemelés hozzáadva).

Sátán gyűlöl titeket azért, akik vagytok és amit képviseltek. Azt akarja, hogy nyomorultak legyetek, akárcsak ő. Jézus Krisztus szeret titeket. Megfizette a bűneitek árát. Az életét adta értetek. Arra hív benneteket, hogy kövessétek Őt, és tartsatok bűnbánatot, ha szükséges. Amikor azt választjátok, hogy a Szabadítót követitek, „örömöt[ök lesz] ebben az életben és örök életet[ek] az eljövendő világban”³.

9 FEJLESSZÉTEK A HITETEKET, HOGY MINDVÉGIG KITARTSÁTOK

Akkor tesztek szert hitre, amikor megtértek az Úrhoz. Nefi próféta ezt tanította: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz” (2 Nefi 31:20).

Thomas S. Monson elnök a közelmúltban azt mondta az egyik általános konferencián: „A jövőtök olyan fényes, mint a hitetek.”⁴ Ebbe beletartozik többek között a kitartáshoz és az összes olyan akadály legyőzéséhez szükséges hit, mint amilyenek a sértések, az árulások és a csalódások. A kitartáshoz szükséges hitetek fogja meghatározni a sorsotokat – mi több, az örökkévaló sorsotokat.

10 RENDELJÉTEK A SAJÁT AKARATOTOKAT ISTEN AKARATA ALÁ

Imádságosan bízom abban, hogy Isten megérintette a lelketeket az arra irányuló vágygal, hogy többet tegyetek és jobbak legyetek, és hogy kövessétek élő prófétáink tanácsait.

Remélem, hogy éreztétek azt a vágyat, hogy meg erősítsétek az elkötelezettségeteket, miszerint mindazzá fogtok válni, amit Isten előre elrendelt számotokra.

„Testvérek, ne haladjunk tovább ily nagyszerű ügyben? Menjetek előre, ne hátra! Bátorság..., és tovább, tovább a győzelemig! [...] Ajánljunk fel tehát igazlelkűségben felajánlást az Úrnak, egyházként és népként, valamint utolsó napi szentekként” (T&Sz 128:22, 24).

Mi lehet vajon az a felajánlás, amelyet egyénekként adhattok az Úrnak? Az az egyetlen ajándék ez, amelyet Ő soha nem követelne tőletek. Akaratotok felajánlása ez, mellyel alávetitek azt az Ő akaratának. Önrendelkezésetek elhelyezése ez a személyes áldozathozatal oltárán.

A mostani adományozási korszak korai fivérei által összeállított *Lectures on Faith* [Előadások a hitről] egyike leszögezi, hogy „az a vallás, amely nem követeli meg minden dolog feláldozását, soha nem rendelkezik elegendő erővel az élethez és a szabaduláshoz szükséges hit kifejlesztéséhez.”⁵

Az önrendelkezésetek az egyetlen dolog, amely igazán a tiétek, amelyet felajánlasként Istennek adhattok. Önként adva akaratotokat az Ő akaratához, hasonlóvá váltok Őhöz.

Zárásként tanúságomat teszem a Szabadítóról. Amilyen mértékben gyakoroltok hitet Jézus Krisztusban, rendelitek alá a saját akaratotokat Isten akaratának, követitek az Ő prófétái tanácsait és engedelmeskedtek a Lélek késztetéseinek, olyan mértékben lesztek hithűek, boldogok és sikeresek. ■

Elhangzott a Where Will You Be in 20 Years? [Hol lesztek 20 év múlva?] című áhítati beszéd részeként, 2012. május 15-én a BYU-Idahón. A teljes angol nyelvű szöveg megtalálható a web.byui.edu/devotionalsandspeeches oldalon.

JEGYZETEK

1. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.; kiemelés hozzáadva.
2. Bruce R. McConkie, “Agency or Inspiration?” *New Era*, Jan. 1975, 38.
3. Gordon B. Hinckley, *Caesar, Circus, or Christ?* Brigham Young University Speeches of the Year (Oct. 26, 1965), 8; lásd még Russell M. Nelson, “Spiritual Capacity,” *Ensign*, Nov. 1997, 16.
4. Thomas S. Monson: Legyetek jó reménységben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.
5. *Lectures on Faith* (1985), 69.

KÉRJ

Jakab 1:5-6

„Ha pedig valakinek közü-
letek nincsen bölcsessége,
kérje Istentől, a ki min-
denkinek készségesen és
szemrehányás nélkül adja;
és megadatik néki.
De kérje hittel, semmit
sem kételkedvén: mert
a ki kételkedik, hasonla-
tos a tenger habjához, a
melyet a szél hajt és ide
s tova hány.”

Miért ez a mottó került kiválasztásra, és mit jelent ez szómotokra? Stephen W. Owen testvér, a Fiatal Férfiak általános elnöke, és Bonnie L. Oscarson nőtestvér, a Fiatal Nők általános elnöke osztják meg gondolataikat.

MIÉRT PONT EZ A SZENTÍRÁSRÉSZ?

Oscarson nőtestvér: Az Úr tudja, hogy milyen üzenetre lesz szükségetek; figyelemre méltó, hogy mennyire megválaszolja egy-egy ilyen mottó az év során felmerülő egyes kérdéseket, és hogy mennyire illeszkedik ahhoz, ami az életetekben történik.

Amikor szóba került, hogy a Jakab 1:5–6 lehetne az ideai mottó, a Lélek betöltötte a helyiséget, és mindannyian egyetértettünk, hogy ez egy nagyszerű szentírás lenne a fiataljaink számára, mert több kapcsolódási pontja is van. Kapcsolódik az egyháztörténethez: ez az a szentírásrész, amelynek az elolvasása arra sarkallta Joseph Smitht, hogy menjen ki imádkozni a szent ligetbe. A második nagy kapcsolódási pont pedig az, hogy tanúbizonyságot tesz Joseph Smith isteni küldetéséről. Olyasmí ez, amire szükségünk van ezekben az időkben, amikor is az egyház jó hírért és történelmét folyamatosan megkérdőjelezi a világ. Arról is szól ez az üzenet, amit mindenkinek tudnia kell, hogy miképpen kapunk személyes kinyilatkoztatást az életünkben.

Owen testvér: Annyi minden történik az életetekben, és annyi

kérdésetek van. A számos közösségi oldal és netes kereső sok forrást kínál, amelyekhez fordulhattok, hogy válaszokat kapjatok a hitetekkel kapcsolatos kérdésekre. Ez a kulcsfontosságú szentírás megmutatja, milyen folyamat vezetett Joseph Smith kinyilatkoztatásához, és ezt a mintát mi is követhetjük.

HOGYAN HASZNÁLHATNÁK A FIATALOK SZEMÉLYRE SZABOTTAN A JAKAB 1:5–6-OT?

Oscarson nőtestvér: Annyira nagyszerű ennek a szentírásnak az üzenete! Azt mondja, hogy kérjétek „hittel, semmit sem kételkedvén” (Jakab 1:6). Ez kifejezetten elgondolkodtató. Hittel kell kérnetek, nem kétségekkel.

Owen testvér: Hittel kérni pedig annyit jelent, mint igaz szándékkal kérdezni. Amikor Joseph Smith megkapta a választ arra, hogy melyik egyházhoz csatlakozzon, nemcsak annyit mondott, hogy „oké, jó tudni, de...”, hanem hittel ment előre.

Oscarson nőtestvér: Emlékezzetek rá, hogy az igazlelkű ima nem arról szól, hogy azt kérjük, amit mi szeretnénk, hanem arról, hogy kiderítsük, Isten mit szeretne számunkra.

MILYEN TANÁCSOKAT ADNÁTK A FIATALOKNAK ARRÓL, HOGYAN HASZNÁLJÁK AZ IMÁT A SAJÁT ÉLETÜKBEN?

Oscarson nőtestvér: Válgon szövegetek. Nem felejthetitek el. Nem

hanyagolhatjátok el. Járed fivére példát mutat erre (lásd Ether 2:14).

Owen testvér: Időről időre elfeledkezni az imáról, az egy dolog. Ennél aggasztóbb viszont az, ha valaki elfordul az Úrtól és nem akar imádkozni. Amikor úgy érzitek, hogy nem akaródzik imádkoznotok, akkor van igazán szükségetek arra, hogy imádkozzatok. Ha pedig elmondjátok az imáitokat és olvassátok a szentírásokat, akkor a megfelelő hullámhosszon lesztek. Ha pedig ezt nem teszitek, akkor egyre távolabbra taszítjátok magatokat.

Oscarson nőtestvér: Közvetlenül beszélhetünk Istennel. Ő nem szab időbeli korlátokat. Mekkora ajándék tudni azt, hogy ezt megtehetjük, és hogy Ő mindig ott van!

HOGYAN TANULJÁTOK MEG JELENTŐSÉGTELJES IMÁT MONDANI?

Oscarson nőtestvér: Nem tudok egyetlen példát felidézni; ez az egész eddigi életem eredménye. Azért vált az ima a mindennapjaim legjelentősebb részévé, mert erőfeszítést teszek arra, hogy következetes legyek. Most már sokkal inkább képes vagyok odafigyelni és válaszokat kapni. Minél inkább részt veszünk a folyamatban, annál többet tanulunk és annál jobbá válunk benne. Csupán következetesnek kell lennem minden egyes nap, és ügyelnem kell arra, hogy ne szalasszam el az alkalmat, hogy Mennyei Atyámmal beszélgessek. Minél többet imádkozunk, annál jobban képessé

válunk arra, hogy odafigyeljünk a válaszokra.

Owen testvér: Fiatal koromban, amikor nagyon meg akartam tudni valamit, akkor arra gondoltam, hogy „Joseph Smith is megtette. Nincs szükségem hatalmas látomásra, viszont szükségem van egy válaszra.” Így aztán hittel másoltam azt a mintát. Emlékszem, hogy letérdeltem és lehajtottam a fejem, és fennhangon imádkoztam. Ennek a mintának a folyamatos követése sokszor áldotta meg az életemet azzal, hogy személyes kinyilatkoztatásban részesültem.

MI AZ EGYIK LEGFONTOSABB, AMIT A FIATALOK MEGTANULHATNAK EBBŐL A SZENTÍRÁSRÉSZBŐL?

Owen testvér: Szeretném ismét kihangsúlyozni az imának azt a mintáját, melyet Joseph Smith állított fel. Még csak 14 éves volt, össze volt zavarodva, így hát a szentírásait olvastatta. Az első látomás nem egy múltó pillanat eredménye volt, amikor Joseph egyszerűen csak letérdelt. Sok munka előzte meg. Újra és újra eltűnődött a kérdésén. Ezt mondta arról, amikor rálelt a Jakab 1:5–6-ra: „Soha egyetlen szentírásrész sem szólt nagyobb erővel az ember szívéhez, mint akkor ez az enyémhez” (Joseph Smith története 1:12). Nagy erővel hatolt a szívébe, ő pedig azután annak megfelelően cselekedett. Igaz szándékkal imádkozott és hittel lépett előre. És reményeink szerint 2017-ben ti is ezt érzitek majd e szentírás kapcsán. ■

ONLINE FORRÁSANYAGOK

Akár tevékenységet vagy konferenciát terveztek, illetve egyszerűen csak magatokban gondolkodtok a mottóról, az lds.org/go/11752 oldalon képeket, zenét és további forrásanyagokat találtok a Közös tevékenység idei mottójához.

AZ IMA 5 ÍGÉRETE

Írta: Carlisa Cramer

Mennei Atya arra adta az imát, hogy közvetlenül léphessünk kapcsolatba vele, hogy hálát adjunk, áldásokat kérjünk és lelkileg növekedjünk. Néha nem is kell más, csak a lehajtott fej, a karba tett kezek, valamint néhány egyszerű és őszinte szó. Klassz, nem? Íme öt különböző ígéret vagy áldás, amelyeket akkor nyerhetünk el, ha imádkozunk.

1

ERŐ A SIKERES KÜZDELEMHEZ

Embereként sokféle gyengeséget tapasztalhatunk meg: testit, érzelmit, lelkit és szellemit. Küzdhetünk egy táv lefutásáért vagy egy dolgozat megírásáért vagy a kísértésnek való ellenállásért vagy akár azért is, hogy érezzük a Lelket. Az ima azonban megadja nekünk az ahhoz szükséges erőt, hogy leküzdjünk bármit, amit elének vet az élet.

Nefi azt mondta, hogy „az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsol nekik” (1 Nefi 3:7). Az Úr erőt adhat nekünk ahhoz, hogy megvalósíthassunk bármilyen jó dolgot, amellyel csak próbálkozunk, amennyiben ez az Ő akarata.

Imádkozatok erőért a kísértések leküzdéséhez. Imádkozatok erőért, hogy odafigyeljetek és eredményesen készülhessetek egy vizsgára. Imádkozatok erőért, hogy fussatok és ne fáradjatok el. Imádkozatok erőért, és Ő erőssé tesz benneteket.

2

MEGBOCSÁTÁS

Bár jó lenne az ellenkezőjét hinni, de nem vagyunk tökéletesek. Elkövetünk hibákat, az élet már csak ilyen. Az Úr azonban módot ad a kijavításukra: Jézus Krisztus engesztelésének hatalmát. Az egyik hozzáférési pont az Ő hatalmához pedig az ima.

Amikor ima révén megbocsátást kérünk, a Szabadító engesztelése által megbocsátást nyerhetünk a bűneink alól. Bár a nagyobb bűnök esetén szükség lehet a püspök vagy a gyülekezeti elnök segítségére, a személyes és őszinte ima *mindig* a bűnbocsánat egyik első lépése marad – akár arra kérjük Mennei Atyát, hogy bocsásson meg nekünk, akár arra, hogy segítsen megbocsátanunk valaki másnak. Még abban is segíteni fog, hogy megtanuljunk megbocsátani magunknak.

3

TUDÁS ÉS IRÁNYMUTATÁS

Az ima megígért áldásai közül elsőre talán a személyes kinyilatkoztatás jut az eszetekbe, különösen ha a Közös tevékenység új mottója jár a fejetekben. Joseph Smith-nek nem állt rendelkezésére az a tudás, hogy melyik egyházhoz csatlakozzon, így hát letérdelt a szent ligetben, feltette a kérdését és választ is kapott rá – méghozzá igen nagyszabású választ.

A kinyilatkoztatás azonban nem csak a prófétáknak van fenntartva, és nem is kell, hogy világrengető élmény legyen. Ha valakinek közülünk bármiben is nincsen bölcsessége, *kérhetjük* és

kérünk is *kell* azt Istentől. Ő válaszolni fog, bár néha nem úgy, ahogyan vártuk.

Az Úr meg fogja válaszolni a kérdéseinket és segíteni fog az életünk irányításában, de először kérnünk kell!

4

VÁGY AZ ÚR AKARATÁNAK MEGTÉTELÉRE

Erre talán nehezebb áldásként tekinteni, mivel őszintén szólva néha mást akarunk a magunk számára, mint amit az Úr szándékozik adni nekünk.

Amikor azonban azért imádkozunk, hogy valóban megtérjünk és vágyunk az Úr akaratának megtételére, akkor valami egészen bámulatosat figyelhetünk meg: amit mi akarunk, az egyre inkább hasonlítani kezd ahhoz, amit Ő akar.

Ez a szívbeli változás viszont nem következik be azonnal. David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt mondta: „Sokunk számára a megtérés egy hosszabb folyamat, nem pedig egy egyszeri esemény, amely valamiféle erőteljes vagy drámai élményből fakad. Indítékaink, gondolataink, szavaink és tetteink sort sorra, előírásról előírásra, fokozatosan és szinte észrevehetetlenül kerülnek összhangba Isten akaratával” (Megtérni az Úrhoz. *Liahóna*, 2012. nov. 107.)

5

BÉKESSÉG

Az imánkért cserébe ígért egyik áldás a Szentlélek által elnyerhető béke és vigasz. Elvégre Őt nevezik Vigasztalónak. Biztosak lehetek benne, hogy még a nehéz időkben is érzik békeség. Emlékezzetek az Úr ígéreterére a János 14:27-ben: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” Ha kérjük, a békeesség előbb vagy utóbb el fog érkezőni.

Az ima a szerető Atyával történő kapcsolattartás egyik közvetlen módja. Alkalmazzátok, és engedjétek, hogy Ő megáldjon ezért benneteket. Miután azonban elnyertétek az őszinte imából fakadó eme áldásokat, ne feledjétek kifejezni a szívből jövő hálátokat. Igen, jól gondoljátok: imában. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

5 KÉRDÉS SAJÁT MAGADHOZ, *amikor az imáidat megválaszolatlannak érzed*

Írta: Margaret Willden

Előfordult már, hogy elmondtál egy imát, vártad a választ, de az sehogyszem akart jönni? Nem vagy egyedül – abban azonban biztos lehetsz, hogy Mennyei Atya valóban hallja az imáidat. Fontos emlékezni arra, hogy a válaszok esetleg nem *akkor* vagy *úgy* érkeznek, ahogy te szeretnéd, és hogy mindig mindent Mennyei Atyánk tud a legjobban.

Íme néhány kérdés, amelyet feltehetsz magadnak, amikor azzal küszködsz, hogy választ kapj egy imára:

1

Készen állok-e rá, hogy a válasz szerint cselekedjek?

Hittel imádkozni azt jelenti, hogy készen állsz a kapott válasz szerint cselekedni – függetlenül attól, hogy arra a válaszra számítottál-e vagy sem. Joseph Smith próféta egyszer a következő utasítást kapta: „Készítsd fel hát szívedet, hogy befogadja és engedelmeskedjen azon utasításoknak, amelyeket hamarosan megadok nektek; mert mindazoknak, akiknek kinyilatkoztatásra kerül ez a törvény, engedelmeskedniük kell annak” (T&Sz 132:3). Ha arról imádkozol, hogy elmenj-e abba a buliba, vajon engedelmeskedni fogsz bármi áron (akkor is, ha a válasz nemleges)?

2

Megtettem-e minden tőlem telhetőt?

Tegyük fel, hogy nem tanultál a fizikadolgozatodra, mert helyette a barátaiddal töltötted az idődet. Vajon Mennyei Atya segíteni fog neked megírni a dolgozatot, csak mert a segítségét kéred?

Meg kell tennünk a saját részünket, hogy megkaphassuk az áldásokat. Amikor tehát a dolgozatra készülsz, imádkozhatsz az ahhoz szükséges erőért, hogy a felkészülésedhez mérten teljesíts.

Gondolj Móziás fiainak példájára, akik sikeresen végezték a misszionáriusi munkájukat, amikor további erőfeszítést tettek: „...sok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek a prófétálás lelkével és a kinyilatkoztatás lelkével, és amikor tanítottak, akkor Istentől való hatalommal és felhatalmazással tanítottak” (Alma 17:3).

3 Figyelen kívül hagytam volna a választ?

Mennyei Atya mindig hall téged, úgyhogy az is lehet, hogy már válaszolt az imádra! Amint azt a Tan és a szövetségek 6:14 is kijelenti, „amilyen gyakran kérdeztél, utasítást kaptál a Lelkemtől”. Imádkozhatsz azért, hogy lelked szemei felismerjék a választ, mivel az imákra adott válasz olykor közvetetten vagy alig észrevehetően érkezik – például mások cselekedetei által.

És ne felejts el időt szánni rá, hogy odafigyelj erre. Richard G. Scott elder (1928–2015) a Tizenkét Apostol Kvórumából így magyarázta ezt: „Ritkán érkeznek [Mennyei Atya] válaszai, miközben a térdeden imádkozol... Inkább csendes pillanatokban fog késztetni, amikor a Lélek a leghatékonyabban érintheti meg az elmédet és a szívedet” (Az ima mennyei ajándékának használata. *Liahóna*, 2007. máj. 9.).

4 Igazlelkűek-e a vágyaim?

Ha valaha is kértél olyat, ami nem szolgálta volna maradéktalanul a javadat, igen valószínű, hogy a kérésed nem teljesült. A Szabadító azt tanította, hogy mindig az Ő – vagyis Jézus Krisztus – nevében imádkozzunk az Atyához (lásd 3 Nefi 18:19), ami azt feltételezi, hogy helyes dolgokat kérünk, hogy azok teljesülhessenek. Tedd fel magadnak a kérdést: „Milyen érzésekkel lenne a Szabadító a kérésem iránt?” Ha a kívánságaid gyökere az önzés vagy a hamislelkűség bármely más formája, akkor szívbeli változásért imádkozz, és azért, hogy megtudd, milyen vágyad lenne összhangban a Szabadító akaratával.

5 Vajon ez a megfelelő idő?

Helyes dolgokat kell kérnünk, ugyanakkor az időzítésnek is helyesnek kell lennie. Mennyei Atya nagyszerű tervet tartogat számunkra, de a mi időzítésünk néha egy kicsit eltér az övétől. „[Sz]avaim biztosak és nem múlnak el... De minden dolognak a maga idejében kell bekövetkeznie” (T&S 64:31–32). Ez azt is jelentheti, hogy kicsit többet kell várni a sérülés gyógyulására vagy az elvesztett háziállat megtalálására, és néha az Úr időzítése az eljövendő életet is magában foglalja. Abban azonban biztos lehetsz, hogy meg fog hallani és segíteni fog neked az úton.

Nem feltétlenül könnyű türelmesnek lenni, különösen akkor, ha az imádra adott válasz nem nyilvánvaló. Keresésed közben azonban bátorságot meríthetsz abból a tudásból, hogy ha igaz szándékkal kutatsz, akkor mindig meg fogod találni a szükséges válaszaidat: „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jeremiás 29:13). ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, New Yorkban él.

ISTENT KÉRD!

Szöveg és zene:
Nik Day

Egyenletesen ♩ = 156-170

9

1. Hal - lot - tál _____ e - zer - nyi szót, _____ Sze - lí - det
2. Las - sacs - kán, _____ — so - ron - ként _____ Egy - re tisz -

9

14

_____ és har - so - gót. _____ Hogy ki - nek higgy, _____
14 - tább lesz a kép. _____ Egy kis i - dő, _____

14

19

mi a jó, _____ Csak egy mó - don _____ tud - ha - tod: _____
19 egy kis re - mény, _____ S két - ség - nem _____ gyö - tör - töb - bé. _____

19

24

Hogy - ha ké - red, vá - la - szol - majd, Ha le - tér - detsz, meg - gyó - gyít.

(2. versszak) Hisz'

A \flat Eb B \flat

28

Súgd meg Né - ki szí - ved tit - kát, És Ő hal - kan meg - szó - lít. Bízd az Úr -

E \flat E \flat /G A \flat E \flat B \flat E \flat E \flat /G

33

- ra fá - jó lel - ked, És Ő ott - lesz mel - let - ted.

A \flat E \flat B \flat C \flat

37

A codához
(harmadszorra)

Böl - ces - sé - get Tő - le kérj, Tő - le kérj!

A \flat E \flat B \flat E \flat

41

Egy - kor fáz - tál, ret - teg - tél, ha - jó do - bál - ta a szél, De hi - ted

A \flat E \flat G

46

mos - tan - tól meg - véd. _____ Nem so - dor _____ el vad hul - lám,

46

Cm Bb/D Eb Ab

51

Biz-tos ta - la-jon állsz már, hor-go - nyod _____ az i-gaz-ság. _____ Hogy-ha ké

Ismétlés codával
(25. ütem, § jeltől)

51

Eb/G Fm7 Eb/G Ab Bb

57

CODA

Tő - le kérj! _____

57

Bb Ab Eb Bb

62

62

Eb Eb/G Ab Eb Bb Eb

Jakab 1:5-6

Jakab arra tanít minket, hogyan kérjünk Istentől oly módon, hogy választ kapjunk.

KÉRJE HITTEL

„[H]ittel kell kérnünk, ami... azt jelenti, hogy nemcsak beszélni, hanem tenni is kell. Ez a

könyörgés és cselekvés kettős kötelezettsége, a kommunikáció és a tettek követelménye.”

Vö. David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: *Kérjétek hittel! Liahóna*, 2008. máj. 94.

NINCSEN BÖLCSESSÉGE

Változó mértékben, de mindannyian híján vagyunk annak a bölcsességnek, melyet csak Isten adhat nekünk.

„[A]z Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke”

(1 Korinthusbeliek 2:11). Ezért kell, hogy mindannyian Tőle kérjünk.

KÉSZSÉGESEN

Készségesen – A fordítás alapjául szolgáló görög szó jelentése „egyszerűen”, ami Isten ama őszinte céljára is utalhat, hogy nyíltan és bőkezűen adjon számunkra.

SZEMREHÁNYÁS NÉLKÜL

Isten válaszolni fog nektek, és soha nem fog *szemrehányást tenni* (bírálni, szidalmazni vagy becsmérelni) azért, amiért alázattal választ kértetek egy őszinte kérdésre.

5. Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, * kérje + Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik néki.

6. De kérje * hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány.

MINDENKINEK ADJA

„[S]enkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, ...és mindegyik egyforma Istennek...”

2 Nefi 26:33

SEMMIT SEM KÉTELKEDVÉN

„A megpróbáltatás idején elszántan ragaszkodjatok szövetségeitekhez,

és tanúsítatok szigorú engedelmességet. Akkor majd kérhetek hittel, semmit sem kételkedve, szükségleteitek szerint, és Isten válaszolni fog.”

D. Todd Christofferson elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: *A szövetségek ereje. Liahóna*, 2009. máj. 22.

KÉRJE ISTENTŐL

„Az imáinkat Mennyei Atyánkhoz intézzük, Jézus Krisztus nevében. [...]

Az ima célja nem Isten akaratának a megváltoztatása, hanem az, hogy olyan áldásokat biztosítsunk magunknak és másoknak, amelyek megadására Isten már eddig is készen állt, de kérnünk kell ahhoz, hogy el is nyerjük azokat.”

Kalauz a szentírásokhoz: ima, scriptures.lds.org.

Szerkesztői megjegyzés: ezt az oldalt nem a kiválasztott tanismereti versek átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

Celesztiális PILLANATOK

Néha olyan érzés, mintha a menny nem is lenne annyira messze.

Írta: Hollie Megan Laura Hunter

Az egyik nap azokról a különleges pillanatokról tanítottak minket a Fiatal Nők vezetőink, amikor az ember igazán érezheti a Lelket, és közel érezheti magát Istenhez. Ezeket „celesztiális pillanatoknak” nevezték; ezt az egyszerű kifejezést könnyű volt megjegyezni. Én pontosan tudtam, hogy milyen az a „celesztiális pillanat”, átéltem már korábban is. Olyan, mint amikor az ember egy apró felvillanást vagy kóstolót kap abból, hogy milyen lehet az élet a celesztiális királyságban. Nekem pedig bőven jutott az ilyen pillanatokból!

Miután a vezetőink felvázolták ezt az elgondolást, kimentünk az épület elé. A nap átragyogott a fák levelei között. Lehunytuk a szemünket. Éreztem arcomon a napsütést és a langyos szellőt. Madarak trilláztak, a fák ágai pedig ringatóztak a szélben, miközben mi Isten alkotásaiban gyönyörködtünk. Az egy celesztiális pillanat volt.

Egy másik ilyen celesztiális pillanatban azután volt részem, hogy a legjobb barátnőm megkeresztelkedett. Amint visszafelé sétáltunk a kápolna felé, hogy részt vegyünk a szertartás hátralevő részén, megragadta a kezemet, és arról beszélt, mennyire nagyszerű, hogy barátok vagyunk és mindig azok maradunk – mi több, az örökkévalóságokon át. Soha nem fogom elfelejteni. Izgatott voltam és boldog és hálás.

Úgy egy évvel később ismét közösen lehetett részünk ebben az örömben, amikor a medence mellett álltunk és néztük, ahogy az édesanyja belép a keresztelés vizébe. Valóban csupa szépség vett körül bennünket.

A legjobb hely az ilyen élményekre talán az Úr házában van. Amikor először léptem be a templomba, abban az áldásban volt részem, hogy a szüleim és a nővérem társaságában mehettem. Megkereszteltek a dédnagymamámért, és éreztem, hogy nagyon boldog.

Bárhol és bármikor bekövetkezhetnek celesztiális pillanatok – zenehallgatás vagy egy családi est vagy egy iskolai nap során is. Emlékszem egy családi estre, ahol senki nem tudta abbahagyni a nevetést! Ez volt az egyik kedvenc pillanatom.

Ezek a celesztiális pillanatok megerősítették a bizonyosságomat, és segítettek abban, hogy hálásabb lelkülettel rendelkezek. Nagyszerű leckéket tanítottak nekem. Legfőképpen pedig boldogsággal és izgalommal töltöttek el az evangéliumot illetően! Tudom, hogy ha továbbra is az evangélium szerinti életet választom, akkor mindazt a szépséget, boldogságot, békességet és szeretetet, amit az egyes celesztiális pillanatok során érzek, mindig érezhetem majd – sokkal nagyobb mértékben – a celesztiális királyságban. ■

A szerző Skóciában, North Lanarkshire-ben él.

Fent: Ez a kép Isten szeretetét jelképezi személyesen irántam és a testvéreim iránt is, akik közül az egyik jelenleg teljes idejű misszionárius. Jézus Krisztus evangéliuma leírhatatlan örömet jelent az életünkben.

Kenia R. a Mexikói Monterrey templom előtt

Az Illinois-i Nauvoo templom fényképét készítette: Michaela S. Amerikai Egyesült Államok, Florida

ELFOGADNI A #TEMPLECHALLENGE KIHÍVÁST

2012-ben kereszteltek meg, és az Ipoméia Brazília kerület egyik gyülekezetébe jártam.

2014 óta igazán tevékenyen foglalkozom a családtörténettel.

Azzal a felhívással kezdődött, amelyet Neil L. Andersen elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja közölt a RootsTech konferencián, miszerint végezzünk kereszteléseket a saját családjaink elhunyt tagjaiért. Igazán elkötelezve éreztem magamat a családtörténeti munka mellett, és tudtam, hogy ha „zörgetek”, akkor „megnyitattik” (lásd Máté 7:7).

Mostanra már sok újabb nemzedéket, képet és iratot találtam, de a legfontosabbak az újabb családi történetek, amelyek hihetetlenül jók. Ezek felhasználásával készítettem egy saját családtörténeti könyvet, tele képekkel és dátumokkal. A projekt segített kapcsolatba lépnem nem egyháztag családtagjaimmal, és lehetőséget nyújtott nekem arra, hogy megosszam az arról való bizonyosságomat, hogy a családok örök-kévalóak lehetnek.

Ez a munka segített szent helyeken állnom, tevékenynek maradnom az egyházban, és elfogadnom az elhívást, hogy misszióban szolgáljam az Urat.

Bizonyosságom van arról, hogy a szabadítás munkája – melyet ez az egyház végez a fátyol mindkét oldalán – igaz és Mennyei Atyánk által sugalmazott. A misszióm előtt lehetőségem volt keresztelést végezni az őseimért, most pedig misszionáriusként van lehetőségem megkeresztelni olyan élő embereket, akik örökre meg akarják változtatni az életüket. ■

Ifj. Claudio Klaus elder, Arizona Mesa Misszió

Írta: **M. Russell Ballard** elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

HOGYAN OSSZUK MEG AZ EVANGÉLIUMOT

Nem kell mentetgetőznünk a hitelveink miatt, sem pedig visszakoznunk attól, amiről tudjuk, hogy igaz. Megoszthatjuk viszont a szeretetteljes megértés szellemében – **bátran és magabiztosan**, egyedül Isten dicsőségére tekintő szemmel – anélkül, hogy nyomást gyakorolnánk a hallgatóságunkra, vagy úgy éreznék, hogy kudarcot vallottunk a kötelességünkben, amennyiben ők nem fogadják el azonnal azt, amiben mi hiszünk.

Amikor társunk a Szentlélek, akkor egyszerű dolgokat is tehetünk annak érdekében, hogy elősegítsük az evangélium jobb megértését az egyház kevésbé tevékeny tagjainak és a más hitet valló embereknek az életében. Ehhez nincs szükség semmiféle új programra. Nincs szükségünk kézikönyvre vagy elhívásra vagy egy képzés megtartására. Az egyetlen dolog, amire szükség van, hogy a jó egyháztagok **a Szentlélek hatalmára támaszkodjanak**, és ezzel a hatalommal nyújtsák kezüket Atyánk gyermekei felé, megérintve az életüket. Nem nyújthatunk nagyobb szolgálatot annál, mint hogy megosztjuk a **személyes bizonyosságunkat** azokkal, akik hűján vannak a Jézus Krisztus visszaállított evangéliumával kapcsolatos megértésnek.

Tehát, fivérek és nőtestvérek, készen állunk-e a cselekvésre? Vajon képes-e mindegyikünk eltökélni még ma, hogy **fokozni fogjuk személyes lelki felkészülésünket** a Szentlélek iránymutatására való törekvés által, majd pedig – az Ő hatalmától kísérve – még többeket áldunk meg Atyánk gyermekei közül azzal a megértéssel és tudással, hogy az egyház igaz?

Bizonyosságomat teszem, hogy a Szabadító él, és megáld mindegyikünket, ha megteszünk minden tőlünk telhetőt azért, hogy előremozdítsuk az Ő egyházának eme nagyszerű munkáját. Kívánom, hogy mindegyikünk határozza el, hogy valamivel többet tesz meg. ■

Részletek egy 2000. áprilisi általános konferenciai beszédből.

HOGYAN ALKALMAZTAD EZT?

Annyira hálás vagyok, hogy az egyházban nőttem fel. Szeretem megosztani az evangéliumot, és igyekszem jó példa lenni, mert tudom, hogy az ismerőseim és mások is – különösen pedig a Mennyei Atya – figyelnek engem. Semmi nem kerüli el Mennyei Atyánk figyelmét abból, amit teszünk. Arra kell törekednetek, hogy azt tegyétek, ami helyes, és megosszátok az evangéliumot az Ő gyermekeivel, hiszen korlátlan számú lehetőség adódik ennek megtételére: csupán imádkoznotok kell, hogy megtaláljátok azokat a lehetőségeket és éljetez velük.

Chari G., Amerikai Egyesült Államok, Arkansas

Miért nagyobb
bűn nem
megbocsátani,
mint sérelmet okozni?

Az Úr azt tanította, hogy „meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsátja meg testvéreinek a vétkeiket, az kárhoz-tatva van az Úr előtt; mert őbenne marad ott a nagyobb bűn.

Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de töletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok” (T&Sz 64:9–10).

Amikor visszatartjuk a megbocsátásunkat, olyankor a saját korlátozott ítélőképességünket az Úr tökéletes ítélőképessége fölé helyezzük. Neki tökéletes rálátása van az emberek szívére és körülményeire, és az ítélet egyedül Őt illeti. A végén tökéletes igazságot és tökéletes irgalmat fog szolgáltatni mindenkinek – a másoknak sérelmet okozóknak éppúgy, mint a sérelmet elszenvedőknek.

Ráadásul azzal, hogy megköveteli tőlünk a megbocsátást, az Úr segít nekünk, hogy a nyomorúság helyett a boldogságot válasszuk, hogy elhagyjuk a keserű neheztelet és haragot, és a kegyelme által gyógyulást nyerünk. Akkor fedezzük fel azt, amit a Hetvenektől Kevin R. Duncan elder mondott nekünk emlékeztetőül: „A Szabadító engesztelése nem csupán azokért adatott, akiknek bűnbánatra van szükségük, hanem azokért is, akiknek meg kell bocsátaniuk” (A megbocsátás gyógyító balzsama. *Liahóna*, 2016. máj. 35.). ■

Mi az egyház álláspontja a
depresszióról, és hogyan
birkózzak meg a depresszióval?

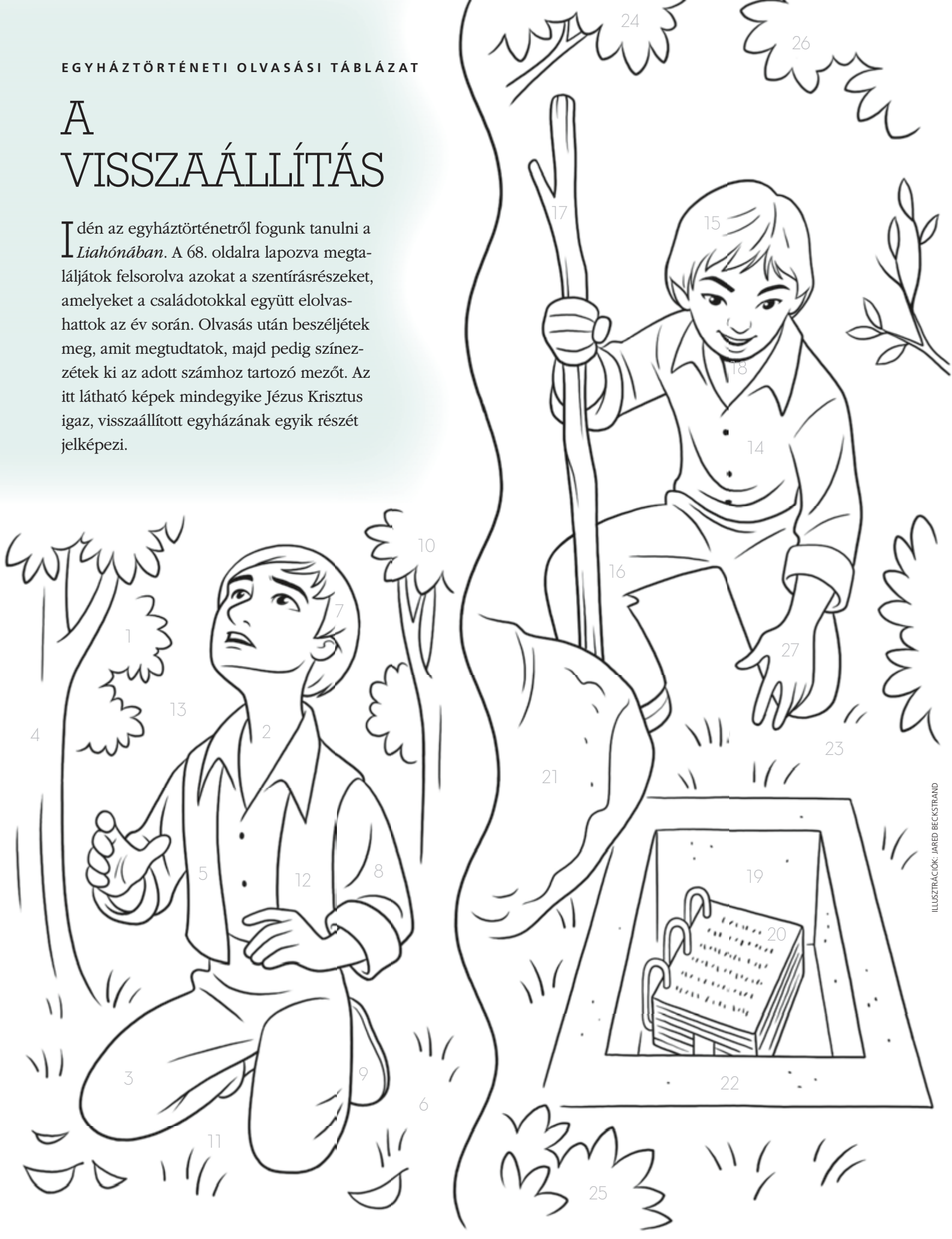
Mindenkinek vannak olyan időszakai, amikor lehangoltnak érzi magát. Ilyenkor Jézus Krisztus visszaálított evangéliuma, valamint a család, a vezetők és mások támogatása segíthet nekünk újból vigaszt, örömet és békeséget találni. Az egyházi vezetők azonban azt sem rejtik véka alá, hogy a súlyos depresszió (a súlyos depresszív zavar) egy ennél sokkal komolyabb állapot, amely akadályozhatja az illető teljes értékű életvitelét. Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából több lépést is javasolt arra az esetre, ha nagyon súlyos depresszióval küzdőtök:

- Ne veszítsétek el a Mennyei Atyába és Jézus Krisztusba vetett hiteteket.
- Tegyétek meg mindazt, ami elhozza a Lelket az életekbe (imádkozzatok, tanulmányozzátok a szentírásokat, és így tovább).
- Kérjetek tanácsot a szüleitektől és papsági vezetőktől.
- Kérjetek papsági áldásokat.
- Vegyetek hetente az úrvacsorából, és szorosan kapaszkodjatok Jézus Krisztus engesztelésének ígéreteibe.
- Figyeljétek a stressz tüneteinek (pl. kimerültség) megjelenését, és változtassatok.
- Ha az állapototok tartós, beszéljétek meg a szüleitekkel vagy a papsági vezetőitekkel, hogy képzett és helyes értékeket valló szakemberhez fordulnátok segítségért.

(Lásd Mint az elroshadt edény. *Liahóna*, 2013. nov. 40–42.) ■

A VISSZAÁLLÍTÁS

Idén az egyháztörténetről fogunk tanulni a *Liahónában*. A 68. oldalra lapozva megtaláljátok felsorolva azokat a szentírásrészeket, amelyeket a családotokkal együtt elolvashattok az év során. Olvasás után beszéljétek meg, amit megtudtatok, majd pedig színezzétek ki az adott számhoz tartozó mezőt. Az itt látható képek mindegyike Jézus Krisztus igaz, visszaállított egyházának egyik részét jelképezi.

SZENTÍRÁSTÁBLÁZAT

Az itt felsorolt szentírásrészek zöme az Úrtól Joseph Smithnek adott kinyilatkoztatás. Amint elolvastatok egyet, színezzétek ki a 66–67. oldalakon található képeket!

1. Joseph Smith története 1:10–13	27. Tan és a szövetségek 59:9-10, 15–19
2. Joseph Smith története 1:14–17	28. Tan és a szövetségek 64:9–11
3. Joseph Smith története 1:30, 33–34	29. Tan és a szövetségek 64:33–34
4. Joseph Smith története 1:51–53	30. Tan és a szövetségek 76:19–24, 40–41
5. Joseph Smith története 1:66–69	31. Tan és a szövetségek 78:17–19
6. Tan és a szövetségek 1:37–38	32. Tan és a szövetségek 81:5–6
7. Tan és a szövetségek 2:1–2	33. Tan és a szövetségek 82:3, 10, 14
8. Tan és a szövetségek 4:1–7	34. Tan és a szövetségek 84:46–47, 62
9. Tan és a szövetségek 6:34–37	35. Tan és a szövetségek 88:78–80
10. Tan és a szövetségek 8:2–3, 9–10	36. Tan és a szövetségek 88:118–120
11. Tan és a szövetségek 10:5, 69	37. Tan és a szövetségek 88:123–126
12. Tan és a szövetségek 11:6–7	38. Tan és a szövetségek 89:1, 18–21
13. Tan és a szövetségek 13:1	39. Tan és a szövetségek 90:15, 24
14. Tan és a szövetségek 18:10–13	40. Tan és a szövetségek 97:15–16, 21
15. Tan és a szövetségek 18:15–16	41. Tan és a szövetségek 98:11–12
16. Tan és a szövetségek 19:16–19, 23–24	42. Tan és a szövetségek 100:5–8
17. Tan és a szövetségek 20:75–79	43. Tan és a szövetségek 101:16, 32, 36
18. Tan és a szövetségek 25:10–13	44. Tan és a szövetségek 105:39–41
19. Tan és a szövetségek 27:15–18	45. Tan és a szövetségek 107:6, 8, 13
20. Tan és a szövetségek 39:20–23	46. Tan és a szövetségek 110:1–10
21. Tan és a szövetségek 46:10–12, 32–33	47. Tan és a szövetségek 119:4, 6–7
22. Tan és a szövetségek 49:25–28	48. Tan és a szövetségek 121:7–9, 46
23. Tan és a szövetségek 50:40–46	49. Tan és a szövetségek 121:41–45
24. Tan és a szövetségek 51:13, 19	50. Tan és a szövetségek 122:7–9
25. Tan és a szövetségek 58:26–28	51. Tan és a szövetségek 130:20–23
26. Tan és a szövetségek 58:42–43	52. Tan és a szövetségek 131:1–4

Írta: Dallin H. Oaks
elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Vajon Mennyei Atyám MINDIG megválaszolja az imáimat?

Mennyei Atya többet
tud nálunk. Úgy fogja
megválaszolni az imáinkat,
ahogy az a legjobb.

Amikor van hitünk
Mennyei Atyánkban és
Jézus Krisztusban, akkor
bízunk Bennük.

Bízz abban, hogy
Mennyei Atya ismer
és szeret téged. Bízz
abban, hogy Ő meg fogja
hallani az imádat, és úgy
fogja megválaszolni, ahogy
számodra a legjobb.
(Lásd 3 Nefi 18:20.)

A "Faith in the Lord Jesus Christ," Ensign, May 1994, 98–100. alapján.

A MI OLDALUNK

Rajzolta: Alexandra M., 10 éves,
USA, Maryland

Az Úr a Mennyei Atya gyermekei számára teremtett mindent. Szeretem az állatokat és a természetet.

Samuel M., 7 éves,
Spanyolország, Madrid

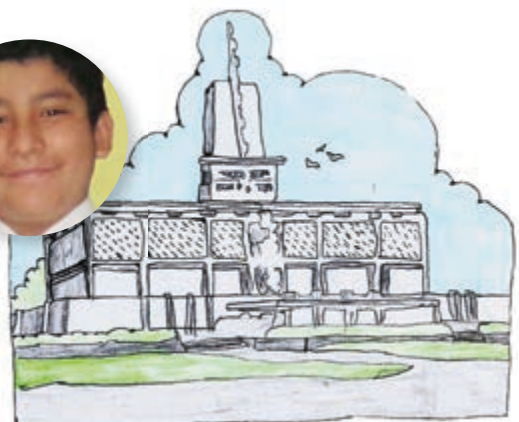

Rajzolta: Lisette N., 5 éves,
Spanyolország, Madrid

Megtanultam az úrvacsorai gyűléseken és a vasárnapi iskolai óráimon, hogy nem minden egyformán fontos. A legfontosabb Jézus Krisztus evangéliuma, és hogy szót fogadjunk Mennyei Atyánknak. Szeretek új dolgokat tanulni.

Ian A., 5 éves, Mexikó, Morelos

Amikor a családommal a templomba megyek, erősen érzem a Lelket, mert tudom, hogy az Úr velünk van. Azt mondta a gyerekeknek, hogy jöjjenek Őhöz (lásd Máté 19:14).

Heitor A., 10 éves, Brazília, Paraná

Írta: **Walter F. González** elder
a Hetvenektől

Az a könyv a polcon

„Jöjj és olvasd hát, elmélkedj, imádkozzál!”
(Gyermekek énekeskönyve, 66.)

12 éves voltam, amikor először hallottam Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról. Találkoztam két UNSZ misszionáriussal a buszon. Megkérdezték, hogy eljöhettek-e tanítani a családomat.

A misszionáriusok hagytak nálunk egy példányt a Mormon könyvből és egy füzetet Joseph Smith bizonyosságával. Szüleim csodálatos

emberek voltak. Akkor azonban nem csatlakoztak az egyházhoz.

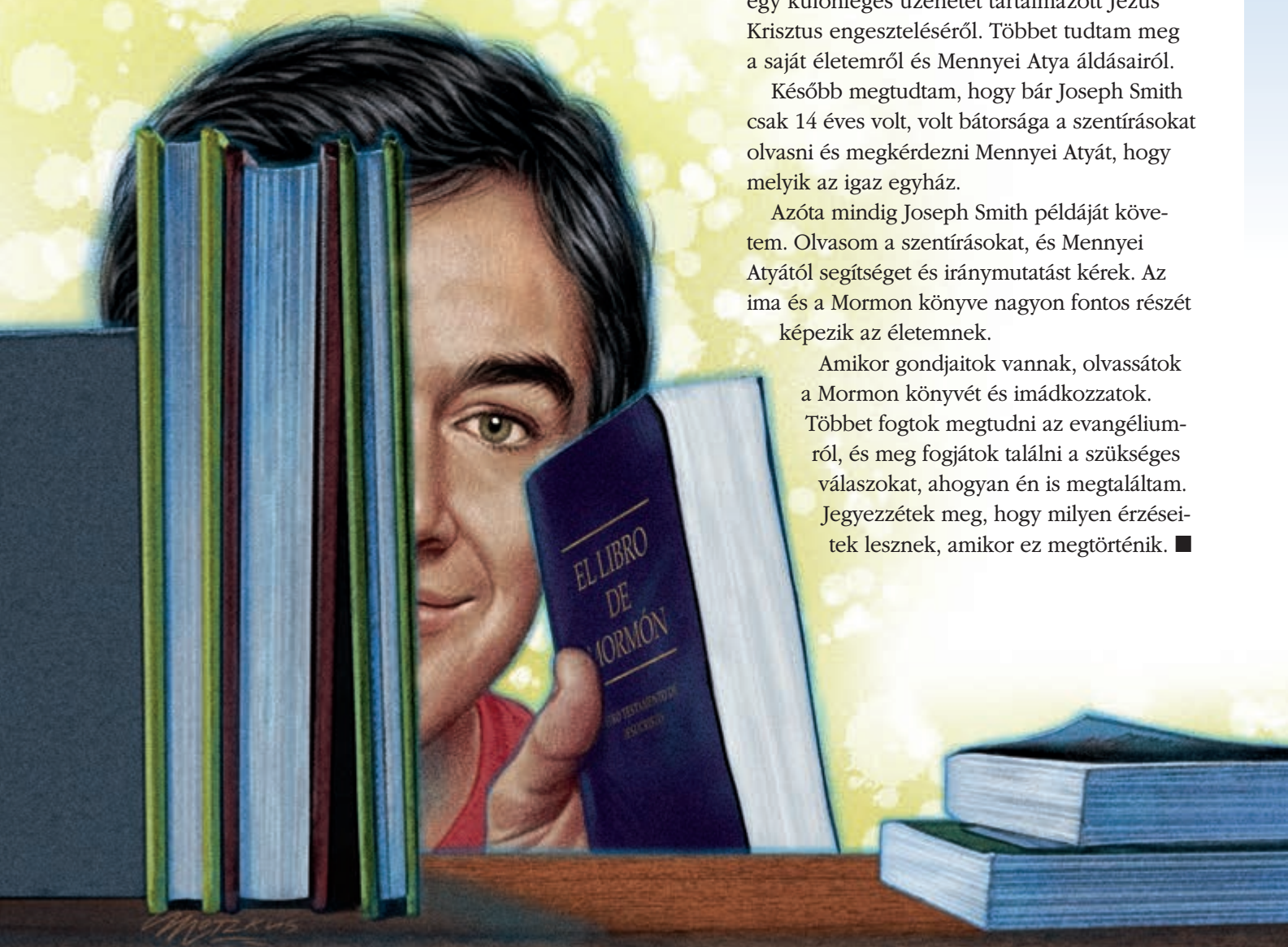
A két kiadvány éveken át a könyvespolcon állt. Aztán egy nap, amikor már 18 éves voltam, valami jó olvasnivalót kerestem a könyvespolcon. Leemeltem a Mormon könyvét, és elolvastam az első fejezetet. Olvasás közben különleges érzés töltött el.

Egyedi élményben volt részem, mely által tudtam, hogy a könyv igaz. A Mormon könyve egy különleges üzenetet tartalmazott Jézus Krisztus engeszteléséről. Többet tudtam meg a saját életemről és Mennyei Atya áldásairól.

Később megtudtam, hogy bár Joseph Smith csak 14 éves volt, volt bátorsága a szentírásokat olvasni és megkérdezni Mennyei Atyát, hogy melyik az igaz egyház.

Azóta mindig Joseph Smith példáját követem. Olvasom a szentírásokat, és Mennyei Atyától segítséget és iránymutatást kérek. Az ima és a Mormon könyve nagyon fontos részét képezik az életemnek.

Amikor gondjaitok vannak, olvassátok a Mormon könyvét és imádkozzatok. Többet fogtok megtudni az evangéliumról, és meg fogjátok találni a szükséges válaszokat, ahogyan én is megtaláltam. Jegyezzétek meg, hogy milyen érzéseitek lesznek, amikor ez megtörténik. ■

Mindzsun sokat ér

Írta: Kelly Hunsaker

Igaz történet alapján

Jézus a mi szerető barátunk, akinek minden gyermek fontos (lásd Gyermek énekeskönyve, 37.).

Mindzsun az ablakon keresztül a felhőket bámulta. „Úgy néz ki, hogy holnap esni fog” – mondta.

Nagyapa felnézett az újságjából és bölintott. Dél-Korea fővárosában, Szöulban már nyár vége felé járt az idő, és beköszöntött az esős évad.

Mindzsun kikészített egy esernyőt a vasárnapi ruhája mellé. „Szerintem holnap korábban kellene indulnunk.”

Nagyapa elmosolyodott. „Jó ötlet. A hosszabb úton kell végigsétálnunk, ha a víz esetleg elárasztaná a lenti utat.”

„Mit gondolsz, az egyházi épülettel minden rendben lesz?” – kérdezte

Mindzsun. Az előző évben az esős évad idején előntötte a víz az alagsort.

„Igen – mondta Nagyapa. – De egy ima soha nem árthat.”

„Akkor ma este az egyházi épületért fogok imádkozni. És azért, hogy biztonságban odaérjünk. *Csalcsajo* (jó éjt!)” Mindzsun meghajolt és elment lefeküdni.

Reggel korán indultak el a lakásból. Mindzsun felnézett az eget elborító sötét felhőkre.

„Legyen hited” – mondta Nagyapa.

Mindzsun követte Nagyapát felfelé a lakásuk melletti dombra vezető keskeny lépcsősoron. A tetején megálltak, hogy kifűjják magukat. A fehér ing már átnedvesedett rajtuk a levegő magas páratartalma miatt.

Nagyapa kinyújtotta a tenyerét, hogy felfogja az első esőcseppeket. „Érezted? Eleredt az eső.”

PRÓBÁLKOZZATOK TOVÁBB!

„[A]z evangéliumban az a nagyszerű, hogy már azt is a javunkra írják, ha megpróbáljuk, még ha nem is mindig járunk sikerrel.”

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Holnap az Úr csodáikat cselekszik majd köztetek. *Liahóna*, 2016. máj. 125.

Kinyitották az esernyőiket. Mire a következő lépcsőkhöz értek, az eső hevesen zuhogott. Mindzsunnak hunyorgnia kellett, hogy az esőfüggönyön keresztül is lássa, hova lépjen. „Aúú!” – kiáltott fel, amikor elcsúszott és beverte a térdét.

„Megütötted magad?” – kérdezte Nagyapa. Lehajolt, hogy megnézzé a Mindzsun nadrágján keletkezett lyukat.

„Csak egy karcolás” – válaszolta Mindzsun remegő hangon.

„Az egyházban majd megvarrjuk” – mondta Nagyapa.

Mindzsun és Nagyapa felkaptattak a hátralévő lépcsőkön, és ráfordultak a fenti útra.

„A szél még rosszabb itt fent” – mondta Nagyapa az esernyőjébe kapaszkodva. Mindzsun is alig bírta a sajátjával. Hirtelen egy erős szélhökés kifordította az ernyőt, szétszakítva azt a varratok mentén. Mindzsun magába roskadt.

Nagyapa odatartotta az esernyőjét: „Gyere az enyém alá. Már majdnem ott vagyunk.”

Mindzsun és Nagyapa együtt mentek a megmaradt ernyő alatt, de az állandó eső ellen ez nem sokat segített. Ahogy az egyházi épülethez értek, Mindzsun meghallotta a zenét.

„Már elkezdték!” Mindzsun odaszaladt a bejárathoz. Aztán meglátta magát az ajtó üvegében. Csapzott hajából víz csöpögött, nadrágja szakadt volt, cipője

sáros. Elhátrált az ajtótól, vissza a lépcsőig.

„Így... így... nem mehetek be” – dadogta.

„Teljesen rendben vagy” – mondta Nagyapa.

„De hát tiszta kosz és víz vagyok!”

Nagyapa Mindzsunra nézett, majd a kerítéshez erősített csapadékmérőre.

„Mindzsun, a leesett eső mennyiségét könnyű mérni, de hogyan mérjük saját magunkat?”

Mindzsun nagyokat pislogva nézett Nagyapára.

„Sáros cipőt, lehorzsoltság és gubancos haját látsz, és máris azt gondold, hogy kevesebbet érsz – mondta Nagyapa. – Csakhogy Jézus Krisztusnak jobb módszere van az értékmérésre. Látja a szívedet, és tudja, hogy azt teszed, ami helyes. Ha az Ő módszerével méred magadat,

akkor azt fogod látni, hogy túlszordul a mérőműszer.”

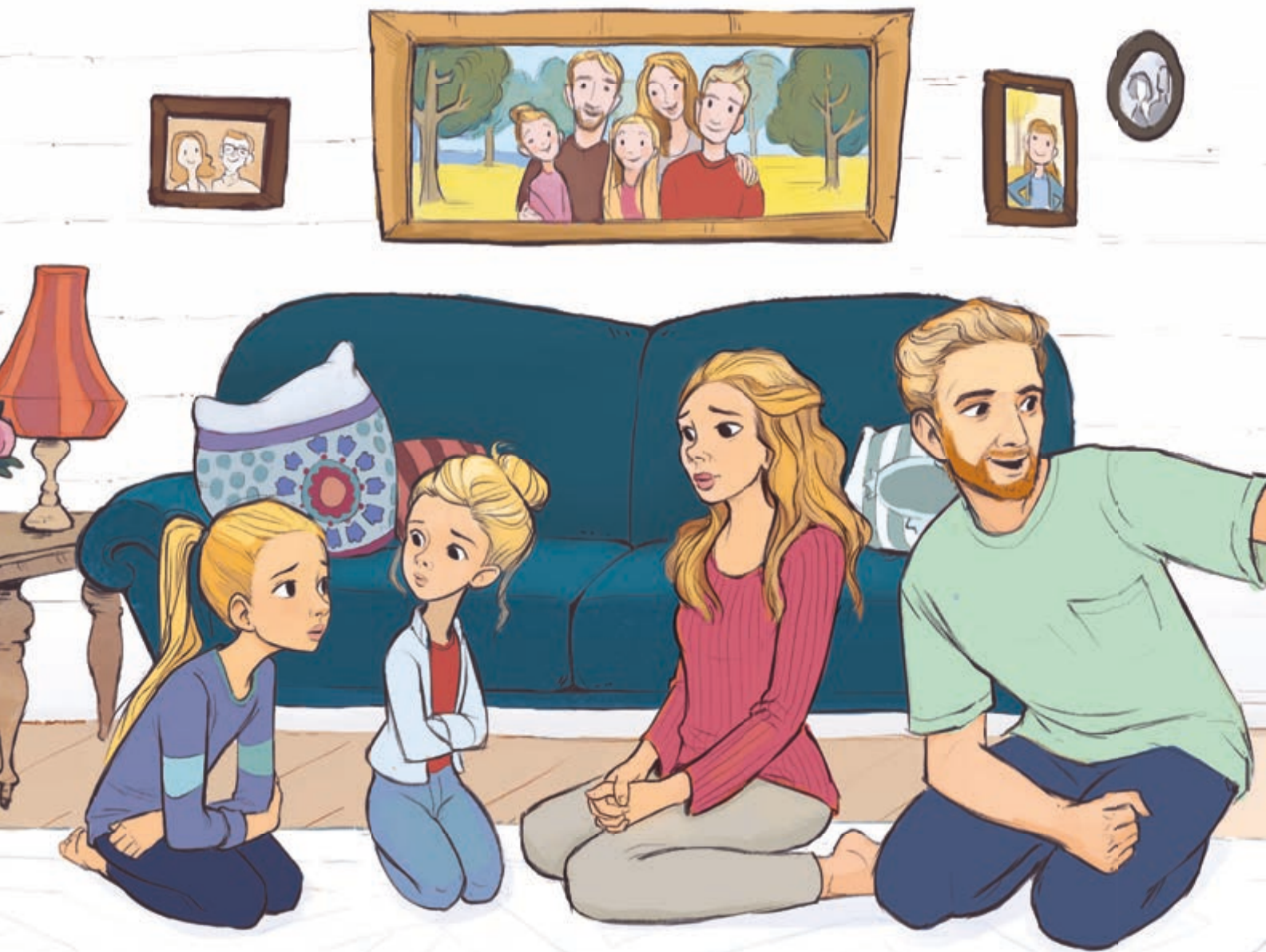
Mindzsun rápillantott a csapadékmérőre. Az értékek minden egyes esőcseppel csak emelkedtek és emelkedtek. Arra gondolt, milyen keményen megdolgozott azért, hogy eljusson az egyházi gyűlésekre, és hogy milyen melegség és boldogság töltötte el, amikor odaért. Arra gondolt, hogy mennyire szereti a Szabadítót, és hogy a Szabadító is mennyire szereti őt.

Mindzsun megölelte Nagyapát, és együtt besétáltak az épületbe. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Coloradóban él.

Ne felejts el imádkozni Erikért!

Írta: Julie Cornelius-Huang

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„Szabad a választás, hogy mivé válsz, csak rajtad áll”
(Himnuszok, 155. sz.).

Kira családja a kanapé mellé térdelt a családi imához. Mindenki áhítattal fonta össze maga előtt a karját. Apa megkérte Kira húgát, Livit, hogy mondjon egy imát.

„Ne felejts el köszönetet mondani Mennyei Atyának a sok áldásunkért” – emlékeztette Apa.

„És ne felejts el imádkozni Erikért” – tette hozzá Anya. Anya mindig emlékeztette őket, hogy Erikért is imádkozzanak.

Erik Kira bátyja. Mielőtt Erik egyetemre ment volna, Kirával a legjobb barátok voltak, és a lánynak

nagyon hiányzott a sok közös móka és kacagás.

Aztán pár hónapja Erik bejelentette Apának és Anyának, hogy nem szeretne többé az egyház tagja lenni. Kira és a családja meglepődve és szomorúan fogadta ezt. Elkezdtek minden este imádkozni Erikért. Néha azért imádkoztak, hogy érezze a Szentlelket, és újból akarjon járni az egyházba. Apa azért imádkozott, hogy Erik tiszta fejjel, jó döntéseket hozzon. Anya gyakran azért imádkozott, hogy valaki, akiben Erik megbízik, segítsen neki rátalálni a helyes ösvényre. Az ilyen imák után Kira akaratlanul is egy kicsit mérges volt. Miért nem hozta vissza Mennyei Atya Eriket az egyházba?

Végül, amikor Livi éppen elkezdte volna az imát, Kira nem bírta tovább magában tartani: „Miért nem válaszolja meg Mennyei Atya az imáinkat?” – tört ki belőle.

Mindenki meglepetten nézett Kirára, de ő annyira feldúlt volt, hogy nem érdekelte. Egy percig senki nem szólalt meg.

„Kira – mondta Apa –, amikor ma hazajöttél a suliból, elraktad a hátizsákosodat?”

„Hogy mi?” – kérdezte Kira összezavarodva. Mi köze van a hátizsákjának bármihez is? A bejárati ajtó felé pillantott és látta, hogy a hátizsákja még mindig ott hever a fal tövében ahelyett, hogy Livié mellett lógna.

„Nem... bocs.”

„Édesanyád nem szólt, hogy akaszd fel a fogasra?”

„De igen” – válaszolta Kira, miközben lehajtott fejjel a térdét bámulta.

„Ugye, Anya gyakran emlékeztet arra, hogy akaszd fel a hátizsákosodat?”

„Aha” – mormolta Kira. Továbbra sem tudta, mi köze van ennek bármihez is. Talán Apa nem vette komolyan a kérdését?

„Tudom, hogy amikor Erikért imádkozunk, Mennyei Atya *megválaszolja* az imáinkat – minden alkalommal. A gond az, hogy Erik valószínűleg most éppen nem figyel oda. Erik döntésén múlik, hogy hallgat-e a Szentlélekre, ahogy te is eldöntheted, hogy hallgatsz-e arra, amit anyád mond a hátizsákosoddal kapcsolatban. Mit gondolsz, *mindig* figyelmen kívül fogod hagyni Anyát, amikor arra kér, hogy akaszd fel a hátizsákosodat?”

„Gondolom, nem” – felelte Kira.

„Eljön majd a nap, amikor oda fog figyelni” – jegyezte meg Anya Kirára kacsintva. Kira elmosolyodott.

„Vagyis egy nap talán majd Erik is oda fog figyelni” – tette hozzá ő is.

„Pontosan – felelte Anya. – A Szentlélekre való odafigyelés olyan készség, amelyet az embernek ki kell fejlesztenie. Talán Erik még nem sajátította el ezt a készséget.” Kira kezdte magát jobban érezni.

Mindannyian lehajtották a fejüket, miközben Livi elmondta az imát. Azért imádkozott, hogy Erik megtanuljon hallgatni a Szentlélekre. Miközben Livi imádkozott, Kira békességet és melegséget érzett. Tudta, hogy a Mennyei Atya hallja az imáikat. Amikor Livi azt sorolta, hogy milyen áldásokban részesült a családjuk, Kirának eszébe jutott még egy áldás: most már többet tudott az imáról!

Az ima végére Kira már tudta, hogy Mennyei Atya nem feledkezett meg Erikéről. Azt is tudta, hogy róla sem fog soha elfeledkezni. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Nevadában él.

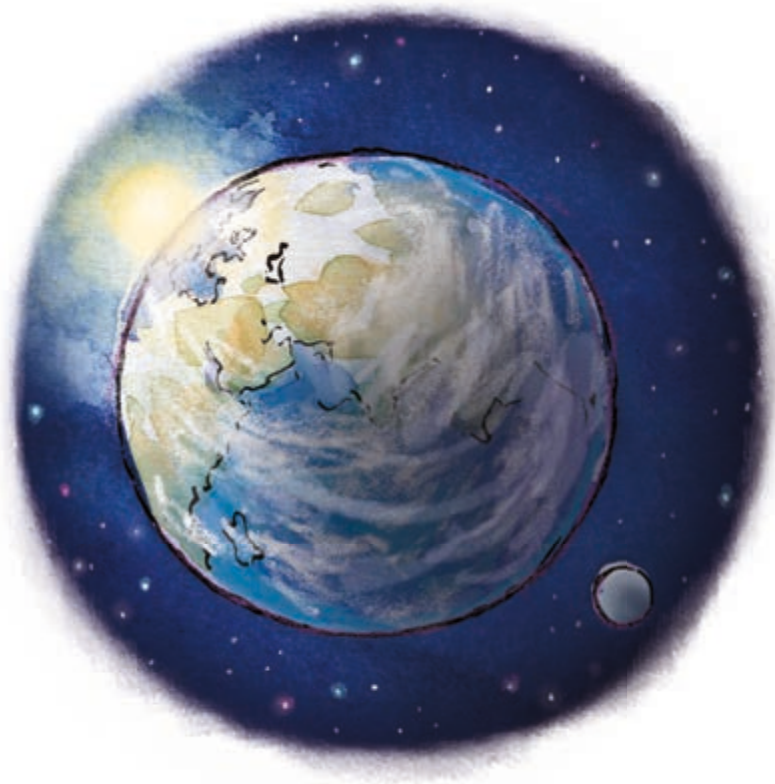
MI AZ ÖNRENDELKEZÉS?

Az önrendelkezés egy olyan ajándék, amelyet Mennyei Atya mindenkinek megadott. Annak az ajándéka ez, hogy magunk döntéshessük el, mit tegyünk. Mennyei Atya segít nekünk, de nem kényszerít semmink a megtételére. Ehelyett engedi, hogy magunk válasszunk.

Jézus szeret engem

Írta: Kim Webb Reid

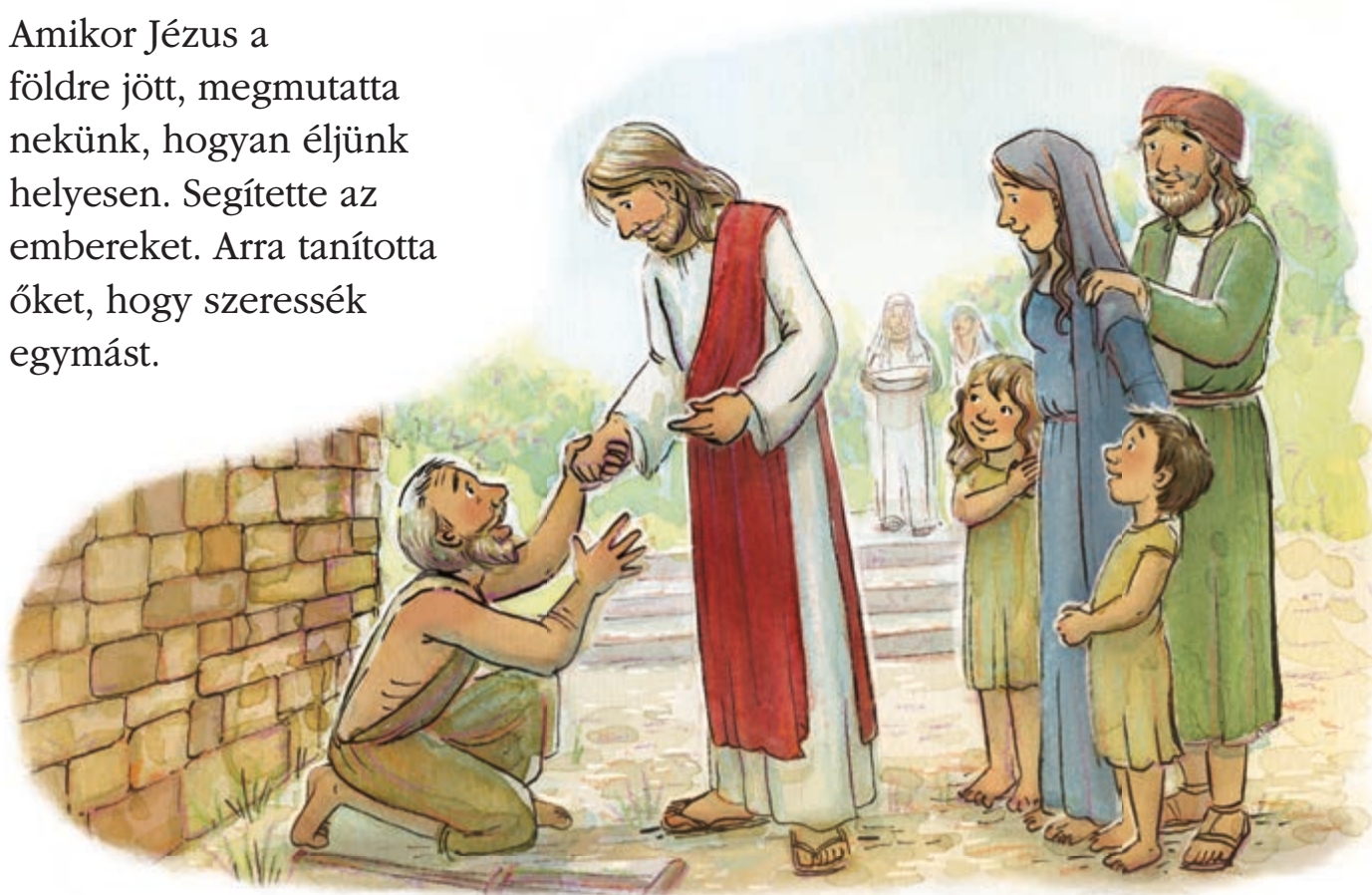

A föld elkészítése előtt mindannyian a mennyben éltünk a mennyei szüleinkkel és a bátyánkkal, Jézussal. Boldogok voltunk és nagyon szerettük egymást.

Mennyei Atya egy nap azt mondta nekünk, hogy készít számunkra egy földet, amelyen élhetünk. Tudta, hogy a földi életünk során nem mindig fogjuk betartani a parancsolatait, ezért szükségünk lesz egy Szabadítóra, aki segít majd hazatérni Őhozzá. Mennyei Atya Jézust választotta Szabadítónknak.

Amikor Jézus a földre jött, megmutatta nekünk, hogyan élünk helyesen. Segítette az embereket. Arra tanította őket, hogy szeressék egymást.

Jézus a Gecsemáné kertjében és a kereszten is szenvedett. Azért tette ezt, hogy mi bünbánatot tarthassunk, és így a halálunk után majd ismét élhessünk.

Amikor Jézusról tanulok, érzem az irántam való szeretetét. ■

Mennyei szülők gyermeké vagyok

Írta: Hugh B. Brown
elnök (1883–1975)

Első tanácsos az Első Elnökségben

ÉRVEK AZ ÉLŐ PRÓFÉTA MELLETT

1939-ben, még a 2. világháború kitörése előtt, Brown testvért meghívta az angol képviselőház egyik tagja, hogy jogi érvekkel támassza alá azt az állítását, miszerint Joseph Smith próféta volt. A Brigham Young Egyetemen 1955. október 4-én tartott beszédében, melynek A prófétai profil címet adta, Brown elnök beszámolt kettejük beszélgetéséről (lásd speeches.byu.edu).

Azzal kezdtem, hogy megkérdeztem: [...] „Ön azt mondja, hogy az abba vetett hitem, miszerint Isten ebben a korban egy emberhez szólt, képzelgő és különös.”

„Számomra az.”

„Hisz-e Ön abban, hogy Isten szólt valaha is bárkihez?”

„Bizonyosan. A Bibliában mindenhol látjuk ennek bizonyítékát.”

„Szólt-e Ádámhoz?”

„Igen.”

„Énókhhoz, Noéhoz, Ábrahámhoz, Mózeshez, Jákóbbhoz, Józsefhez és sorban a többi prófétához?”

„Hiszem, hogy mindegyikükhöz szólt.”

„Hisz-e Ön abban, hogy Jézus földi megjelenésével megszűnt a kapcsolat Isten és ember között?”

„Nem. Az ilyen kapcsolattartás abban az időben érte el a tetőfokát, a csúcspontját.”

[...] „Hisz-e Ön abban, uram, hogy Jézus feltámadását követően

egy bizonyos ügyvéd – aki egyben sátorkészítő is volt és a tarszsi Saulnak hívták –, útban Damaszkusz felé beszélt azzal a názáreti Jézussal, akit korábban keresztre feszítettek, aki feltámadt és felment a mennybe?”

„Hiszek.”

„Kinek a hangját hallotta Saul?”

„Jézus Krisztus hangja volt, hiszen így mutatkozott be.”

„Akkor tehát... teljes komolysággal Ön elé terjesztem azt, hogy a bibliai időkben megszokott eljárás volt Isten-től, hogy szólt az emberhez.”

„Azt hiszem, ezt elfogadom, de ez abbamaradt röviddel a keresztyény időszerűség szerinti első évszázadot követően.”

„Mit gondol, miért maradt abba?”

„Nem tudom megmondani.”

„Gondolja, hogy Isten azóta nem szólt?”

„Biztos vagyok benne, hogy nem.”

„Muszáj, hogy legyen ennek valami oka. Tudna nekem egy okot mondani?”

„Nem tudom.”

„Felvethetnék néhány lehetséges okot? Talán Isten azért nem szól többé az emberhez, mert nem képes rá. Elveszítette ehhez az erőt.”

Ezt mondta: „Ez természetesen istenkáromlás lenne.”

„Rendben. Akkor, ha Ön ezt nem fogadja el, talán azért nem szól az emberhez, mert már nem szeret minket és többé nem érdeklik az emberi ügyek.”

„Nem – felelte. – Isten minden embert szeret és Ő nem személyválogató.”

„Rendben. Akkor, ha Ő képes szólni, és szeret minket, akkor a meglátásom szerint az egyetlen lehetséges válasz az, hogy már nincs szükségünk Őrá. Oly sebes léptekkel haladunk a tudomány terén, és annyira képzetté váltunk, hogy nincs többé szükségünk Istenre.”

És akkor ő így szólt (és a hangja megremegett, ahogy a küszöbön álló háborúra gondolt): „Mr. Brown, soha nem volt még a világ történelmében olyan időszak, amikor akkora szükség lett volna Isten hangjára, mint amekkorára szükség most van rá. Talán Ön meg tudja mondani nekem, hogy Ő miért nem szól.”

A válaszom így hangzott: „Dehogyan szól. Mindig is szólt. De az embereknek hitre van szükségük ahhoz, hogy meghallják Őt.” ■

JORGE COCCO SANTANGELO:
AZ ELSŐ LÁTOMÁS

„Amint megjelent, észrevettem, hogy megszabadultam az ellenségtől, mely fogva tartott. Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!” (Joseph Smith története 1:17.)

Témakörök ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

44.o.

A *HITHŰSÉG* PRÓFÉTAI TANTÉTELEI

Milyen döntéseket kell meghoznotok most, hogy hithűek maradjatok a jövőben? Gondolkodjatok el ezen a 10 tantételen.

FIATALOKNAK

A 2017. ÉVI KÖZÖS TEVÉKENYSÉG MOTTÓJA

Szeretnétek közelebb kerülni Mennyei Atyához? Tanulmányozzátok az idei Közös tevékenység mottóját az imáról.

50.o.

GYERMEKEKNEK

A visszaállítás

Próbáljátok ki ezt a tevékenységet szórakoztató bevezetés gyanánt a Tan és a szövetségekre.

66.o.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA